Herifler sadist mi sadist! Körpecik hatunları acımasızcasına boğazlıyorlar. Yine de kendimi tutuyorum. Bu kez olaya karışmayacağım. Karışmayacaktım da, ta ki cezaevinden o tuhaf mektup gelene kadar. Eli kolu bağlı birinin yardım istemesine kayıtsız kalmak benim kitabımda yer almaz. Kolları sıvamak üzereyim, Pat karşıma dikilmiş:

— Bu işe bulaşma, oğlum! diyor.

— Bulaştım bile! karşılığını veriyorum.

Öfkeden kuduracak diye bekliyorum. Keyifleniyor hergele...

K.D.V Dahil
500 LİRA

Mayk Hammer

CEZANI ÇEKECEKSİN

Mickey Spillane

TAY

MAYK HAMMER: 7

Tay Yayınları, Klodfarer Cad. No: 16 Kat: 3
Türbe-İstanbul (1987) Telefon: 528 43 84

Mayk Hammer

CEZANI ÇEKECEKSİN

Mickey Spillane

TAY YAYINLARI

Orijinal adı: THE BODY LOVERS

Türkçesi:
Yaprak BURCU

Dizgi ve Film: Özyalçın Dizgi Servisi
Baskı: Şefik Matbaası/Kapak Baskısı: Seçil Ofset

I. BÖLÜM

Gecenin karanlığını yırtan çığlıkları duyduğum anda frene basarak külüstürü kaldırımın kenarına çektim. Bu Tanrının belası kent için çığlık doğal sestir, fakat New York'un bu gariban mahallesinde, hele yeni bir gökdelen için kazılan bu inşaat yerinde böyle bir çığlık alışılmışın dışında bir şeydi. Çevrede, camı çerçevesi sökülmüş bir yığın iskelet bina kalıntısından başka şey yoktu.

Torpido gözünden cep fenerini alıp külüstürden indim. Enkaz yığınları arasında güçlükle yolumu bularak ilerledim. Her adımda neyle karşılaşacağımı bilmeksizin çığlıklara biraz daha yaklaşıyordum. Akla gelebilecek her şey mümkündü. Çığlıklarını duyduğum küçük, üzerine devrilen bir enkaz kalıntısının altında sıkışıp kalmış olabilirdi. Çevre hayli karanlıktı.

Sonunda, bunun bir kaza olmadığını anladım. Üzerinde bol bir blucin ve kazak bulunan sekiz yaşlarında bir erkek çocuğu ellerini suratına kapamış çığlık çığlığa ağlıyordu. Yaklaşıp omuzlarından tuttum ve sarstım. Oğlan aldırış bile etmedi. Geçirdiği şokun etkisiyle hiçbir şeyin farkında değildi. Sonra, birdenbire ne diye böyle çığlık attığını anlayıverdim.

Ceset, yarısı yıkılmış bir duvarın önünde, bir çimento yığınının arkasındaydı. Farkedilmemesi için üzerine çinko bir levha çekmişlerdi. Cesedi saklayan kişi bunun yıkıntılarda oynamaktan hoşlanan bir çocuk tarafından bulunacağını hesaba katmamış olmalıydı. Cesedin bir zamanlar çok güzel bir kadına ait olduğuna kuşku yoktu, ama ölüm her şeyi alıp götürmüştü.

Çocuğu kucaklayıp külüstüre götürdüm. Yol boyunca hıçkırmaya devam etti. Kollarıma pençe gibi geçirdiği parmaklarının gevşemesi kendini emniyette hissetmeye başladığını gösteriyordu. Onu bu konuda sorgulamak şu an için yersizdi. Ağzından tek kelime çıkmayacağını biliyordum. Külüstürü çalıştırıp döndüm ve şantiye bekçisinin bulunduğu küçük barakaya yöneldim.

Barakadan radyo sesi geliyordu. Kapıyı itip açtım. Tıknazca, dazlak kafalı bir tip sobanın üstündeki kahve kabına eğilmişti. Beni görünce şaşırdı.

— Hey, sen!..

— Telefon var mı, babalık? dedim.

— Bana bak, bayım...

Cebimden kimliğimi çıkarıp burnuna dayadım. Bu arada koltuk altımdaki 45'liği de farketti. Afallamış haline aldırmayıp:

— Telefon nerede? diye üsteledim.

Titreyen ellerle kahve kabını yere bırakıp duvardaki dolabı gösterdi.

— Ne oluyor böyle? Eğer...

Bir el işaretiyle onu susturdum. Numarayı çevirip Pat'ı aradım. Karşıma çıkan çavuşa:

— Pat Chambers orada mı? diye sordum.

Biraz sonra Pat'ın sesi duyuldu.

— Alo?

— Moruk, ben Mayk. Leighton İnşaat'ın şantiyesin-

deyim. Adamlarını ve doktoru toparlayıp hemen buraya gel.

— Yine kimi nalladın? diye kükredi Pat.

— Soytarılığı bırak, oğlum! dedim. Burada bir ceset var. Ayrıca, bir de perişan olmuş bir çocuk...

— Tamam, anladım. Sen oradan bir yere kıpırdama. Birazdan oradayım. Ayrıca, hiçbir şeye de el sürme.

— Adamlarına söyle, inşaat yerini iyi arasınlar. Herhangi biri bulunabilir. Yanımdaki oğlanı şantiye bekçisine teslim ediyorum. Senin doktor belki onu konuşturabilir.

Ahizeyi bırakıp çocuğu bekçinin yatağına uzattım ve adamdan polis gelene kadar bir yere ayrılmamasını istedim. Sonra, külüstüre atlayıp çocuğu bulduğum yere döndüm. Farları yıkıntıların üzerinde açık bırakıp aşağı indim ve görünmemek için ışığın dışından dolanarak cep fenerimle yolu buldum. Aslında hiç kimse bir cesedi bıraktığı ıssız yere geri dönmezdi, ama ne olur ne olmaz, 45'lik elimdeydi ve emniyet mandalı da açıktı. İşi tesadüfe bırakmak niyetinde değildim.

Cesedin üstünü kapatan çinko levhanın yanına ulaştığımda çevreyi dinledim. Uzaktan polis arabalarının sirenleri duyuluyordu. Seslerin gitgide yaklaştığını farkettim. Fenerin ışığında yerdeki cesede baktım. Kadın otuz yaşlarında yoktu. Sırtüstü yatıyordu. Çıplaktı. Üzerinde şeffaf yeşil bir gecelikten başka bir şey yoktu. İri göğüsleri hâlâ dik, uyumlu bacakları kıvrıktı.

Ölümü kolay olmamıştı. Yüzündeki dehşet ifadesinden belliydi bu. Yüz hatları gergin, yarı aralık gözleri korku doluydu.

Kadının başına gelenleri anlamak için fazla inceleme gerekmiyordu. Göğsünden bacaklarına kadar vücudunun hemen her yanı kan izleriyle doluydu. Geceliğine

bulanan kanlar kuruyup sertleşmişti. Kırbacın değmediği tek yer karın kısmıydı.

Biri kadını asmış ve öldüresiye kırbaçlamıştı.

Elimin tersiyle karnına dokundum. Teni buz gibiydi. Cesedi buraya bırakanın uzaklaşmak için hayli zamanı olmuş olmalıydı. Kızıl saçlı bu zavallı en azından yirmi dört saattir burada yatıyordu.

Polis arabalarının sirenleri arka taraflarda bir yerde sustu. Sonra, projektörler üzerime çevrildi ve hareketsiz kaldı. Biri kımıldamamamı emretti ve bir düzine aynasız bana doğru koşmaya başladı.

Yanıma gelen ikinci kişi Pat oldu. Silahını bana çevirmiş olan polise 38'liğini kılıfına sokmasını söyledi. Geri çekilip giriştikleri temizliği seyretmeye başladım.

*

**

Adli tabip gerekeni yapmış, morg memurları cesedi alıp götürmüştü. Polis fotoğrafçıları, gazete muhabirleri işlerini bitirmişlerdi. Şantiye binasındaki veleti de hastaneye taşımışlardı.

Pat adamlarına gerekli talimatları verdikten sonra başıyla kendisini izlememi işaret etti ve arabasına doğru yürüdü. Birlikte yakınlardaki bir bara girdik. Arka masalardan birine çöküp birer kahve söyledik. Pat bana dönerek:

— Evet, seni dinliyorum, dedi...

— Neyi dinliyorsun? Hepsini anlattık ya.

— Bana bak başımın belası, ben rastlantılardan hiç hoşlanmam. Seninle bundan önce de birçok işte beraberdik...

Umursamaz bir tavırla kahvemdem bir yudum aldım.

— Bu işte kimseyi koruduğum yok, moruk! dedim. Öğleden beri Capehart Building'te Kraus-Tillman

Firması adına bir kaza raporu hazırlıyordum. Araştırabilirsin...

— Seni tanımasam bu dediklerini araştırırdım. Şimdi senden isteğim bu işe karışmaman.

— Neden karışacak mışım?

— Sen her işe burnunu sokarsın da ondan. Şu Velda ile evlensen de seni sağlam bir yere bağlasa.

— Hay ağzınla bin yaşa! dedim.

Pat ile yıllardır dostuz. Onun ruhunu okurdum. Hiç konuşmasa da gözleriyle her şeyi anlatabilir. Tanıştığımızdan bu yana, yıllar onu hiç etkilememiş gibiydi. Hâlâ, polisten çok bir şirket müdürünü andırıyordu. Kendisini ele veren tek yanı gözleriydi.

— Kafandan geçenleri bilmek isterdim, dedim.

O da beni iyi tanırdı. Çalışma tarzlarımız değişikti, ama aynı işi yapıyorduk.

— Kadının üzerindeki nesne aklımı kurcalıyor, dedi.

— Yani?

— Geçen ay nehirden çıkardığımız cesedi hatırlıyor musun? Hani şu sarışının cesedi. Nebraskalı bir öğretmendi.

— Şöyle böyle, dedim. Gazetelerde okumuştum. Ne olmuş ona?

— O kadının da sırtında böyle bir gecelik vardı. Yalnız onunki siyahtı.

Sesimi çıkarmadan bekledim. Pat önündeki kahve fincanlarına bakarak devam etti:

— Kadının dosyası intihar olarak kapandı. Fakat bu bizim yeni doktorun tuhaf bir fikri var. Kimyevi maddelerle gerçekleşen ölümler üzerine... Doktor kadının zehirlenmiş olduğu kanısındaydı.

— Peki, kadının üzerinde otopsi yapılmamış mıydı?

— Yapılmaz olur mu? Fakat, kadın bir haftadan uzun bir süre suda kalmıştı. Bu nedenle de doktorun

iddia ettiği kimyevi maddelerin hiçbiri bulunamadı tabii.

— Doktoru kuşkulandıran nedir?

— Söz konusu maddeyle zehirlenerek ölenlerin diş etlerinde tuhaf bir renk oluşuyor. Doktor ceset üzerinde çalışmak istedi. Fakat umduğu belirtileri bulması hemen hemen imkânsızdı. Sonunda ceset kızın ailesine iade edildi. Ailesi de cesedi yaktırdı.

— Anladığım kadarıyla senin kafanda başka bir şey var, dedim.

Pat kahvesinden bir yudum daha aldı.

— Doktor kuşkularında haklıysa, o zaman ortada başka bir sorun daha var demektir. Söz konusu zehir etkisini yavaş yavaş gösteren türden. Zehiri alan kişi acılar çekerek ağır ağır ölüyor. Güney Amerika'daki bazı ilkel kabileler tarafından kullanılırmış. Törelere karşı çıkanlara ceza olarak verilirmiş...

— Bir tür işkence mi yani?

— Tam üstüne bastın, oğlum. Bu iş canımı sıkıyor. Hele senin bu işe bulaşman üstüne tuz biber ekiyor. Bulaştığın işlere gazetelerin nasıl sarıldığını bilirsin. Herifler bayram yaparlar.

Sesimi çıkarmadan masanın üzerine hesabı bıraktım. Şapkamı kafama geçirdim ve:

— Benim için tatlı canını üzme, dedim. Yalnız, bu konuda öğrendiklerin hakkında biraz haber ver, yeter.

— Olur.

Ses tonundan bunu hiç de isteyerek yapmayacağı belliydi.

*

**

New York sabahın erken saatlerinde gri bir renge bürünmüştü. Hava kirli ve nehirden gelen sisle nemliydi. Büromun penceresinden dışarıya baktım. Aşağıda, ufacık insanlar görülüyordu. Kent, üzerinde

kenelerin dolaştığı bir hayvandan farksızdı.

Arkamda kapının açıldığını farkettim ve aynı anda kumaş hışırtısıyla birlikte burnuma iç gıcıklayıcı bir parfüm kokusu geldi.

— Selam yavrum, dedim.

Velda umursamaz bir tavırla göz kırparak getirdiği mektupları masanın üzerine bıraktı. Bu kıza bir türlü aklım ermiyordu. Günü gününe uymazdı. Şimdi de saçlarını erkek başı gibi kısa kestirmişti. İri göğüsleri, uzun bacaklarıyla ne kadar dişiyse, o kadar da tehlikeliydi. Tayyörünün altında her zaman silah taşırdı. Hem de ruhsatlı bir silah.

Onunla bugüne kadar niçin evlenmediğimi düşünürken:

— Gazeteleri okudun mu? diye sordu.

— Henüz bakmadım. Bir şey mi olmuş?

— Bir de soruyor! Ne adam be! Yine neler becermişsin öyle? Seni bir an yalnız bırakmaya gelmiyor.

Gazeteyi alıp merakla baktım. Evet. Resmim birinci sayfadaydı. Cinayet Masası gazetelere hiçbir bilgi vermemişti. Buna rağmen uyanıklar çarşaf gibi döşemişlerdi olayı. Yazının büyük kısmı, cesedi bulan çocuğa ayrılmıştı.

Cesedin kime ait olduğu henüz belirlenememişti. Cesedi inşaat yerine bırakanı da gören yoktu. Olay yerine tesadüfen gelişim, geniş bir biçimde gazetelere aktarılmış ve okuyucuyu heyecanlandırmak için eski maceralarımdan söz edilmişti. Yazıyı yazan gazeteci oraya tesadüfen gitmediğimi vurguluyordu. Anlaşıldığı kadarıyla rastlantılara inanmayan biriydi.

Gazeteyi masanın üzerine attım. Velda mantosunu çıkardı. Oturduktan sonra ona olayı aktardım. Sözümü bitirdiğimde:

— Belki bu iş bizim reklamımız olur, dedi.

— Daha neler!

— Peki, suratının bu hali nedir?

— Ne varmış suratımda?

Velda gülümsedi. Aralanan dudaklarından beyaz dişleri belirdi.

— Bu olayı unut, dedi. Ya da Pat'a telefon edip durum hakkında bilgi al.

— Peki, öyle olsun, diyerek telefona uzandım.

Pat buz gibi bir "Alo" dedi. Adımı tekrarlamadığı için yanında birileri olduğunu çaktım. Odadakileri savdıktan sonra sesi hemen rahatladı. Ben bilirim adamımı.

— Derdin nedir yine, Mayk? diye homurdandı.

— Sadece merak, dedim. Cinayet hakkında bir ilerleme var mı?

— Kadının kimliği hâlâ belirlenmedi. Parmak izi araştırması yapıyoruz.

— Dişlerinden bir şey elde edemediniz mi?

— Bırak işgüzarlığı! Kadının dişleri sağlam. Poliste kaydı olup olmadığını araştırıyoruz. Sen gazetecilerle görüştün mü?

— Deli miyim ben? Ortalığa bile çıkmıyorum. Senin neyin var? Keyifsiz gibisin?

— The News'ın muhabirlerinden Mitch Temple her iki kurbanın üzerindeki gecelikler arasındaki benzerliğe parmak basıyor. Oğlan bizden önce harekete geçmiş, geceliklerin üzerindeki etiketleri inceleyip araştırmış. Geceliklerin imal yeri aynı, ama değişik yerlerden satın alınmış... Kadınlar için tahrik edici eşyalar satan mağazalardan. Tabii, bu ipucu iki cinayeti birbirine bağlamaya yeterli değil, ama Mitch'in heyecan yaratıcı bir haber yazmasına yol açabilir.

— Bu kadarcık şeyden ne çıkarabilir ki?

— Orasını bilmem, ama yazmaya bir başladı mı, kentte başıboş yaşayan tüm cinsel sapıklara ilham kaynağı olur. Gazetelerde bu tür yayınlar yer alınca neler olacağını sen daha iyi bilirsin.

— Peki, benim yapacağım bir şey var mı?

— Elbette var!.. Mitch ile aran iyiyse, kendisine söyle bu işe burnunu sokmasın.

Sırıttım.

— Bu sayede öğleden sonram çok iyi geçebilir.

— Sana onunla sadece konuşmanı tavsiye ettim oğlum, diye homurdandı Pat.

— Tamam, tamam... Anladık. Konuşmamın sonucunu ne zaman bildireyim istersin.

— En kısa zamanda.

Telefonu kapadıktan sonra durumu Velda'ya özetledim, kalkıp şapkamı kafama geçirdim. Velda meraklı bakışlarla beni süzdü.

— Mayk...

— Ne var, güzelim?

— Pat o geceliklerin renklerine dikkat etmiş mi?

— Nesine dikkat edecekti ki?

— Sarışının üzerinde siyah, kızıl saçlının üzerinde de yeşil gecelik vardı.

— Bundan hiç söz etmedi bana.

— Geceliklér normal türden değil. Erkekleri tahrik edici şeyler.

— Pat son öldürülen kızın bir dansöz filan olabileceğini düşünüyor. Onun gibiler için de bu tür gecelikler normaldir.

— İlk öldürülen öğretmendi ama...

— Kafanda yine tuhaf fikirler oluşuyor, yavrum.

— Sende de aynı fikirler oluşsa, iyi olacak.

II. BÖLÜM

Polis Merkezi'ndekilerin bana karşı davranışları hiç de samimi değildi. Pat'ın bürosunda, cesedi nasıl bulduğumu açıklayarak ifade verdim. Aynasızlardan biri söylediklerimi yazdı. Sorgum tamamlandıktan sonra, Pat beni yeni savcı yardımcısına devretti. Herif, olayla benim aramda bir ilişki bulabilmek için canıma okudu. Daha doğrusu, canıma okumaya çalıştı. Çünkü Pat araya girdi. Cesedi bulduğum gün ve o ana kadar neler yaptığımı Pat araştırıp bulmuş. Savcı yardımcısına doğru söylediğimi bildirince herifin suratı mosmor oldu. Soruşturmadan vazgeçip, kenti terketmememi emrettikten sonra odadan çıktı, gitti.

— Siyasi çıkar peşinde koşan bu heriflerin işine burnunu sokmalarına izin verme, dedim Pat'a.

— Benim memur olduğumu unutuyorsun galiba, diye homurdandı. Pat.

Sırıttım.

— Ama ben memur değilim, ayrıca pek de gevezeyimdir. Dışarda beni bekleyen bir yığın gazete muhabiri var. Ters bir davranışla karşılaştığım zaman, o davranışta bulunanı doğduğuna pişman ederim. Günlerce gazete sayfalarından inmez.

— Takma kafanı sen. Ne oldu, Mitch Temple ile görüşebildin mi?

— Henüz görüşmedim.

— Gidip o herifle konuş da bir iyilik yapmış ol. O işi ayarlarsan, biz de gerisini tamamlarız.

— Benim bu olayla ilgilenmediğimi biliyorsun. Bunu daha önce de söylemiştim.

— Sen onu külahıma anlat, ya da dışarda bekleyen gazetecilere.

Ayağa kalkarak kapıyı işaret etti.

— Haydi, gidiyoruz.Hayranların seni bekliyor.

Gazetecilerle konuştuğum süre içinde, Pat hop oturup hop kalktı. Fotoğrafçılara poz verişimi, sorulan en karmaşık sorulardan bile kolaylıkla sıyrılışımı beğenmiş olmalı ki, her defasında onaylarcasına başını sallayarak bunu belirtti. Gazeteciler anlattıklarımın tamamen doğru olduğuna inanmışlardı. İlk cinayetle sonuncusu arasında bağ kuran tek kişi Mitch olmalıydı, çünkü diğerleri bu konuda hiç soru sormadılar. Eğer, gerçekten böyle bir bağ varsa, Pat ne yapar yapar bunu ortaya çıkarırdı.

Gazetecilerle işim bittikten sonra Pat ile aşağıya, kafeteryaya inip birer kahve söyledik.

— Amma da ustaca savdın adamları, dedi Pat.

— Zaten anlatacak bir şeyim yoktu ki!

— Her neyse, en azından tahmin yürütmediğin için teşekkür ederim. Şimdi beni dinle. Şu ana kadar iki cinayet arasında bir bağ bulamadık. Geceliklerin de bu işte fazla önemi yok. İlk ölüm olayı bir intiharsa, kadının üzerinde gecelik bulunması çok doğal. Çünkü, intihara karar verenlerin yarıdan fazlası ya çıplaktır, ya da yarı çıplak...

— İntiharsa dedin, Pat... Yani intihar da olmayabilir, öyle mi?

— Bak, şu bizim meraklı adli tıp doktoru var ya, herif kızın cesedini ailesine teslim etmeden önce bazı dokular üzerinde araştırma yapmış. Kesin konuşmuyor, ama dediklerine bakılırsa kız son derece ızdırap verici bir zehirle ölmüş...

— Peki, sen bir şey yapamaz mısın?

— Yapamam. Çünkü, ceset elimizde değil. Onu yaktılar. Doktorun cesetten aldığı dokulara gelince, dokuların o cesede ait olduğunu ispat edecek bir belgemiz yok. Ayrıca, birkaç gün sonra zehirler de ortadan yok olacak. Doku örnekleri çürüyor çünkü...

— Ya öteki ceset?

— Vücudundaki kırbaç izleri hayli derin. Yapılan araştırmalar izlerin Avustralya'dan getirilen ve sirklerde bazı numaralarda kullanılan bir tür kırbacın izlerine uyuyor.

— O tür kırbaçları kimlerin satın aldığını araştırdın mı?

Başıyla "evet" işareti yaptıktan sonra devam etti:

— Bu kırbaçları sirklerde ve gece kulüplerinde numara yapan kişiler alıyormuş, hem de düzinelerle. Hepsi de namuslu kişiler. Kırbaçları Avustralya'dan ithal eden firmayla görüştük. Yurdun her yanına dağıtıyorlarmış. Firmaya gelen özel sipariş mektuplarını da inceledik. Malları ödemeli olarak adreslerine postalamışlar. Bunca kırbaç içinde, bizi ilgilendirebilecek olanı bulmak hemen hemen imkânsız...

— Öyleyse geriye kala kala, kadının yalnız parmak izleri kalıyor...

— Bir de fotoğrafı, dedi Pat. Uzmanlarımız laboratuvar çalışmaları yaparak cesedin fotoğraflarından kadının gerçek yüzünü çıkarmaya çalıştılar.

Uzattığı kartpostal büyüklüğündeki resme dikkatle baktım.

— Gerçekten güzel kadınmış, diye mırıldandım.

— Böyle yüzler kolay hatırlanır, dedi Pat.

— Bu bende kalabilir mi, moruk?

— Tabii, nasıl olsa gazetelere de dağıtacağız.

— Çok iyi. Mitch ile görüştükten sonra seni ararım.

— Onun ağzından bir şeyler alabilecek misin bari?

Bir kahkaha patlattım.

— Onun hakkında öyle şeyler biliyorum ki, aklın durur. Mitch de bunların başkaları tarafından duyulmasını hiç istemez...

*

**

Mitch Temple ile öğleden sonra yarımda 44. Cadde'deki Mavi Kurdele Lokantası'nda buluştuk. Mitch uzun yıllar muhabirlik yaptıktan sonra, sonunda kendini kabul ettirip tutulan bir köşe yazarı olmuştu. Fakat başarıya ulaşınca çekilmez bir tip olup çıktığı da inkâr edilmezdi.

Kendisiyle niçin buluşmak istediğimi açıklamama gerek yoktu. Telefonumdan hemen sonra bu randevunun nedenini anlamıştı. Birer içki içip yemeklerimizi ısmarladık.

— Nasıl oluyor da Pat adına böyle ayak işleri yapıyorsun? diye sordu bana.

— Bir adamın suyunu sıkıp canına okumayı Pat'tan daha iyi beceririm de ondan, dedim.

Sırıtarak bana baktı.

— Mayk, sakın o yattaki parti numarasıyla bana şantaj yapmaya kalkma, dedi. Bunu daha önce iki kez kullanmıştın.

— Peki, ya Lucy Delacort hakkında hiçbir zaman kaleme almadığın o hikâyeye ne demeli? Hani Lucy'nin işlettiği o ev olayı...

— Nereden biliyorsun sen bu işi?

— Benim en olmadık yerlerde, olmadık dostlarım vardır, oğlum. Lucy sana delicesine tutkundu, değil mi? Hatta...

— Tamam anladık, bu kadar yeter. Haydi öt bakalım, ne istiyorsun?

— Pat'ın bir isteği var. Şu gecelikler arasındaki ilişkiden artık söz etmemeni istiyor.

Suratında tuhaf bir ifade belirdi.

— Demek haklıymışım, diye mırıldandı. Öyle değil mi?

— Kulaklarını aç da iyi dinle, Mitch! dedim. Pat bu olayda seks açısından bir patırtı çıksın istemiyor. Çünkü bu tür bir yayın, birçok sapığa ilham olur. Ona rahat çalışması için birkaç günlük bir fırsat tanı, ondan sonra dilediğini yapmakta serbestsin. Tamam mı?

— Bunca uğraşmam boşa gidecek desene, diye homurdandı. Geceliklerin üzerindeki etiketlerin nereye ait olduğunu bulana kadar anam ağlamıştı...

— Söylesene, neler öğrendin?

— O tür gecelikleri genellikle kimlerin aldığını öğrendim. Bu konuda tezgâhtarlar kesin bir bilgi veremiyorlar. Ama genelde, karılarına iç gıcıklayıcı şeyler götürmek isteyen taşralılar, dostlarının gözüne girmek isteyen askerler ve bir de yaşlı sevgililerini tahrik etmeye çalışan kadınlar...

— Bütün bildiğin bu kadar mı?

— Bu tip gecelik satın alan kuşkulu kimse yok. İki kadın dışında. Kendi boylarına göre birer gecelik satın almışlar. Ama, onların da her zaman bu tür gecelik kullandıkları belliymiş. Aslında, o kadınların peşlerine düşüp araştırmayı sonuna dek götürebilirim, fakat bir yararı olacağını sanmıyorum. Ne dersin? Senin bu konuda bir fikrin var mı?

— Var, dedim. Velda geceliklerin renkleri üzerinde

durdu. Sarışının siyah, kızıl saçlının da yeşil gecelik kullandığını söyledi. Bunun ne gibi bir anlamı olabilir anlayamadım...

— Olmaz olur mu? dedi Mitch. Onlar en çok satılan renkler. Mesela mağazaların stoklarında beyaz ve pembe renkli gecelik hemen hemen hiç kalmamıştı. Herkes artık böyle şeylere meraklı.

Mitch iskemlesinin arkasına dayanarak:

— Pat'a söyle, ben hâlâ bu işin peşindeyim, dedi. Bilmesinde yarar var.

— Söylerim. O da işin peşinde.

— Gecelikler arasındaki ilişkiye benden başkasının dikkat etmeyişi çok tuhaf. Gerçi, büyük bir ipucu değil, ama bir gerçek.

— Bana kalırsa, dikkati çekmeyişinin nedeni öğretmenin intihar etmiş olması...

— Kadının intihar ettiğinden de kuşkuluyuz biz, dedi Mitch.

— Pat da öyle düşünüyor. Ama, gecelikle intihar etmiş çok da kadın görmüş. Sık görülen bir olaymış bu. Yani, kadınların gecelikle intihar etmeleri...

— Orası öyle. Kendini nehre atmadan önce üzerine manto geçirmiş de olabilirdi. O zaman bu olayın üzerinde kimse durmazdı. Ya da nehre atlamadan önce mantosunu çıkarıp bir kenara bıraksaydı, kıyı boyu dolaşan hırpanilerden birinin eline geçer ve bir şişe içkiye satılırdı. Bu durumda da nasıl olsa bunun haberi çıkar ve yine aynı sonuca ulaşırdık.

— Şimdi Pat'a ne dememi istiyorsun?

— İstediğini bir hafta boyunca uygulayacağım. Bu arada geceliklerle ilgili araştırmalarıma da devam edeceğim. Peki, senin bu olaydaki rolün nedir, Mayk? Sen hep ilginç şeyler bulup çıkarırsın. Senin tutumun nedir?

— Ben bu işte yokum, oğlum. Beni hiç ırgalamıyor.

— Ama en azından, merak ediyorsundur.

— Hem de nasıl! diye sırıttım. Ama, araştırmayı sizlere bırakıyorum. Olayı çözümlediğinizde, olup bitenleri The News'tan okurum.

Lokantadan çıktıktan sonra, Mitch ile birlikte Broadway'e kadar yürüdük. Orada, ondan ayrılıp büroya yollandım. Havadaki rutubet çiseleyen yağmura dönüşmüş, yolları kayganlaştırmıştı. Kaldırımlar şemsiyelerin tehlike yaratan sivri uçlu telleriyle doluydu. Gazetelerin birinci sayfalarında benim fotoğraflarım vardı. Bunu farkedince üç gazete aldım. Katlayıp cebime soktuktan sonra, Hackard Building'e daldım.

Alışverişe çıkan Velda bana bir pusula bırakmış, geç vakit döneceğini bildiriyordu. Bu arada, Kraus-Tillman bürosuna telefon etmemi de not etmişti. Bürodan Walt Hanley'i aradıktan sonra Velda'nın notunun altına birkaç günlüğüne kentten uzaklaşacağımı ve o akşam da sözleştiğimiz gibi yemeğe çıkmayacağımı yazdım.

Özellikle yemek nedeniyle Velda çok bozulacaktı bana. Çünkü doğum günüydü. Fakat bu iş meselesi tam zamanında ortaya çıkmıştı, zira hediye almayı unutmuştum.

*

**

Birkaç günlük süre bir haftayı buldu. Ertesi hafta aynı gün, saat beşe çeyrek kala büroya damladım. Velda daktilonun başına çöreklenmiş bir şeyler yazıyordu. Yazısını bitirene kadar da başını kâğıttan kaldırmadı.

— Doğum günün kutlu olsun! dedim.

— Teşekkür ederim, diye karşılık verdi dalga geçercesine.

Dişlerimi ortaya koyan bir sırıtışla on dakika kadar önce aldığım paketi önüne koydum. Hediyeyi görünce

öfkesi de kayboldu. Kâğıdı yırtıp paketi açtı. İnci kolyenin ışıldayan beyazlığını görünce, sevincinden hafif bir çığlık atarak:

— Sahici mi bunlar? diye sormaktan kendini alamadı.

— Hem de nasıl!

— Gel buraya, koca haylaz!

Eğilip dudaklarımı dudaklarına yapıştırdım. Bunu ne zaman yapsam, bedenimi tuhaf bir sıcaklık sarardı.

Onu uzaklaştırarak derin bir soluk aldım.

— Yavaş kızım, dedim. Beni boğacak mısın?

— Niye olmasın?

— Bu şekilde konuşup beni çıldırtma, dedim. Bir haftadır zaten dağ bayır dolaşıp duruyorum. Patlayacak hale geldim.

— Öyleyse seni ben patlatacağım, dedi.

Masanın kenarına tüneyerek saçlarını karıştırdım. Bana gelen postayı broşür, iş mektupları ve özel mektuplar olarak üç kısımda toplamıştı. Elimle şöyle bir ayırıp kontrol ettim.

— Önemli bir şey var mı içlerinde?

— Öldürülen kızıl saçlı kızın kimliği saptanmış.

— Deme yahu! Kimmiş?

— Maxie Delaney. Bir süre California tarafında striptiz yapmış. Kiralık kızlar soruşturmasında iki kez tutuklanmış, fakat kanıt yetersizliğinden serbest bırakılmış. Son olarak Chicago'daymış. Bir model ajansına bağlı olarak fotoğrafçılara çıplak poz veriyormuş.

— Benim de karşıma hep kibar kadınlar çıkar! Neyse, önemli bir mektup var mı?

— Önemli bir şey yok. Yalnız, bir paket geldi.

Mektupların arasında küçük bir kutu vardı. Ambalajı yırtıp paketi açtım. İçinden bir kutu çıktı.

Kapağını kaldırdım. Bir cüzdanla karşılaştım. Yanında bir de mektup vardı. Mektupta, cüzdanın bir cezaevi sakini tarafından yapıldığı ve karşılığında yapacağım bağışın doğrudan doğruya mahkûmlara harcanacağı yazılıydı. Bağışı ambalajın üzerindeki posta kutusu adresine gönderebilirdim. Cüzdan çok şıktı ve üzerine tığla düzgün bir biçimde "Mayk Hammer, Sigorta soruşturmacısı" yazılmıştı. Cüzdanın usta elinden çıktığı belliydi.

Velda'nın önüne atarak:

— Ne dersin buna? diye sordum.

— Ünün pek kötü yerlere ulaşmış, dedi.

Başını kaldırdı ve cüzdanın üzerindeki yazıyı okudu. Ağzını açmasına fırsat vermeden:

— Şunlara bir beş dolar yolla, dedim. Şimdi gidip bir şeyler yiyelim. Vakit geç de olsa açım.

Cüzdanı cebime atıp masanın kenarından kaydım.

— Emredersiniz, sigorta soruşturmacısı! diye dalga geçti Velda.

Kapıdan çıkmak üzereyken telefon çaldı. Bana kalsa elimi bile sürmezdim bu saatte, ama Velda hemen uzanıp ahizeyi kaldırdı. Sonra, bana uzattı.

— Pat arıyor.

— Selam, moruk!

— Mayk, senin şu Mitch Temple'ı en son ne zaman gördün?

Sesinde bir tuhaflık vardı.

— Bir hafta oluyor. Niye sordun?

— Bu süre içinde hiç karşılaşmadın mı?

— Hayır.

— Niye? Sana karşı bir aksilik falan mı yaptı?

— Kesinlikle hayır. Onunla buluştuğumda neler konuştuğumuzu sana bir bir anlatmıştım..

— Pekâlâ, şimdi şu soruma cevap ver. Son yirmi dört

saat içinde nerelerde bulunduğunu, bu arada Mitch'i hiç görmediğini ve onun bulunduğu yere yaklaşmadığını kanıtlayabilir misin?

— Bana bak moruk, son bir hafta içinde ne halt yediğime dakikası dakikasına tanıklık edebilecek en az üç kişi gösterebilirim. Ne oluyor böyle, anlatsana be adam...

— Biri Temple'ı temizlemiş. Kendi apartmanında kalbinden bıçakla vurmuş. Halısı kan içindeydi.

— Kim bulmuş onu?

— Bir kadın arkadaşı. Evinin anahtarı varmış. Kadın sinir krizine tutulmadan önce bizi arayabilmiş. Hemen buraya gel. Seninle konuşmak istiyorum.

Telefonu kapatıp Velda'ya baktım. Yüzümün değişmiş halinden berbat bir iş olduğunu anlamıştı.

— Yine can sıkıcı bir şey mi? diye sordu.

— Evet, dedim. Biri Temple'ı temizlemiş.

Kafamın içinden geçenleri okuyordu. Yanıma gelip kısık bir sesle sordu:

— O kızın cinayetini kurcalıyordu, öyle değil mi?

Başımla onaylarcasına bir işaret yaptım.

— Peki, Pat ne istiyor?

— Anladığım kadarıyla Mitch ile konuştuklarımızı kelimesi kelimesine öğrenmek isteyecektir. Haydi, gel gidelim.

*

**

Mitch Temple'ın dairesi, kentin doğu yakasındaki yeni bir binadaydı. Zenginlerin ve ünlü kimselerin oturduğu türden bir yapıydı. Üniformalı kapıcının binanın önünde polis arabaları ve yığınla aynasız görmeye alışık olmadığı yüzünden okunuyordu.

Nöbetçi polis beni tanıdı ve geçmemize izin verdi. Asansöre binip altıncı kata çıktık. Holde iki daire vardı.

Dairelerden birinin sahibinin ortalarda olmadığı belliydi. Diğerinin kapısı ise ardına kadar açıktı. İçersi, araştırma yapan uzmanlarla doluydu.

Pat eliyle işaret ederek bizi çağırdı. Yerde, kapının yanındaki geniş kan lekesinin çevresini dolanarak izleri sürüp salona, cesedin bulunduğu yere geldik. Polis uzmanlar işlerini bitirmişlerdi. Toparlanarak bir kenara çekildiler ve beyzbol maçlarından söz etmeye başladılar.

— Cesede bir göz atabilir miyim? dedim Pat'a.

— Elbette.

Cesedin başucuna diz çöküp ona yakından baktım. Mitch Temple kendi kanının ortasında yan dönmüş yatıyordu. Kolları ve bacakları açılmış, boşa bakan gözleri donuklaşmıştı. İleri doğru uzanmış olan elinde her zaman ceketinin üst cebinde taşıdığı beyaz mendili vardı. Ayağa kalktım. Kapının hemen yanından başlayıp cesedin bulunduğu yere kadar uzayan kan şeride baktım. Aradaki mesafe en az yedi metre vardı. Mitch'in ceketine uzanıp mendilini alması da tuhaftı.

— Sen ne diyorsun bu işe Pat? diye sordum.

— Duruma bakılırsa, kapı çalınmış. Mitch gidip kapıyı açmış ve açmasıyla birlikte de bıçağı yemiş. Sonra sendeleyerek buraya kadar gelebilmiş ve yere yığılmış. Katil de elini kolunu sallaya sallaya gitmiş.

— Böyle bir bıçak yarası insanı çoğu kez olduğu yere yıkar, dedim.

— Bu her zaman öyle olur anlamına gelmez tabii.

— Son olarak ceketine uzanmış. Orada ne arıyordu acaba?

— Benim fikrimi sorarsan, kanı durduracak bir şey arıyordu. Dairede hiçbir şeye el sürülmemiş. Mitch'in bıçağı yedikten sonra buraya kadar gelebilmesi şaşılacak şey. Buna doktor da şaşırdı. Yolda iki kez düşmüş ve yolun yarısını da sürünerek geçmiş.

— Bu apartmana girmek için aşağıdaki kapıcının önünden geçmek gerekiyor, dedim.

Pat tuhaf tuhaf baktı bana.

— Bu kadar aceleci olma. Henüz ölümün kesin saatini bilmiyoruz. Ayrıca, böylesine profesyonel bir katil bunun da çaresini bulmuştur. İçeri girmek işini bilen biri için hiç de zor sayılmaz. Bu binada bulunanlar hakkında araştırma yapıyoruz. Fakat bunun bize bir şey kazandıracağını hiç sanmıyorum. Bu tür binalarda yaşayan kimseler pis işlere bulaşmak istemezler. Kimsenin kimseden haberi yoktur. Kapı komşularını bile tanımayanlar vardır...

— Öyledir New York, dedim.

— Evet, senin fikrin nedir?

Sorudan çok bir ricaydı bu.

Yüzüne bakarak başımı salladım.

— Beni bulaştırma bu işe. O günkü konuşmadan sonra kendisini bir daha görmedim. O gün neler anlattığını da sana aktarmıştım... Bir hafta boyunca çenesini tutacağını, fakat bu arada da gecelik meselesini kurcalayacağını, araştıracağını söylemişti. Kimbilir, belki de bir şeyler bulmuştur. Haber kaynakları hayli zengindi...

Pat omuz silkti.

— Neler yaptığını, nerelere gittiğini ne gazetesi biliyor, ne de sekreteri. Sekreteri birkaç gündür ortalıkta gözükmediğini, fakat makalelerini günü gününe yolladığını söyledi. Ölümüyle ilgilendiği konu arasında bir bağ olabilir. Araştırmamızı bu yönde derinleştiriyoruz.

— Peki, geçen ay Mafya hakkında bir yazı yazmıştı. O yüzden öldürülmüş olamaz mı?

— Mafya basına sataşamayacak kadar akıllıdır. Perde arkasında kalıp yayın yapılmasını engellemeye

çalışırlar, ama böyle bir işe de kalkışmazlar. Bu olay, başka bir şey!

— Yani, şu gecelikler meselesi mi?

— O da işin başka yanı. Ben de senin bir şeyler bulacağını sanıyordum...

Sigara almak için elimi cebime attım, parmaklarıma cüzdan geldi. Gülümseyerek:

— Ben bir sigorta soruşturmacısıyım, dedim. (Cüzdanı gösterdim.) Bak, burada öyle yazıyor.

Cüzdanı Velda'ya attım. O da hemen çantasına koydu.

— Kusura bakma Pat, sana en ufak bir ipucu bile verebilecek durumda değilim. Ama, Emniyet Müdürlüğü bu iş için beni tutarsa, o zaman iş değişir...

— Öyle ya, bir bu rezillik eksikti! Haydi, gazeteciler gelmeden yaylan buradan. Bu cinayet şu haliyle bile gazetelerin büyük yaygara koparmaları için yeterli bir neden. Bir de seni burada görürlerse, iyiden iyiye öküz altında buzağı ararlar...

— Unutma moruk, ben bu işte yokum.

— Tamam, tamam... Sen yine de bir şeyler duyarsan çıtlat bana...

— Meraklanma, çıtlatırım.

Kapıya geldiğimde durdum, geri döndüm.

— Sen de soruşturma hakkında bilgi verir misin?

Gülümsedi.

— Vermez olur muyum?

*

**

Akşam yemeğini Velda'nın dairesinde birer biftekle geçiştirdik. Burası onun zevkle döşediği sevimli bir yerdi. Bir erkeği nikâh masasına oturtmak için bundan daha iyi bir tuzak düşünülemezdi. Velda üzerine koyu mavi renkte yünlü bir giysi geçirmişti. Yürürken

vücudunun bütün hatları ortaya çıkıyordu. O da bunun farkında olmalı ki, yanımdan hep elimin uzanamayacağı bir uzaklıktan geçiyordu. Elbisenin göğüs kısmı iri memelerinin dikliğiyle patlayacak gibiydi.

Nihayet önümdeki bifteği bitirip tabağı ittim. Velda kahve fincanını önüme sürerken:

— Benden uzak yaşadıkça nelerden yoksun kaldığının farkında mısın? diye sordu.

— Deli karının tekisin sen, dedim.

Elimi cebime atıp bir sigara çıkardım, dudağımın kenarına iliştirdim.

— Yakar mısın şunu?

Velda elini çantasının içine soktu. Kibriti çıkarana dek çantanın içinde ne var ne yok masanın üstüne yığdı, sonra tek tek hepsini tekrar yerine koydu. Sonunda, elinde yalnızca cüzdan kalmıştı.

— Bu cüzdan aklımı kurcalıyor. Bir mahkûm durup dururken ne diye sana böyle bir şey göndersin?

— Kutudan çıkan mektubu sen de gördün. Cezaevlerinde mahkûmlara bu tür işler yaptırırlar. Atölyeler vardır...

— Onu demek istemiyorum, dedi Velda. Mahkûmların yaptıkları işlerin tanınmış kimselere gönderilmesi çok normal. Anormal olan, gönderilen kişinin mesleğinde yanılmış olunması. Senin ne yaptığını cümle âlem bilir. Ayrıca, cüzdanı yapanın adı da bilinmiyor.

Cüzdanı alıp açtım. Kartvizit ve kimlik konacak gözlerle para konacak kısım normal görünüyordu. Gözlerin içine parmağımı sokarak dikkatle yokladım. İçinde hiçbir şey yoktu.

— Bomboş, dedim Velda'ya. Zaten cezaevi idaresi bu tür eşyaları yollamadan önce iyice kontrol eder. Çünkü bu yolla haber ya da mektup yollamak beylik bir numaradır.

— Belki bu cüzdanın gizli bir gözü vardır, diye ısrar etti Velda.

Israrına rağmen ciddi olmadığı gülüşünden belliydi. Ama, ben gülmedim. Parmak uçlarımla cüzdanın kenarlarını yoklamaya başladım. Sonunda da aradığımı buldum. Rasgele bir kontrolle kolay farkedilemeyecek gizli bir göztü bu.

Mesaj da o gözün içindeydi.

Kurşunkalemle tuvalet kâğıdının üzerine minicik harflerle yazılmıştı mesaj. Metni iyice kafama yerleştirmek için her kelimeyi ikişer kez okudum:

"Mayk, o kızıl saçlının ölümüyle ilgili haberi radyodan dinledim. Kız kardeşim o kadını ve Helen Poston'u tanırdı. Helen Poston öldüğünde bunun üzerinde durmamıştım. Fakat bu sonuncu olay midemi bulandırdı. Çünkü dört aydır kız kardeşimden haber alamıyorum. Kardeşimin adı Greta. Şu kızı bul ve bana mektup yazmasını söyle. Meraktan çıldıracağım. Dışarı çıkınca sana borcumu öderim. HARRY SERVİCE"

Velda pusulayı elimden alıp okudu, sonra kaşlarını çatarak:

— Poston ha! dedi. Bu Helen Poston, intihar eden öğretmen değil miydi?

— Ta kendisi, dedim.

— Ya Harry Service?.. Sakın şu senin...

— Evet, benim yakalayıp deliğe tıktırdığım hergele.

— İyi ama, neden sana yazmış?

— Demek bana hıncı yokmuş. Hem sonra Harry sırrını öyle polislere açacak türden bir tip değildir.

— Bu pusulayı Pat'a ver.

— Daha neler? Pusulayı ona vereyim, sonra da her yana ufacık bir sırrı koruyamadığım yayılsın, öyle mi? Peki, Harry'nin bu haberi bana ulaştırmak için çektiği bunca zahmet ne olacak? O sigorta soruşturmacısı

sözünü şimdi anlıyorum. Cüzdanın içindeki mesajı belirtiyordu. Ben de ne uyanıkmışım hani! Boşu boşuna bunca zaman kaybettim.

Velda kâğıdı uzatırken:

— Sen Harry Service'e hiçbir şey borçlu değilsin ki!

— Orası doğru. Kendisini o hırsızlık sırasında suçüstü yakaladığımda beni öldürmeye kalkmıştı, ama yine benim mert biri olduğuma inanıyor. (Tekrar kâğıda baktım.) Herifin benden istediği çılgınca bir şey.

— Senin kafanın içinde dolaşan fikirler daha da çılgınca. Bir kere Pat senin bu olaya bulaşmanı istemiyor. Benim fikrimi sorarsan, ben de başına bela arıyorsun derim...

— Kızım, senin de pireyi deve yapmakta üstüne yoktur. Ben olaya burnumu sokmuyorum, sadece kayıp bir kızı arayacağım o kadar.

— Sen kendini kandırıyorsun, Mayk. Yine de bildiğini okumaya devam et. Laf dinlemezsin ki! Ama hiç değilse bu gece rahat dur...

— Pekâlâ.

Velda yerinden kalkıp gülümseyerek kucağıma geldi. Elini atıp kemerini çözmesiyle birlikte sırtımda bir karıncalanma hissettim.

III. BÖLÜM

Harry Service'in sabıka dosyasında en yakın akrabası olarak kız kardeşi Greta'nın adı ve adresi vardı. Harry bir buçuk yıl önceki o soygunda yakalandığında hüküm giyince, en yakın akrabası olarak kız kardeşini göstermişti. Adresi, Greenwich Village'deydi. Kızın mahkemeye geldiğini hiç hatırlamıyordum, fakat o tarihli gazeteleri karıştırınca Greta'nın bir fotoğrafını buldum. Fotoğrafta kız, hüküm giymiş olan Harry'nin kolundaydı.

Hy Gardner bürosuna geldiğinde saat ikiyi biraz geçiyordu. Eliyle bana işaret ederek yer gösterdi ve hemen daktilosunun başına geçerek oturdu.

— Senin kafanda yine bir şeyler var, oğlum, dedi.

— Evet, diye karşılık verdim. Şu Harry Service davası.

— Onu deliğe tıkmakla büyük bir iyilikte bulundun. Aksi halde, er veya geç elektrikli sandalyeyi boylayacaktı. Şimdi de onu kurtarmaya filan niyetli değilsin herhalde...

— Yok, devenin nalı! dedim. Benim derdim şu: Harry hüküm giydiği gün, kendisini uğurlamaya bir kadın gelmiş. Bu kız kardeşi olabilir. Senin gazetende

kızın bir fotoğrafı vardı, ama arkadan çekilmişti. O mahkemeyi başından sonuna kadar izlemiş bir fotoğrafçı tanıyor musun? Böyle biri kızın yüzünü gösteren bir fotoğraf çekmiş olabilir.

— Ne o, ortalıkta bir şeyler mi dönüyor?

— Kızın bambaşka bir olayda tanık olma ihtimali var. Ama, daha önce bundan emin olmalıyım.

— Şimdi araştırırım, dedi Hy. Biraz bekle.

Yirmi dakika kadar sonra, gazetenin resim arşivinden bir memur geldi. Elinde, Greta Service'in portrelerini içeren beş resim vardı. Bunlardan biri kızı yarı profilden gösteriyordu, diğerleri ise tam cephedendi. Sonuncusu en işe yarayanıydı. Üzerindeki manto dolgun bir vücuda sahip olduğunu gösteriyordu. Başındaki şapkanın geniş kenarları makyajsız olmasına rağmen yüzünün güzelliğini gizleyemiyordu. Bir de makyaj olsa, korkunç güzel bir kız olurdu. Fotoğrafta Harry Service'in yüzü başka tarafa dönük olduğundan resmi basmamışlardı. Fakat kartın arkasında, "Harry'nin kız kardeşi Greta Service" diye bir not bulunuyordu. Resimde çıkmış diğer üç kişi ise Harry'nin avukatı, savcı ve Harry'nin soymaya halktığı mağazanın sahibiydi.

— Bu fotoğrafı alabilir miyim, Hy? dedim.

Hy kafasını önündeki notlardan kaldırmadan:

— Elbette, dedi. Peki, ne zaman anlatacaksın bu işi bana?

— Öyle pek önemli bir şey değil, dedim.

— Sen kimi kandırıyorsun, oğlum? Ben seni tanımaz mıyım?

Kalktım, şapkamı kafama geçirdim.

— Yani şimdi sen de benimle birlikte mi geliyorsun?

— Yok canım! Ben masamı toparlayıp Miami'ye gidiyorum. İşi ne zaman keseceğimi, ne zaman tatil yapacağımı çok iyi bilirim ben. Sen de araştırmanı

bitirdiğinde bana bir haber salarsın.

— Elbette, dedim. Teşekkür ederim.

*

**

Harry'nin kız kardeşinin adresi olarak gösterdiği yer, Greenwich Vilage'de kasaba özellikleri taşıyan üç katlı bir binaydı. Bir zamanlar ne amaçla kullanıldığını bilmiyordum, ama şimdi ressam, yazar gibi sanatçılara oda oda kiralanan bir yer olmuştu. Ufak hole girince, parmağımı mektup kutularının üzerindeki isimlerde dolaştırdım. Greta Service adı yoktu. Buna hiç mi hiç şaşırmadım. Ağabeyi hakkındaki onca yayından sonra adını değiştirmiş olabilirdi.

Artık bol bol gezecek ve işi şansa bırakacaktım. Karşıma çıkan ilk zile bastım.

Kapı aralandı ve ardında pantolonu yağlıboya olmuş, saçı başı darmadağınık biri belirdi.

— Ne var?

— Greta Service'i arıyorum.

Adam gülümseyerek dudak büktü ve başını salladı.

— Aradığın kişi ben değilim, dostum. Hiç değilse bunu biliyorum. Şu adını ettiğin kişi kadın değil mi?

— Öyle diyorlar. Bir buçuk yıl öncesine kadar bu binada oturuyormuş.

— Öyleyse benden önce. Ben taşınalı altı ay oldu.

— Peki, diğer kiracılar arasında onu tanıyan yok mudur?

Adam bakışlarını çattı, başına kaşıdı.

— Bence en üst kattaki Cleo'ya bir sorsanız, iyi edersiniz. Tabii, şu sıra meşgul değilse, yani konuşabilecek bir haldeyse. Onu iyi durumda bulmak çok zordur. Ayrıca, fazla gezer...

— Sağol, dostum. Şansımı deneyeceğim.

Adam kapının arkasında kaybolduktan sonra yukarı

çıktım, ikinci kat sahanlığına gelince durup kulak kabarttım. Kapının arkasında iki kişi bir müzisyenin yeteneği hakkında tartışıyordu. Bir diğeri ise, pikaptan gelen müziğe eşlik ediyordu. Saat sabahın onu olmasına rağmen, içerdekilerin ayık olduğu pek söylenemezdi. Alt kattaki adamın tavsiyesine uyarak üst kata çıktım.

Karşıma gelen kapıyı tıkırdattım. Sürüye sürüye yaklaşan bir ayak sesi duyuldu. Kapı açıldı, hem de alışılmışın tam tersine, ardına kadar açıldı... Ender rastlanan bir sahne numarasıydı bu. Amaç da ziyaretçiyi şaşırtmaktı.

Kapıyı açan kadın ellerini pervaza dayayarak karşıma dikildi. Arkadaki balkon pencerelerinden giren ışık, sırtındaki ipek sabahlıktan süzülüyor, altındaki dolgun vücudun tüm kıvrımlarını ortaya koyuyordu. Dağınık saçların çevrelediği yüzün tuhaf bir güzelliği vardı. İnsanın içinden bu yüzü okşamak geliyordu. Gözlerinden meraklı bir ifadenin pırıltıları okunuyordu.

Avantajlı durumda olan oydu. Dişlerimi göstererek sırıttım.

— Sen Cleo olmalısın, diyebildim.

— Tam üstüne bastın, yabancı. Oysa, yüzün de hiç yabancı gelmiyor hani...

— Adım Hammer... Mayk Hammer.

— Hah, şimdi oldu! diyerek bir kahkaha attı.

Ellerini beline dayayarak:

— Gazetelerin birinci sayfalarından inmeyen adam! Haydi gel içeri, orada durma, dedi.

İçeri girerken onu iyice inceledim. Yüzümdeki meraklı ifadeyi farkedince:

— Kendi potremi yapıyordum, dedi.

— Çok ilginç! diye mırıldandım.

Tepkimden hoşlanmamış gibi:

— Senin gibiler gereğinden fazla yaşarlar, dedi.

Onun için hiçbir şey şaşırtıcı değildir. Böylelerine sinir olurum. Seni şuracıkta doğrayabilirim şimdi.

Sonra söylediklerine aldırmamamı ima edercesine gülümseyerek saçlarını düzeltti. Beni salona aldı. Ben odayı incelerken o da tuvalet masasının önündeki tabureye çöktü. Greenwich Village'deki kiralık odaların çoğunun aksine, burası tam bir profesyonel ressamın zevkine göre döşenmişti. Geniş pencereler olabildiğince aydınlık verecek şekilde düzenlenmişti. Duvardaki raflarda bir ressama gerekecek her şey fazlasıyla vardı. Odanın her yanı malzemeyle doluydu.

Duvarlarda çerçeveli tablolar vardı. Bunların bir kısmı orijinal, bazıları da renkli ya da siyah beyaz reprodüksiyonlardı. Hepsinin altında Cleo imzası bulunuyordu.

Cleo onları hayranlıkla izlediğimi görünce gülümsedi.

— Bunların hepsi ticari amaçlarla yapılmıştır. Bu amaçla resim yaptın mı, çok para var. Ben idealist sanatçılardan değilim. Sen de kadın dergileri karıştıracak bir tip değilsin, ama o tür dergilerin aradığı ressamların en iyisiyim.

Tualin yanına giderek yanında durdum. Yapmakta olduğu resim hiçbir aile dergisine öyle kolaylıkla girecek türden değildi. Gerçi tablodaki yüz ve beden onundu, ama resmin konusu bambaşka bir şeydi. Henüz bitmemiş olmasına rağmen, Cleo'nun neyin resmini yaptığı açıkça belli oluyordu. Bu kadın tam bir baştan çıkarıcıydı. Bu işi para kazanmaktan çok, öyle arzuladığı için yapıyordu. Bu tür resimleri alan da satan da memnun kalıyor olmalıydı.

Başını kaldırıp bana baktı.

— Buraya sanattan söz etmeye gelmedin herhalde? dedi.

Yanından ayrılıp ilerdeki iskemleye oturdum ve sorumu yekten sordum:

— Greta Service adında birini tanır mıydın?

Tereddüt bile etmedi.

— Evet. Alt katta otururdu.

— Kendisini iyi tanır mıydın?

Umursamaz bir tavırla omuz silkti.

— İnsan buralarda birini ne kadar yakından tanıyabilirse, o kadar...

— Nasıl biriydi Greta?

— Taşralı bir tip işte. Nereli olduğunu unuttum. Bir yerlerde mankenlik yapıyordu. Burada da sırf ucuz olduğu için otururdu.

Laf olsun diye:

— Sen burada ne arıyorsun? diye sordum.

— Ben mi? (Gülümsedi.) Burayı seviyorum. Eskilerindenim. Yani on yıldır burada oturuyorum. Yalnız, diğerlerinden farklıyımdır.

— Öyle mi?

— Para kazanıyorum. Bu sayede nefis yemeklere olan düşkünlüğümü tatmin ettiğim gibi içtiğim içkilerin parasını da ödeyebiliyorum. Burada yaşayan diğerleri işimle dalga geçerler, ama bir parti verdim mi de yiyip içmek için fırsatı hiç kaçırmazlar...

Sözlerine ara vererek bana dik dik baktı ve merakla sordu:

— Ne olmuş şu Greta Service'e?

— Bir tanıdığı onu bulmak istiyor. Bu konuda bir fikrin var mı?

Cleo bir an düşündü, sonra hayır anlamına başını salladı.

— Bir ağabeyi vardı. Onu tanır mıydın?

Başımla olumlu cevap verdim.

— Ağabeyi mahkûm olduktan sonra Greta buradan

ayrıldı. Hatırladığım kadarıyla, gideceği yer hakkında hiçbir şey söylememişti. Adına gelen mektuplar aşağıdaki posta kutusunda birikti. Giderken adres bırakmadığı bundan da belliydi.

— Peki, hiç dostu filan yok muydu?

— Greta öyle herkesle dost olacak bir tip değildi. Şey... Ne bileyim... herkesten uzak duran biriydi. Kendisini birkaç kez erkeklerle gördüm, ama şunu da belirteyim zengin olmayanlarla hiç ilgilenmezdi. Gerçi para delisi biri değildi, ama yine de parası olsun isterdi. Yoksulluk çektiğinden sık sık söz ederdi. İnsan istedi mi para bulur, dedi...

Cleo taburesinden kayarak kollarını açıp gerindi. Üzerindeki sabahlık vücut hatlarını olduğu gibi ortaya çıkarmıştı.

— Azimli bir kızdı, diye devam etti. Eminim, er veya geç hedefine ulaşacaktır.

— Ama nasıl?

— Kadın kısmı bir şeyi gerçekten istiyorsa, ne yapar yapar onu elde eder. Her kadında gizli birtakım kabiliyetler bulunur...

— Orası kesin, dedim. Peki, onun nerede olduğunu bilebilecek kimse var mıdır burada?

— Olabilir, dedi. Araştırmam gerekiyor.

— Beni çok sevindirirsin.

Çapkınca gülümsedi. Ben de hemen sırıttım ve yerimden kalktım.

Kapıya doğru yürürken bir an arkama döndüm. Cleo pencerenin önündeydi. Arkadan vuran ışık, vücudunun tüm kıvrımlarını ortaya koyuyordu.

— Bir ara bilgi almak için uğrarım, dedim.

— Sakın geç kalma, diye karşılık verdi.

*

**

Greta Service'in kiracı olarak oturduğu bina, Broadway üzerindeki R.J. Marion Emlak Şirketi'ne aitti. Danışma memuru beni Greenwich Village'deki dairelerden sorumlu kısa boylu, dazlak kafalı bir adamla tanıştırdı. Adam bana bir koltuğa oturmamı işaret ettikten sonra ziyaret amacımı açıkladım. Cevap olarak:

— Evet, dedi. Greta Service'i hatırladım, Fakat korkarım, size bir yardımda bulunamayacağım...

— Giderken hiçbir adres bırakmadı mı?

— Bırakmadı. Adına gelen mektupları burada bir ay süreyle sakladık, sonra da gönderenlere geri postaladık. Bu arada gittiği yerin adresini gönderir diye de beklemedik değil, ama hiçbir haber çıkmadı. Aslında, orada oturan kiracıların hemen hepsi bir gariptir. Gelirler, otururlar, giderler. Çoğu zaman da nereden gelip nereye gittiklerini kimsenin bilmesini istemezler.

— Greta Service'e gelen mektuplardan yanınızda hiç var mı?

— Yok. Ama olsa da, işinize yarayacaklarını sanmam. Çünkü çoğu lüks mağazalardan gelen faturalardı. Diğerleri de manken ajanslarından ve reklam bürolarından gönderilen broşürlerdi. Kirasını, elektrik ve su parasını zamanında ödediği için adres bırakmamasının üzerinde hiç durmadık.

Teşekkür ederek adamı masasının üzerindeki evrak yığınının arasında bırakıp dışarı çıktım. New York'un havası hâlâ puslu ve serindi. Kaldırımdan yürüyerek büromun yolunu tuttum.

*
**

Büroya girdiğimde Velda telefondaydı. Ahizeyi yerine koyduktan sonra bana döndü.

— Soruşturma nasıl gidiyor?

Topladığım bilgileri ona aktardım, sonra masamın üzerinde duran iki dosyayı aldım.

— Nedir bunlar?

— Helen Poston ile Maxie Delaney'in geçmişleri hakkında toplayabildiğim bilgiler. Belki gerekir diye düşündüm. Çoğu gazete haberlerinden ve en az polisin elindeki bilgi kadar zengin. Poston denilen kızın kasabasına telefon ettim, onu tanıyanları araştırdım. Öğretmenlik yaptığı okulun müdürüyle, müfettişle, iki meslektaşıyla ve kendisine kullanılmış araba satan bir satıcıyla konuştum. Helen mesleğinde çok iyi bir isim yapmış, fakat anladığım kadarıyla asıl amacı öğretmenlikten başka şeymiş...

Başımı dosyalardan kaldırıp Velda'ya baktım.

— Neymiş?

— Kesin bir şey diyemeyeceğim... Bir his sadece. Buna da neden araba satıcısı oldu... O tipleri tanırsın, herkes hakkında fikir yürütmeye bayılırlar. Laf arasında "o kızı bikiniyle görmek isterdim" dedi. Poston arabayı bir seyahat için almış. Bir an önce kasabadan uzaklaşmak için can atıyormuş. Satıcıya bakarsan, kızın öğretmen çevresinden uzaklaşarak büyük bir kentte felekten gün çalmayı arzuladığına inanıyordu. Helen hakkında bir makale yazdığımı söyledim ona. O zaman çok dikkatlice bilgi verdi.

— Ya Maxie Delaney?

— Los Angeles'tan Vernie'ye telefon ettim. Vernie, Maxie'yi vaktiyle tutuklamış olan bir komiserle görüşmüş. Komiserе göre kız, Hollywood'a yıldız olma umuduyla gelip iş bulamayınca da hayal kırıklığıyla kendini salıveren kızlardan biriymiş. Bob Sabre, Maxie'nin Chicago'da mankenlik yaptığı ajansla ilişki kurmuş. Kızın yüzü pek fotojenik olmadığı için üzerinde durmamışlar. Gerçi yüzü ve vücudu güzelmiş,

ama bu yeterli olmamış. Yine de Maxie kendini yıldız sayar, o şekilde davranırmış...

— Kısacası Helen ile Maxie aynı tip kızlarmış, öyle mi? dedim.

— Aralarında bir benzerlik var.

Velda düşünür gibi bir an dudağını ısırdı ve:

— Mayk... dedi.

— Evet?

— Kızıl saçlı kızın yeşil gecelik giymesine aklım yatıyor da, sarışın Poston'un siyahı tercih etmesini bir türlü anlamıyorum. O kız o tipte gecelik giyecek biri değil.

— Büyük kente geldiklerinde hepsi değişir.

— Aralarında bir bağlantı olabilir mi?

— Böyle bir şey varsa, er veya geç ortaya çıkacaktır. Şimdi senden istediğim şu: Kentin bütün lüks mağazalarını dolaşıp kredili hesapları kontrol edecek ve Greta Service ile ilgili bilgi toplamaya bakacaksın. Mağazalardan birine borç senetlerini göndermeleri için bir adres bırakmış olabilir. Borcunu ödemeden ortadan kaybolmayı aklı başında hiçbir kadın istemez.

Velda gülümseyerek gözlerimin içine baktı.

— Sen de gideceğin yerin adresini bırakacak mısın?

— Evet, dedim. Adresim, senin evin. Seni orada ziyaret edeceğim.

— Sakın geç kalma, diye karşılık verdi.

*

**

Donald Harney'in bürosu. Stenheim Building'in dokuzuncu katındaydı. Büroyu, henüz yüklü davalar almamış üç avukatla paylaşıyordu. Kitaplıkta yer alan hukuk kitaplarının hepsi elden düşmeydi ve büroya lüks bir hava verme sevdasından da çoktan vazgeçmişlerdi.

Kapıyı itip büroya daldım.

Harney öyle cafcaflı merasimlerden hoşlanan bir tip değildir. İçeri girdiğimde, masasının arkasındaydı. Çekmecesini açmış, bir dosya aramakla meşguldü. Gömleğinin kollarını sıvamış, kulağının arkasına bir kurşunkalem takmıştı. Beni görünce elimi sıkmak için ayağa kalktı. Harry Service'in mahkemesi sırasında bir kez karşılaşmıştık. O da çok kısa sürmüştü. Beni tanık iskemlesine oturtmuş ve müvekkiliyle ilgili birkaç soru sormuştu. Harry mahkemede suçunu inkâr ettiği için Harney onu olabildiğince hafif bir cezayla kurtarmaya bakıyordu.

Koltuğuna oturup arkasına yaslandı.

— Seni hangi rüzgâr buralara attı, Mayk? diye sordu. Müvekkilim hapisten filan mı kaçtı yoksa?

— Harry öyle biri değildir, dedim. Buraya onun hakkında bilgi almaya geldim. Yalnız şunu bilmeni isterim, araştırmalarım senin müvekkilinin çıkarınadır... (Sırıtarak yüzüne baktım.) Belki tuhaf bulacaksın, ama Harry benden bir ricada bulundu. (Harry'nin göndermiş olduğu pusulayı uzattım.) Bunu o gönderdi.

Harney pusulayı birkaç kez okudu, sonra geri verdi. Kâğıdı cebime attım.

— Bana bunu nasıl yolladığını sakın sormaya kalkma. Senden istediğim şu: Kız kardeşi hakkında bilgi istiyorum...

Harney gözlerini kısarak koltuğunda döndü.

— Harry olayında mahkeme tarafından onun avukatı olarak tayin edilmiştim. Kendisinin avukat tutacak parası yoktu. Aslında mahkeme çok çabuk bitecekti, fakat savcı başka birtakım hırsızlık olaylarını da ona yüklemeye kalktı ve dava böylece üç gün sürdü. Son gün, kız kardeşi ansızın çıkageldi. Perişan bir durumdaydı. Çocukların da birbirlerini çok sevdikleri,

anne ve babalarının ölümünden sonra da yollarının ayrıldığı anlaşılıyordu. Ayrıldıktan sonra da aralarındaki tüm ilişkiyi koparmışlardı...

— Zaten bir araya da gelseler, kızın ağabeyine bir hayrı dokunmazdı, dedim.

Harney onaylarcasına başını salladı.

— Greta, ağabeyinin başına gelenlerden kendisini sorumlu tutuyordu... Bir tür analık duygusu işte! Çocukluğunda ona bir kahraman gözüyle bakarmış. Greta'nın işsiz kaldığı dönemlerde ona Harry yardım etmiş.

— Kız ne iş yapıyormuş?

— Bana bundan hiç söz etmedi. Her neyse, Harry mahkûm olduğu gün Greta ona üzülmemesini ve hapisten çıktığında her şeyi hazırlamış durumda olacağını söyledi... Bir tür yasalara isyan işte!..

— Öyle mi dersin?

Harney tuhaf tuhaf bana baktı.

— Aslında kız bunları söylerken son derece ciddiydi, ama ben bu tür numaraları çok gördüm. Mahkemede insana bir an ciddiymiş gibi gelir, sonra bir bakarsın gerisi boş. Hem, gencecik bir kız ne yapabilir ki?..

— Bir yol bulmuş olabilir.

— Anlaşılan seni buraya getiren de bu sanırım. Olumlu ya da olumsuz bir yol buldu herhalde?

— Evet. Ama, kız kayıp. Harry de buna üzülüyor. Sen hiç gidip onu cezaevinde ziyaret ettin mi?

— İki kez gördüm onu. Aslında başka işler için gitmiştim. Bu arada onu da ziyaret ettim.

— Harry sana herhangi bir şeyden söz etti mi?

— Sadece iyi olduğunu söyledi.Kız kardeşi de sık sık ziyaretine geliyormuş. Hatta, kefaletle serbest kalması için çalıştığından söz etmiş. Bir keresinde seni bile sordu. Senin için "mert delikanlıdır" dedi. Kendisini

yakaladığında öldürebilecek durumda olduğun halde bunu yapmamışsın...

Dudaklarımın arasına bir sigara yerleştirdim, kibrit çakıp yaktım. Harney:

— Sana ne gibi yardımım dokunabilir? diye sordu.

— Greta Service'in izini bul ve bana haber ver, yeter.

Bir an sırıttım, sonra ekledim:

— Harry tahliye olduğu zaman bu işin ücretini yarı yarıya paylaşırız.

Harney dikkatle yüzüme baktı.

— Anladığım kadarıyla bu işin altında Harry'ye yardımdan başka şeyler var, dedi.

— Bundan emin değilim, dedim. Hiçbir şey yapmamış bile olsak, Harry'ye bir yardımda bulunmuş olacağız...

— Ne de kolay sıyrılıyorsun işin içinden!

— Boş ver! Anlaştık mı?

— Anlaştık.

*

**

Greenwich Village bir masal kentidir. Hollywood gibi. O eski bohem havası yoktur. Eskilerin kafasında bir hatıra olarak yaşar bu kent. Haritaya baktınız mı, onu bulursunuz. Ama, Hollywood gibi Greenwich Village'i de adına değer yapan özellikler hep geçmişte kalmıştır. Bugün birçok insan o eski hatıraları arar, ama hiçbir şey bulamaz.

Çok dikkat edecek olursanız, yine de zaman zaman sokaklarında bazı sanatçılara rastlayabilirsiniz. Koltuklarının altında ya bir resim ya da hiçbir kitapçının yayınlamadığı kitap karalamaları vardır. Şimdi New York'un bu semti, bitniklerin olduğu ticaret merkezleriyle doludur...

Elimde kocaman bir içki bardağı, sigara dumanın-

dan göz gözü görmez bir bara çöreklenmişim, üçüncü vardiyanın sökün etmesini seyrediyorum. Gece yarısından beri her üç kadehte bir, barmene de bir içki ısmarlıyorum. Böylece barmen hizaya gelmiş, ısmarladığım içkileri bardağın ağzına kadar doldurmaya başlamıştı. Fırsat buldukça da bu pis meslekten yakınıp duruyordu. Sonunda, önümdeki yeri bezle silerek:

— Burada ne arıyorsunuz? diye sordu. Buralısınız değil mi?

— Biraz uzaktanım, ama buralı sayılırım.

Bakışlarını yüzümde gezdirdi.

— Sizi daha önce de gördüm ben... Durun bakayım, nerede görmüştüm?

Pardösümün cebinden bir kartvizit çıkarıp burnuna doğru uzattım.

— Vay canına be! Sizi gördüğümden emindim zaten. Ne o, bir olay mı var burada?

— Bir iz peşindeyim. Buraya da bunun için geldim. Bütün gece Greta Service'i aradım durdum.

— Peki ama niçin gelir gelmez sormadınız?

— Tanır mısın kendisini?

Barmen omuzlarını kaldırarak iki kolunu yana açtı.

— Bir zamanlar buraya çok sık gelirdi. Sanırım, birkaç blok ötede oturuyordu. Başı belada mı yoksa?

— Bildiğim kadarıyla hayır. Ağabeyi onun izini bulmamı istedi.

— Şu hırsızlık sırasında enselenen mi ? Hey!.. O olayı siz ortaya çıkarmamış mıydınız?

— Evet, onu ben yakalamıştım. Şimdi de aynı Harry benden kız kardeşini bulmamı istiyor.

— İnanın, uzun zamandır ortalıkta görünmüyor. Ağabeyi mahkûm olduktan sonra buralardan ayrıldı. Yalnız, birkaç kez uğrayıp bir merhaba dedi, o kadar. Bir keresinde bir enayi araklamıştı...

— O ne demek?

— Yani, yanında acayip şapkalı bir herif vardı, demek istedim. Herif Amerikalı değildi ve müthiş zengindi. Su gibi para harcıyordu. Greta buradaki eski dostlarıyla birazcık samimi olayım dedi, herif hemen engelledi...

— Adamı tanır mıydın?

— Hayır. Burada kim kimi tanır zaten? Hepsi birbirine benzer bu tiplerin.

— Onu daha başka kimselerle gördüğün oldu mu?

— Birkaç kez de bitnik tipli gençlerle geldi. Bu tipler buraların yabancısı değildir. Bazen semt çocuklarından bazılarıyla oturup içki içerdi. O acayip şapkalı heriften başka dikkati çekecek biriyle görmedim onu.

Bardağımı alıp tekrar doldurduktan sonra önüme bıraktı.

— Şimdi aklıma geldi. Bir seferinde burayı kapattıktan sonra Lew Michi'nin barına uğramıştım. Greta'yı orada çok güzel bir kadınla birlikte gördüm. Yanlarında yine o yabancı kılıklı heriflerden biri vardı. Fakat bu yabancının kafasında o acayip şapkadan yoktu. Galiba kara derili biriydi.

— Biraz daha açıklasana.

— Hani şu esmer derili herifler vardır ya, onlardan biriydi adam. Çok eğleniyor olmalıydılar, çünkü kahkahalarla gülüp yüksek sesle konuşuyorlardı. Greta'nın yanındaki kadın da bir içim suydu hani! Üstelik şu lüks tiplerden biriydi.

— O günün tarihini hatırlayabilir misin?

— Çok oldu. Ondan sonra da Greta'yı bir daha görmedim. Sanırım taşınmış olmalı.

İçkimi bitirip tezgâhın üstüne bir beşlik attım.

— Anlaşılan burada bana pek iş yok. Yine de sohbetine teşekkür ederim.

— Yine beklerim.

Gece hayatı kuşları köşebaşlarında buluşup eğlence planlarını yapmaya başlamışlardı bile.

Yoldan bir, iki devriye arabası geçti. İçlerindeki aynasızlar sokaktaki tipleri dikkatle süzüyor, nerede olay çıkabileceğini kestirmeye çalışıyorlardı. Sokaktakilerin onlara dikkat ettiği bile yoktu. Yedinci Cadde'ye geldiğimde sağa saptım ve ilerdeki taksi durağına yollandım.

İşte, tam o sırada Cleo'yu gördüm. Köşedeki barın tezgâhında, dip tarafta oturuyordu. Kapıyı itip içeri girdim ve yanındaki tabureye çöktüm.

Başını gazetesinden kaldırmadan:

— Selam, bitirim! dedi.

— Ensende gözlerin var galiba?

Bir kahkaha atarak gazetesini katladı ve yan tarafa attı.

— Greta hakkında bir şeyler öğrenebildin mi bari?

— Pek bir şey öğrendim sayılmaz. Elle tutulur hiçbir iz bırakmamış...

Barmene bir bira getirmesini söyledikten sonra sordum.

— Greta kimlerin hesabına çalışırdı, haberin var mı?

Cleo hafif bir baş işaretiyle bilmediğini belirtti.

— Birçok model acentelerine bağlıydı... Aç kalmayacak kadar da kazanırdı. Genellikle hazır giyim sanayisine modellik ederdi. Onlardan da para çıkmaz zaten. Bir keresinde onu Dulcie'ye göndermiştim...

— O da kim? diye sordum.

— Dulcie Melnnes benim patronum. Proctor Grubu'nun süper modacısı. Pahalı giysilere meraklı sosyetede çok tutulan birisidir. Greta'yı ona tanıştırdım, fakat bir sonuç çıkmadı. Çünkü Greta etli butlu bir kızdı. Oysa Proctor'un kızları bir deri bir kemiktir.

Greta ise, tam bir fıstıktı...

— Bir şeyi merak ediyorum... Ne kadar kazanır bu mankenler?

— Yirmi kadar meşhur manken var. Bunlar yarım milyona para demezler. Onların dışında kalanlar ise, sürüden farksızdır. Birkaç yıl, suratları kırışana kadar çalışırlar ve haftada bir, iki bin kazanırlar.

— Peki, ya sen? diye sordum.

Cleo yine fingirdedi.

— Sen bana bakma, ben voliyi vurmuşum. Genç yaşta iki kez evlenip boşandım. Erkek oldu mu, geleni kaçırmam.

— Bir gün gelecek, sen de yaş tahtaya basacaksın.

— Bu dediğinin olması için bana senin gibi biri gerek. (Uzanıp elimi çimdikledi.) Ben kendimi bilirim. Ayağını denk at onun için.

Bir yudum bira alıp sordum:

— Greta bir erkek bulup ortalıktan kaybolmuş olabilir mi?

Cleo suratını buruşturarak başını salladı.

— Onun gözü daha önce de söylediğim gibi erkekte değildi. Parayı seven bir tipti ve paralı erkeklerin dikkatini çekecek kadar da güzeldi... Bak Mayk, bu kentin iyi bir tarafı vardır, o da birini aradığın sürece her an karşılaşma umudun var demektir. Belki bizim çevredekilerden biri onu görmüştür. Bu kızı mutlaka bulmak istiyorsan, uğradığı birkaç yeri dolaşabiliriz.

— Bu gece yeterince bar dolaştım, dedim.

Cleo içkisini bitirip taburesinden aşağı kaydı. Dudaklarının çevresinde tuhaf bir gülümseme belirmişti.

— Mesela küçük Greta'nın tuhaf bir huyu vardı. Aklı bir karış havada aydınlardan çok hoşlanırdı...

— Haydi, düş önüme öyleyse! dedim.

*
**

Biri çıkıp da partiyi kimin verdiğini göstermedi bize. Kime tanıştırıldıysak küçük adını öğrendik. Elimi sıkanlar çoktan bulut olmuşlardı. Sigara dumanına karışan esrar kokusu hemen farkediliyordu. Davetlilerin çoğu daha şimdiden kafayı bulmuşlardı.

Cleo kulağıma eğildi.

— Bu olay, bizim grubun haftalık toplantısı, dedi. Bu tür toplantılara Greta pek sık gelirdi. Burada gördüklerinin arasında onu tanıyan vardır. Sen şöyle bir dolaş. Canın sıkıldığı zaman bana bir işaret çakarsın.

Daracık apartman dairesi üstüste istif olmuş iki düzine misafirle hınca hınç dolmuştu. İki tur attıktan sonra, dolaşmaktan vazgeçtim ve mutfaktaki bara giderek kendime bir içki hazırladım. Gecenin masrafını çıkarmak için duvar dibine konmuş boş akvuryumun içinde birkaç dolar vardı. Cebimden bir beş dolar çıkarıp akvaryuma attığımda, yanımdaki sakallı sırıtarak:

— Vay canına! dedi. Aramızda bir banker varmış. Seni selamlarız arkadaş. Bizim buralarda beş dolarlık banknota pek kolay rastlanmaz da...

Ona göz kırptım.

— Değer ama... Güzel bir parti.

— Buna da parti mi diyorsun sen?.. Seni buralarda pek görmedim...

— Haklısın. Yabancıyım.

— Nasıl oldu da düştün buraya?

— Cleo getirdi.

— Öyle mi? Bitirim karıdır Cleo! Hakkında çok şey anlatılır onun, ama bana sorarsan hepsi laf. Mesela sen, hiç yokladın mı onu?

— Hayır.

— Bak bu çok ilginç bir cevap işte. Bu soruyu kime sorsam, palavradan bir cevap verirdi. Peki, yoklamaya niyetin var mı?

— Henüz bir karar vermedim.

— Bak dostum, o karıya böyle hava atarsan, sonunda kazanırsın. Cleo, karşısındaki erkeğin kayıtsızlığına dünyada dayanamaz. Onunla nasıl tanışmıştın?

— Greta Service'i ararken. Bir zamanlar aynı binada otururlarmış...

Adam şaşkınlıkla bana baktı.

— Greta'yı ararken mi? Vay canına! Hayli oldu o ortalıktan kaybolalı...

Bakışlarıyla tepeden tırnağa süzdü beni.

— Yoksa seni de mi atlattı?

— Greta'yı hiç tanımıyorum.

— Şansın varmış. Greta için kaç erkek duman oldu. Oysa, o hiçbirine metelik vermedi. Buralarda onun aşkıyla yanan yığınla adam var hâlâ. Sol onu bir kez kentin öteki yakasında görmüş, fakat Greta hemen toz olmuş ortadan. Anlaşılan eski dostlarıyla tüm bağını koparmak istiyor.

— Kimdir bu Sol dediğin?

Eliyle odanın bir köşesine büzülmüş bir oğlanı gösterdi. Delikanlının üzerinde kırmızı ekose bir gömlek vardı.

— Biraz beklersen onu buraya getiririm.

Sol Renner metin yazarıydı. Ticari reklamlar ve kadın eşyalarıyla ilgili metinler yazıyordu. Greta Service'i ortak bir dostları aracılığıyla tanımıştı. Greta'yı bir mankenlik işi için aradığımı belirttim. Sol suratını buruşturarak o işi unutmamı söyledi.

— Kendisini son gördüğümde bu tür işlere ihtiyacı yok gibiydi. Yanındaki bir erkekle son derece lüks bir

lokantadan çıkıyordu. Üstünde kürk ve mücevher vardı. Kendisini selamladığımda bana sadece "merhaba, seni gördüğüme sevindim" dedi ve toz oldu. Kendisine Helen Poston'un başına gelenleri duymuş olup olmadığını sordum. Cevap vermeksizin bana garip garip baktı ve bir taksiye atlayıp gitti.

— Helen Poston mu dedin?

— Evet. Çılgının tekiydi o kadın da. Sonunda intihar etti. Helen ile Greta, benim çalıştığım Signoret Modaevi hesabına birkaç iş yapmışlardı. O arada çok samimi oldular. Her neyse, yine de yanında gördüğüm sıkı bir herifti...

— Kimin yanında gördüğün?

— Greta'nın tabii. Charlie Chan tipinde, kısa boylu, çekik gözlü, esmer bir tipti. Greta ile konuştuğumu görünce kızı hemen arabaya tıktı.

— Onu nerede bulabilirim?

Sol Renner sırıttı.

— New York'u arayacaksınız.

— Belki burada bulunanlardan bilen vardır.

— Hiç sanmam, dedi. Onu son gören bendim. Kız amacına ulaştı. Anladığım kadarıyla artık rahatsız edilmek istemiyor. Ayrıca, çalışmayı filan da bırakmış olmalı.

İçkimi bitirdikten sonra, bir köşede iki oğlanla konuşan Cleo'nun yanına gittim, kolundan tuttum.

— Gitme zamanı geldi artık canım, dedim.

Oğlanlardan biri elimi tutarak:

— Hey! dedi.

Parmaklarımı hemen koluna, adalesine gömdüm.

— Ne o, bir derdin mi var, delikanlı?

Pis pis sırıtarak tüm dişlerimi gösterdim. Durumu hemen çaktı, alttan aldı:

— Yok canım!..

Cleo bir kahkaha atarak koluma girdi.

— Bitirim seni! Haydi bize gidelim de bir fincan kahve içelim. Sana göstereceğim bazı şeyler de var...

— Şimdi sırası değil, ben toz oluyorum

Şaşırdı.

— Bunu nasıl yapabiliyorsun?

— Aslında pek kolay olmuyor.

IV. BÖLÜM

Yağmurdan sırılsıklam bir durumda büroya daldım. Yağmurluğumu iskemlenin arkalığına atarak Velda'nın hazırladığı kahve fincanını kaptım. Fincanı yarıladığımda Velda yanıma geldi, önüme iki sayfalık bir rapor bıraktı.

— Dün gece zorlu geçti galiba?

Önüme sürdüğü yemi yutmaya hevesli değildim.

— Gerçekten de öyleydi, dedim, ama Greta Service ile ilgili bazı şeyler öğrendim.

— Ben de, dedi.

— Özetle öyleyse.

— Mağazalardan taksitle alışveriş için açtırmış olduğu hesapta altı yüz doları varmış. Taksitlerini aydan aya ödüyormuş. Bir gün borçlarının tümünü bir seferde nakit olarak ödeyivermiş ve adres filan bırakmadan ortadan kaybolmuş. Taksitli satış bölümünden bir kadın buldum. Onu tezgâhtarlık günlerinden tanıyormuş. Kadının dediğine bakılırsa, hesabını kapatmaya geldiği gün üzerinde o mağazada satılamayacak kadar pahalı bir giysi varmış. İşte, durum bu. Peki, sen neredeydin dün gece?

— İşbaşındaydım.

Geçirdiğim geceyi kısaca aktardım ona. Greta Service ile Helen Poston arasındaki yakın ilişkiden de özellikle söz ettim.

Velda bloknotuna bazı notlar aldı. Yüzü ciddileşmişti.

— Araştırmayı sürdürmemi istiyor musun?

— Elbette. Oturduğu semtte soruşturmanı sürdür. Laf almak için gerekirse para ver. Greta hakkında yazı yazmak isteyen bir gazeteci rolü oynayabilirsin. Yalnız çok dikkatli olmalısın.

Velda bir dirsek atarak sırıttı.

— Sen de dikkatli ol. Özellikle bürona gelirken gömleğindeki ruj lekelerini silmeyi akıl et.

— Bilirsin, gösterişi severim.

— Seni bir gün ben öldüreceğim, dedi Velda. Peki, bütün bunlardan sonra ne düşünüyorsun?

— Yavaş yavaş bir şeyler belirmeye başladı. Greta nasıl olduysa oldu, bir yerlerden para buldu. Daha doğrusu ona bakacak paralı bir herif buldu...

— Mağazadaki taksitle satış kısmı şefi de aynı şeyi ima etti. İstersen, Pat'a başvurup kızı Kayıp Kişiler Bürosu'ndan aratmasını iste.

— Bunun hiçbir yararı olmaz. Greta kaybolmuş olsa, bunu polise kim haber verir? Bundan sonra işimiz taban tepme. New York'u karış karış arayacağız.

— Hy'ın verdiği fotoğraftan onu tanıyabilecekler mi? Resim pek net sayılmaz.

— Haklısın, ama net fotoğrafı nereden bulacağımı biliyorum.

Velda kahve fincanını alarak gelip koltuğumun kenarına ilişti.

— Pat telefon etti mi? diye sordum.

— Hayır. Yalnız, Hy aradı. Mitch Temple hakkında bir dizi yazı yazmak için Miami yolculuğunu birkaç

günlüğüne ertelemiş. Kendisine bir telefon açsan iyi edersin.

— Olur. (Kahvemi bitirip yağmurluğumu aldım.) Öğleden sonra gidip onu görürüm.

— Mayk...

— Ne var, canım?

— Eğer o gecelikler...

— Takma kafana sen. O konuyu unutmuş değilim.

Mitch Temple'ı öyle laf olsun diye öldürmediler. Pat nasıl olsa o ayrıntıyı derinlemesine inceleyecekti. Eğer bir ipucu yakalarsa, mutlaka haberim olurdu.

*

**

Proctor Grubu, Altıncı Cadde üzerinde inşa ettirdiği gökdelenin üst yarısını işgal ediyordu. Holdeki kılavuzu incelediğimde Dulcie Melnnes'in orada moda müdürü olarak görev yaptığını gördüm. Bürosu binanın en üst katındaydı. Yarım düzine kadınla birlikte asansöre girdim. En üst düğmeye bastığımda kadınlar anlamlı bakışlarla beni inceledi.

Burası kadınların dünyasıydı. Evet öyleydi. Duvarlar pastel renklere bürünmüş, yere ayak seslerini yutan kalın bir halı kaplanmıştı. Müracaat bürosunun duvarları bile pahalı tablolarla doluydu. Fakat yine de tüm bu lükse rağmen bir şeyler eksikti burada.

Danışmada oturan hanım, kolej müdürlerine benziyordu. Bu kadın ziyaretçileri karşılamaktan çok onları kaçırmaya yarardı. Üzerindeki giysi, askeri üniformalardan farksızdı. Sesi ise düşmancaydı.

— Size ne gibi bir yardımda bulunabilirim?

— Dulcie Melnnes'i görmek istiyorum.

— Randevu almış mıydın?

— Hayır.

— Öyleyse, korkarım imkânsız bu.

Meseleyi kökünden halletmiş gibi başını önüne eğip mektupları sıralamaya koyuldu. Ama bu kez, yanlış kapı çalmıştı. Masasına eğilip kulağına iki çift laf fısıldadım. Yüzü bembeyaz oldu, ardından boynu kıpkırmızı kesildi. Bir şeyler söylemeye kalktı, beceremedi.

— Hemen, dedim.

Başını sallayarak kalktı, masasının çevresini dolanarak üzerinde "Özeldir" yazılı kapıdan içeri girdi. On saniye kadar sonra kapıda tekrar göründü ve içeri girmemi işaret etti. İçeri geçerken pis pis sırıttım. Soluyarak uzaklaştı.

Divanın üzerindeki kadın, hiç de umduğum kadın değildi. Orta yaşın olgunluğu ve güzelliğini taşıyordu. Gözleri insanı kucaklayacakmış gibiydi.

— Bayan Melnnes ile mi tanışıyorum?

Gülümsediğinde dişleri pırıl pırıl ortaya çıktı.

— Bayan Tabor'a ne söylediniz öyle? Kadıncağız dehşete kapılmıştı.

— Söylemesem daha iyi olur. Adım Hammer, Mayk Hammer. Özel dedektifim.

— Böyle birinin burada bulunması bizim için sonsuz bir yenilik. Bayan Tabor'un niçin şaşırdığını şimdi anlıyorum. Ben sizden söz edildiğini duymuştum galiba.

— Mümkündür.

Geri dönüp divana oturdu. Ben de karşısındaki koltuğa gömüldüm. Bana sigara ikram etti, sonra da yaktı.

— Ziyaret nedeninizi bayağı merak etmeye başladım. Kimi soruşturmaya geldiniz?

Sigaramın dumanını havaya üfledikten sonra cebimden bir fotoğraf çıkarıp uzattım.

— Önemli değil. Şu kadını arıyorum. Adı, Greta Service. Mankendir...

Dulcie fotoğrafı alıp inceledikten sonra:

— Bu kadını tanımam şart mı? diye sordu.

— Elbette ki, hayır. Bir zamanlar Cleo'nun tavsiyesiyle buraya mankenlik için başvurmuş...

— Cleo'nun tavsiyesiyle mi? Evet, bizim en kabiliyetli elemanlarımızdan biriydi Cleo...

— Acaba Greta'nın sizde fotoğrafları bulunur mu?

— Bulunması gerek. Bir dakika bekleyin, diyerek telefonu açtı.

— Marsha sen misin? Personel dosyasına bir göz atıver, bana Greta Service'in fotoğrafı lazım. Hayır... Mankendi. Bulursan hemen getir bana.

Ahizeyi yerine koyarken sordu:

— Bizimle çalışmış mıydı?

— Şey... sanırım mankenlik yapamayacak kadar tombulmuş.

Cevap vermesine fırsat kalmadan kapı vuruldu ve içeri bir kız girdi. Elindeki dosyayı bıraktıktan sonra da çıkıp gitti. Dosyada Greta'yı tanıtıcı vücut ölçüleriyle özellikleri vardı. Ayrıca, bir dizi de fotoğraf bulunuyordu. Fakat fotoğrafların hemen hepsinde yüzü ya bir şapka ya da elbiselerin yakalarıyla yarı yarıya kapanmıştı. Greta Service gerçekten söylenenlere layık bir kadındı. Sırf bikini için yaratılmış bu vücuda hiçbir giysi hakkını veremezdi. Koyu siyah uzun saçları şehvetli bir yüzü çevreliyordu. Hangi giysiyi taşırsa taşısın, insan onun çıplak olmasını tercih ederdi.

Fotoğraflardan en iyisini alıp kaldırdım:

— Bunu alabilir miyim?

— İşinize yarayacaksa, elbette. Resimlerin negatifleri bizdedir. Alt katta saklarız.

Resmi cebime yerleştirirken sordum.

— Burada onunla ilgili bir şey bilen birini bulabilir miyim?

— Sanmıyorum. Greta'nın başvuru tarihi hayli eski. Ayrıca, bize birçok kişi başvurur. Cleo'nun onun hakkında yazdığı pusulayı şimdi hatırlıyorum. O işi personel kısmına aktarmıştım. Cleo onun gibi birçok kız yollamıştı bize. Bir kısmını da kullanmıştık. Cleo gibi serbest çalışan sanatçı ruhlu biri ender bulunur, fakat Greta hakkında yanılmıştı...

— Peki, diğer manken kızların durumu nedir?

— Bunların pek azı sivrilip yükselir. Hele Proctor Grubu'na girenler olabildiğince sivrilir. Aralarından bazıları Hollywood'da ün kazanmıştır...

Kalktım, yağmurluğumu giydim.

— Bayan Melnnes, zamanınızı aldığım için özür dilerim.

— Ziyaretinize sevindim... Greta Service'i bulursanız, lütfen beni de haberdar eder misiniz?

— Memnuniyetle.

*

**

Hy Gardner ile buluştuğumda Mavi Kurdele Lokantası'nın kalabalığı dağılmıştı. Salonun dip tarafında bir masaya oturmuş olan Hy, yanına çöktüğümde masanın üzerine bir deste kâğıt koydu, sonra ters ters suratıma baktı.

— Yine ne haltlar karıştırıyorsun, Mayk?

— Heyecanlanma oğlum, dedim. Sen hele şu elindeki ipuçlarından söz et.

Arkasına yaslandı.

— Öyle olsun! Yalnız, önce beni dinle... Sen Maxie Delaney cinayetiyle ilgili bilinen tek canlısın. Ayrıca Mitch Temple'ı ölümünden önce en son gören de sensin. Mitch'in dairesinde Pat ile birlikteydin. Bizi içeri bile sokmadılar...

— Ağır ol, oğlum...

— Bırak numarayı, Mayk. Adamlardan biri seni Maxie'nin apartmanının yan kapısından sıvışırken görmüş. Çok geçmeden de benden Greta Service hakkında bilgi istedin. Bütün bunların peşinde herhalde heyecan olsun diye koşmuyorsun, öyle değil mi? Sen beni enayi mi sanıyorsun, oğlum?

— Sana her şeyi anlatacak olursam, bu bilgileri bir süre için sadece kendine saklar mısın?

— Alnımda boşboğaz mı yazıyor benim, oğlum? Bunca dert edindikten sonra...

— Peki dinle, yalnız o cinayetler ile kayıp olayı arasında bir ilişki bulunduğundan emin değilim henüz, diye söze başlayıp kısaca olan biteni özetledim ve sözüm bittiğinde de sordum:

— Sen bu anlattıklarımdan bir şey çıkarabiliyor musun?

— Harry'ye göre, kız kardeşi Helen Poston'u ve Maxie Delaney'i tanıyordu. Senin anlattıklarına bakılırsa, kızın Helen ile dost olduğu ortada. Mankenlik gibi bir işte iki kadının dost olması çok doğal bir olay. İş nedeniyle hep aynı yerlerde bulunurlar... Greta Service şu anda bir yerlerde bulunuyor ve onun için üzülen tek kişi de, içerdeki ağabeyi. Nedeni de, kız kardeşinin öldürülen her iki kızı tanıması.

— Greta ortadan yok oldu, dedim.

— Ona ortadan yok oldu demezler. Sadece, nerede bulunduğu bilinmiyor, o kadar. Bu da böyle bir kentte şaşılacak bir olay değil. Mankenlikle uğraşan hangi kız kendine zengin bir herif bulsa, Greta gibi eski çevresiyle ilişkisini hemen keserdi...

— Ben de öyle düşünüyorum, dedim. Ama yine de içimde tuhaf bir duygu var.. Peki, Mitch Temple'dan ne haber var?

Hy gözlüğünü burnunun ucuna indirerek gözlerini

bana çevirdi.

— Bir gazeteci katili kolay kolay elimizden kurtulamaz. Çünkü böyle bir şey bizim meslektekileri çok sinirlendirir. Sonra, bizim haber kaynaklarımız son derece zengindir. Bir bakıma polislere benzeriz. Şu sıralar cinayet işleriyle ilgili tüm muhabirler bu olayın peşinde. Sonuç olarak da elimize polisin bile bilmediği birtakım haberler geçiyor...

— Deme yahu! Ne gibi mesela?

— Mitch bu mesleğin yıllanmış, tecrübeli elemanlarındandı. Yaptıklarının günü gününe kaydını tutarmış. Bobby Dale bürosunu karıştırırken bu kayıtları bulmuş. Öldürüldüğü sırada Mitch'in elindeki en önemli iş, Helen Poston ile Maxie arasındaki ilişkiymiş. Mitch bu konudaki düşüncelerini bir sayfalık not halinde kâğıda dökmüş. Hatta, Pat adına kendisinden bir hafta süreyle yazı yazmamasını istediğini bile not etmiş...

— Bu konuda Pat'ı suçlamaya kalkma, dedim.

— Öyle bir şey yaptığım yok. Zaten Pat'ın isteğine rağmen, Mitch yine de bu işi kurcalamaya devam etti. Öldürülen kızların üzerindeki gecelikleri satan ne kadar mağaza varsa, hepsini tek tek dolaşmış. Bazılarından ise, o geceliklerin benzerlerinden satın almış, üç bin dolara yakın para harcamış...

— Peki, sonuç ne olmuş?

— Bir şey bulmuş ve bulduğu o şey yüzünden de öldürülmüş. Bıçaklandığı gün sebebi nedir bilinmiyor, ama çok heyecanlıymış. Gazetenin arşivinde bir saate yakın oyalanıp eski gazete örneklerini karıştırmış. Fakat arşiv memuru hangi bölümü incelediğine dikkat etmediği için ne aradığını bulamıyoruz.

— Peki, Mitch arşivde ne aradığını yazmamış mı?

— Yazmamış. Ya çok acelesi vardı, ya da heyecandan yazmayı unuttu.

— Çalışma tarzına hiç uymayan bir hareket bu.

— Haklısın. Ama Dale'ın dediğine bakarsan, Mitch cebinde küçük bir hatıra defteri taşır ve bazı notlarını da ona yazarmış...

— Tabii söz konusu o hatıra defteri cesedin üzerinden çıkmadı.

— Çıkmadı ya. Ama Mitch'in cebinde hatıra defteri yoktu anlamına gelmez bu. Cesedin son hali Mitch'in ölürken bile ceketine doğru uzandığını gösteriyordu. Fakat ancak mendilini kavrayabilmişti. Son nefesinde bile o belgeyi korumaya çalıştı herhalde. Onu her kim öldürdüyse, belgeyi de alıp gitmiş olmalı...

— Belki, dedim. Yalnız, o notları başka bir yere kaydetmiş de olabilirdi. Katil bundan emin olamazdı ki!

— Katil işi şansa bırakmış olmalı ve nitekim şansı da tuttu. Şimdi herkes Mitch'in öldürüldüğü günde ve saatlerde neyle ilgili olduğunu saptamaya çalışıyor. Er veya geç bir şey bulunacak. Son öğrenilen ayrıntı, Mitch'in dört kez üstüste kendi gazetesinden siyasi muhabir Norman Harrison'a telefon ettiği. Norman o sırada evde değilmiş. Telefona bağlı otomatik cihaz Mitch'in notunu kaydetmiş. Not, Norman'ın gelir gelmez kendisine telefon etmesini içeriyordu. Fakat Norman onunla konuşamadan cinayet işlenmiş. Aslında, Norman ile Mitch pek ender görüşen kişilerdi. Bu nedenle Mitch'in onu ısrarla araması hayli ilginç...

Ağzımı açacak oldum, Hy elini kaldırarak konuşturmadı.

— Dur, anlatacaklarım henüz bitmedi. Mitch gazetenin arşivinde araştırma yaptığı gün bir haberciyle Ronald Miller adında birine bir pusula göndermiş. Miller denen herif, Pericon Kimya Sanayi'nde çalışan bir kimya mühendisi. Şu sıralar Kahire'deymiş. Kendisini telefonla arayıp bulduk. Mitch önemli bir

konuda onunla görüşmek istemiş, fakat adam yola çıkacağından buluşamamışlar. Mitch ile dostluğu normalmiş. Birlikte askerlik yapmışlar. Arada bir buluşurlarmış. Mitch bir zamanlar Miller'ın Uzakdoğu ile ilgili iki kitabı hakkında yazı yazmış.

— Bu davranışı sana normal geliyor mu?

— Miller'ın iki kitabını kitaplıktan alıp inceledim. Biri serüven romanı, diğeri de teknik bir seyahat kılavuzu. Kitaplar pek satmamış. İkisinin içinde de bu olaya uyan tek bir şey yok.

— Miller ne zaman yazmış bu kitapları.

— On yıl oluyor. O zamandan bu yana da başka bir şey yazmamış. Niye sordun?

— Belki bir yenisini yazmaya hazırlanıyordu?

— Öyle bile olsa, ne çıkar bundan?

— Bu on yıllık süre içinde herhangi bir konuda uzmanlaşmış olabilir, dedim.

— Senin kafanda ne var, açıklasana şunu.

— Henüz emin değilim. Pat bu anlattıklarının ne kadarını biliyor?

— Hepsini. Onunla tam bir işbirliği içindeyiz.

Sırıttım.

— Bu işe el atmakta biraz geç kaldınız, ama yine de işbirliği yapıyorsunuz?

— Polisten bilgi gizlemenin cezasını biliriz, dedi Hy.

— Ama neyin delil olup neyin olmadığına karar veren sensin yine, öyle değil mi?

Hy'ın yüzünde bir gülümseme belirdi.

— Senden de hiçbir şey gizlenmiyor. Söyle bakalım, ne yapıyoruz şimdi?

— Ben Greta Service'i aramaya devam edeceğim.

— Hâlâ ısrar ediyor musun bu konuda?

— Ne yapayım! Başka kanıt yok ki elimde.

— Haklısın dostum. Bu olayı ne kadar değişik açıdan

kurcalarsak o kadar iyi olur. Soruşturmayı bu açıdan yürütmeyi de senden başka kimse akıl edemezdi. Umarım, bir şeyler bulursun...

Cebimden Greta Service'in fotoğrafını çıkarıp Hy'a uzattım.

— Seninkilerin de bana faydası dokunabilir. Şu fotoğrafı çoğaltıp etrafa dağıtsalar iyi olur. Belki bir tanıyan çıkar. Özellikle Manhattan çevresine dikkat etsinler. Onu orada görmüş olan çıkabilir. İşi bitince bu fotoğrafı büroma gönderiver. Çünkü onun aracılığıyla bir bahane yaratıp şu Melnnes fıstığını bir kez daha göreceğim...

Hy bakışıyla bir işaret yaparak sırıttı.

— Ondan sana hayır gelmez, oğlum. Karının burnu bir karış havada. Herkes dengi dengine. O hatunla dolaşacak adamın üstünde çakı gibi bir elbise olması gerek. Öyle elbise giysen, tabancanı nereye saklayacaksın?..

*

**

Pat'ın bürosuna girdiğimde feci durumdaydı. Saçları karmakarışık olmuş, gözlerinin altı mosmor kesilmişti. Geceyi uykusuz geçirdiği belliydi. "Otur!" diye işaret ettikten sonra iki kez telefonu açtı, sonra karşımdaki koltuğa çökerek:

— Bu Mitch Temple cinayeti canımıza okudu, Mayk, diye yakındı.

— Bir şeyler öğrenebildiniz mi bari? diye sordum.

Pat hayır anlamına başını salladı.

— Kutular dolusu kadın geceliğinden başka bir şey yok. Bunları satın aldığı mağazaları tek tek dolaşıp herkesi sorguya çektik. Satıcı kızların çoğu onu hatırladı, ama o kadar işte. Mitch kendilerine siyah ya da yeşil gecelik almış kişileri hatırlayıp hatırlamadıkla-

rını sormuş. Fakat o renkler o kadar çok satılıyormuş ki, kızlar hiçbir tutarlı bilgi verememiş...

— Peki, neden o kadar gecelik satın alma zahmetine girmiş?

— Benim de anlayamadığım bu zaten. Kimbilir, belki de soruşturmasını normal bir havada yürütmek istiyordu. Gel biraz...

Pat'ın bürosunun yanındaki odaya girdik. Her taraf kutu doluydu. Odaya girip gecelikleri kontrol ettim, etiketlerine baktım. Öyle pek pahalı şeyler değillerdi, ama müthiş iç gıcıklayıcıydı hepsi. Bunları normal ev kadınlarının üstünde görmenin imkânı yok gibiydi. Yığındaki geceliklerin çoğu siyah ve yeşil renklerdeydi. Aralarında mavi tonda olanlar da vardı. İki tane de sarı göze çarpıyordu...

— Sana yardım etmek isterdim, dedim. Maxie Delaney hakkında bir şey bulabildiniz mi?

— Hayır... Bu gecelikleri satın alanların arasında Helen'ın ya da Maxie'nin bulunmaması doğaldı. Maxie hakkında elimize başka bir kanıt geçti. Altı ay kadar önce ahlak zatıbası on altı milimetrelik pornografik filmler üreten bir stüdyoyu basmıştı. Maxie, ele geçen filmlerden bazılarında rol almış. Bizimkilerden biri filmleri kontrol ederken onu tanımış. Filmleri kimin çevirdiği bilinmiyor, ama sahnelerden birinde fonda görülen açık pencereden o malum evler farkediliyordu. Evler sayesinde filmin çekilmiş olduğu otel odasını saptadık. O dönemde o odada kalanların eşkâlini biliyoruz ve yine otele dönebileceklerini varsayarak orayı gözaltında tutuyoruz.

— Bence boşuna, dedim. O tip adamlar sık sık yer değiştirirler.

— Elimizde de başka bir ipucu yok. Çünkü seks filmlerinde oynayan kadınlar, sigortaya prim ödemedik-

leri gibi asıl isimlerini de kullanmazlar. Ceset hâlâ morgta. Maxie'nin Colorado da uzaktan bir akrabası varmış, fakat o da bu işe bulaşmak istemiyor. Durumumuz bu işte.

— Ya Helen Poston ile ilgili soruşturma, o ne durumda?

— Onunla ilgili her şeyi biliyorsun. Yeni bir ayrıntı yok.

— Peki, kadının ölümüne yol açan zehirin nereden temin edildiğini araştırmadınız mı?

Pat sırıttı.

— Sen de hiç kül yutmazsın, dostum. O konuyu araştırıyoruz. Washington'daki büronun dikkatini çektik, fakat ipucu ele geçirmek o kadar zor ki, o yönden bir şey çıkacağını pek sanmıyorum. Diğer taraftan bizim doktor da harekete geçti. Meslektaşlarının arasında bu tür zehirler konusunda uzmanlaşmış arkadaşlarına birer mektup yazdı. Eğer söz konusu zehirin ithaliyle ilgili birini tanıyan çıkarsa haber vereceklerini umuyor.

— Bu olayda birtakım tuhaf ayrıntılar var. Mesela seks gibi...

— Her cinayetin ardında seks vardır. Tabii, arayacak olursan...

— Fakat bu iş değişik.

— Şu ana kadar Helen ile Maxie'nin ölümleri arasında bir ilişki bulunduğunu kimse kanıtlayamadı. Biz de öyle. Neyseki, gazeteler bizimle işbirliği içinde... Sahi be, sen niye geldin buraya?

— Harry Service'i hatırlıyor musun, moruk?

Başıyla olumlu bir işaret yaptı.

— Harry kız kardeşini bulmamı istiyor. Uzun süredir kardeşinden bir haber alamıyormuş,

— Seni o mu aradı? Bu işle ilgilenmeni mi istiyor

yani?

— Uzatma. Harry'nin derdini polise açacak adamlardan olmadığını sen de bilirsin.

— Peki, tamam. Şimdi benden ne istiyorsun?

— Harry'yi ziyarete gidebilmem için bir izin kâğıdı uydurmanı istiyorum. Senin böyle tanıdıkların vardır.

— Vardır tabii, ama senin gibiler için değil.

— Gerekirse başka şeylere başvururum.

— Vursun, bilirim. Acele etme. Bırak da bildiğim gibi yapayım.

*
**

Mitch Temple'ın araştırma yaptığı arşivin sorumlu memuru sıska mı sıska, yaşlı bir adamdı. Bir zamanlar gazetenin yazı kadrosunda önemli biriydi, fakat yaşlanınca onu bu göreve aktarmışlardı. Şimdi zamanını eski gazete koleksiyonları arasında geçiriyordu. Ama bundan memnundu. Tek şikâyeti yeni nesildi. Onların her şeyi böyle hazır bulmasından pek hoşlanmıyordu.

— Selam Biff, dedim.

Biff gözlerini kısarak benden yana baktı, sonra gözlüklerini çıkararak burnunun üstüne taktı.

— Vay canına! Mayk Hammer ha! (Gülümsedi.) Beni ziyarete gelmen ne güzel! Sana ne gibi bir yardımım dokunur?

— Mitch Temple geçen gün buradaymış.

— Sen de mi o işle ilgilisin? diye hayretle sordu.

— Dolayısıyla. Yalnız, aramızda kalsın, tamam mı?

— Ayıp ettin! Zaten artık muhabir kadrosunda değilim ki. Mayk, diğerlerine ne anlattıysam sana söyleyeceklerim de o olacak. Mitch buraya geldi. Eski koleksiyonları ve gazete örneklerini karıştırdı. Ben kendi masamda olduğum için ne yaptığına dikkat etmedim. Zaten benden hiçbir şey istemedi. Ne bir şey

sordu, ne de bir şey alıp götürdü.

— Mitch yazılarında fazla fotoğraf kullanmazdı...

— Evet. Kullansa bile, bunlar yabancı ajanslardan gelme yeni resimler olurdu. Onları kullandıktan sonra da resimler burada arşivlenirdi.

— Mitch buraya geldiği gün, arşivin hangi kısmında çalıştı?

— Dedim ya, ben masamdaydım. Bulunduğum yerden onun nerede çalıştığını göremedim. Bu soruyu herkes sordu. Hatta, polis muhabirlerinden Al Casey burada onun parmak izlerini bile aradı, ama sonuç sıfır. Mitch'in ne araştırdığını bilmiyorum.

Elinde süpürgesiyle yerleri temizleyen ihtiyarın farkına bile varmamıştım. "Onun nerede çalıştığını ben biliyorum" demese, yine de farkına varmayacaktım.

Sorum boğazımdan hırıltılı bir biçimde çıktı:

— Nerede çalıştı?

— Şurada, P-T kısmında. Orada çalışırken sigarasının izmaritlerini hep yere atıp ezmiş. Orayı temizleyene kadar canım çıktı.

— Neden daha önce söylemedin bunu?

— Soran olmadı ki, söyleyeyim, diye cevap verdi ihtiyar.

— Şurayı göstersene bana, dedim.

Biff beni o bölüme götürdü ve yerden tavana kadar uzanan rafları gösterdi. Bu bölmede kırka yakın çekmece vardı. İçleri tıklım tıklım dosyalarla dolu çelik dolapların derinliği bir metreden fazlaydı. Biff:

— Bu bölümde kaç dosya var, biliyor musun? dedi.

— Hayır.

— Tahminime göre her çekmecede en az yüz dosya, bir dosyada da en azından on fotoğraf var. Burada işin zor dostum, ama belki sen bir kolayını bulursun.

— En üst çekmecelere nasıl erişiyorsunuz? diye

sordum.

— Dip tarafta bir merdiven var.

Biff'e peşimden gelmesini işaret ederek temizlikçinin yanına gittim.

— Mitch Temple buraya geldiği gün bu merdiven yerinden oynamış mıydı?

— Evet, dedi yaşlı temizlikçi.

Adamın uzaklaşmasını seyreden Biff, şaşkın şaşkın:

— Ne olacak şimdi? diye sordu.

— Ne olacağı var mı? Mitch merdiveni kullandığına göre, dosyaların yarısı işimize yaramaz demektir. Demekki Mitch, boyunun erişemediği bölümde, yani rafların üst yarısında bulunan çekmecelerde çalışmış. Al Casey'in zamanı olursa, üst yarıdaki çekmeceleri bir gözden geçirir mi?

— Benim bildiğim Al, geçirir.

— Güzel. Yalnız, benden kimseye söz etme, tamam mı?

— Ne yani? Bütün bu varsayımları ben mi bulmuş olacağım?

— Niye olmasın! Düşünüp taşınıp buldun!..

*

**

Kırkikinci Cadde'de bir taksi çevirip adresimi verdim. Asansöre atlayıp sekizinci kata çıktım ve bomboş koridorda yankılanan sert adımlarla büroma doğru yürüdüm. Paydos vakti olalı bir saati geçmişti ve etrafa kimseler yoktu. Anahtarımı çıkardım, fakat kilide sokmama gerek kalmadı. Tokmağın üst tarafındaki küçük kare biçimli buzlu cama bir kâğıt takılmıştı. Kâğıdın üzerinde de daktiloyla "Birazdan geleceğim" notu bulunuyordu.

Tabancamı kılıfından çıkarıp gölgemin buzlu cama düşmemesi için yana çekildim. Kapıya bu tür notlar

ben de bırakırdım, Velda da. Ama, bu cins kâğıt kullandığımız hiç olmamıştı.

Uzanıp kâğıdı bulunduğu yerden çektim. Kâğıdın kapattığı buzlu camda bir delik meydana çıktı. Birisi o kısmı elmasla kesmiş, farkedilip bina yöneticisine haber verilmesin diye de böyle bir şeytanlık düşünmüştü. Büroya girenler kapıyı kilitlemeye bile gerek görmemişlerdi. Tokmağı çevirdim, kapıyı itip içeri girdim. Elektriği yaktıktan sonra da topuğumla kapıyı kapadım.

Büro çok ustaca aranmıştı. Köşe bucak her yan aranmış, ama en ufak bir zarar verilmemişti. Çekmecelerdeki belgeler boşaltıldıkları yere bırakılmıştı. Artık bu tür aramalarda koltuklar, şilteler kesilip biçilmiyordu. Fakat yine de adamlar koltukları ters çevirip altlarını kontrol etmişlerdi.

İş kızışıyordu. Dışarda, kentin bir yerinde benim bu işle uğraşmamdan gıcık olan biri vardı. Koltuğuma oturup New York'un ışıklarına baktım.

Büroyu aramalarının birkaç nedeni olabilirdi, daha fazla değil. Maxie Delaney'in cesedini benim bulmuş olmam birisini ürkütmüştü. Soruşturmayı derinleştirip, o her kimse rahatını bozabilirdim.

Belki de Greta Service nedeniyle aranmıştı büro. Kız kardeşinin kaybolmasından endişelenen Harry'nin tutumu cezaevinden dışarıya sızmış olabilirdi. Bu durumda, Greta'nın düşüp kalktığı kişiler benim bu işe burnumu sokmamdan hoşlanmamışlardı. Bu da mümkündü.

Bir başka olasılık da, Mitch Temple işiydi. Mitch Temple gazetesinin sütunlarında kirli işleri ortaya sermeye bayılırdı. Yediği haltların ortaya çıkmasından korkan biri pekâlâ onu temizlemiş olabilirdi. Ardında da, benim bu konuda neler bildiğimi anlamak istemişti.

Ne sonuca vardığını bilmiyordum, ama bu üç cinayet arasında bir ilişki bulunduğuna inandığımdan haberi yoktu o hergelenin.

Telefonu açıp Velda'yı aradım. Zil dört kez üstüste çaldıktan sonra Velda'nın otomatik cihazı cevap verdi. Velda öğleden beri eve uğramamıştı. Döndüğünde beni hemen aramasını not ettim ve ahizeyi kapadım.

İçeriye girenin etrafta iz bırakıp bırakmadığını kontrole gerek yoktu. Bu gibi işlerde çalışanlar iz bırakmamak için eldiven kullanırlardı. Görebildiğim kadarıyla etrafta eksik hiçbir şey yoktu. Velda'nın benim için topladığı bilgi ve belgeler Lakland'daki kasada kilitliydi. Bu emniyet tedbirinden hiç şaşmazdık.

Sessizliğin tuhaf bir etkisi vardır. Bu tür sessizliğe ormanlarda rastlarsınız. Hani, her yerde son derece bir sakinlik vardır da her an sizi gözleyen düşmanınızın namlusunu hissederseniz sırtınızda. Ya da düşmanlarınızın bulunduğu bir odaya girdiğinizde adamların sözleşmiş gibi birdenbire susuvermeleri vardır ya, işte o tuhaf sessizlik şimdi buradaydı. O sessizlik şimdi koridora hakimdi. Kulakları paralayıcı silah sesiyle maymunlar dallarından fırlamadan, papağanlar çığlık çığlığa kaçışmadan önce çevreye hakim sessizlikti bu. Birden kendimi balıklama yere atarak yuvarlandım ve aralık kapının arkasında beni mıhlamaya çalışan adamı nişanlayıp tetiğe bastım. Adam yere düşmeden önce göğsünde üç delik açmıştım.

V. BÖLÜM

Nalladığım hergele kapının önünde yatıyordu. Her şey o kadar ani olmuştu ki, yüzündeki şaşkınlık ifadesi hâlâ silinmemişti. Adam büroyu araştırdıktan sonra yan odaya geçip pusuya yatmıştı. Ben içeri girdikten sonra da öbür kapıdan koridora çıkıp beni şişlemeye kalkmıştı. Enayi!

Eğilip ceplerini karıştırdım. Altmış iki dolar para ve her yerde satılan türden bir çift lastik eldiven, iki plastik şerit çıktı. Şeritleri cebime attım. Adamın üstündekiler pek yeni sayılmazdı. Takım elbisesi büyük bir mağazadan satın alınmıştı, ama eskimiş olduğu hemen anlaşılıyordu. Adamın sabıka kaydı yoksa ve üzerindekilerden bir ipucu elde edilmezse, kimliğini saptamak hayli güç olacaktı. Bir yetmiş beş boyunda, zayıf, kırk beş, elli yaşları arasındaydı. Keskin yüz hatlarının ten rengini kontrol ettim. Yüzünde ölümün getirdiği bir sarılık vardı, ama bu bile adamın gerçekten açık tenli biri olduğunu gizleyemiyordu.

Adamın tek amacının beni temizlemek olmadığı belliydi. Yani, basit bir kiralık katil değildi. Kiralık katiller girdikleri evlerde arama tarama yapmazlardı. Bu işte ya iki kişiydiler, ya da bu hergele önce beni

konuşturup neyi bildiğimi öğrenecek, sonra da bildiklerimin zarar vermemesi için temizleyecekti. Görevi buydu.

Peki ama, ben ne öğrenmiştim ki?

Cesedin üzerinden atlayarak koridora çıktım. Asansör hâlâ benim katta duruyordu. Silah seslerini duyup ortaya çıkan kimse olmamıştı. Bunun da şaşılacak yanı yoktu. Hayli eski bir yapı olan binanın tüm sesleri boğan kalın duvarları vardı.

Bu olayı istediğim şekilde yönlendirmek belki başıma bela olacaktı, ama böylelikle de gazetecilerin ve polislerin bir yığın sorusundan kurtulmuş olacaktım. Büromun bulunduğu koridorda birkaç ufak ticarethane vardı. Bürolarında fazla kıymetli bir şey bulunmasa da, yine de bir miktar paranın kasalarda bırakılması mümkündü. Koridora bakan büroların kapılarını tek tek dolaşarak camlarında birer küçük delik açtım. İçeri girip ortalığı şöyle bir karıştırdım. Polis etrafta parmak izi bulamayınca adamın cebindeki plastik eldivenleri kullanmış olduğunu anlayacaktı. Bürolardan birinde, masanın üstünde altın bir kol saati vardı. İşi sağlama bağlamak için onu da alıp cesedin cebine attım.

Sonra dönüp Pat'a telefon açtım.

*

**

Saat dokuz buçuğu gösterdiğinde, hepsi anlattığım masala kanmışlardı. Sokak kapısının yanındaki gazete satıcısı adamın binaya herkes çıktıktan sonra girdiğini hatırlamıştı. Cesedin cebinden çıkan kol saati, olayın hırsızlığı amaçladığını ortaya koydu. Polise verdiğim ifadede, büro kapılarındaki camların kesilmiş olduğunu farkettiğimde kendi büromu kontrole gittiğimi ve bu sırada adamın saldırısına uğradığımı anlattım. Paniğe kapılan adamın beni öldürmeye kalktığını söylediğimde

de kendimi savunduğumu ileri sürdüm.

Oysa, gerçek bambaşkaydı...

Pat beni arabasıyla bürosuna kadar götürüp orada ifademi aldı. Bu sırada içeri bir müfettiş girdi. Cesedin kimliğini henüz saptayamamışlardı. Adamın üzerinden çıkan 38'lik Colt'un iki ay kadar önce bir kuyumcu soygununda kullanıldığı anlaşılmıştı. Adamın tipinden yabancı olabileceği göz önünde tutularak fotoğrafı İnterpol'e gönderilmişti.

Pat ifademi okuduktan sonra masanın üzerine fırlattı.

— Hani neredeyse inanacağım bu masala, dedi.

— İstersen inanma, dedim. Bu masalı doğrulayacak en az beş kişi var. Adamın oraya soygun için girdiği belli. Cebinden tabanca, eldiven çıktı. Sonra, bana ateş etmesi ve bu haltı yemek için pusuda beklemesi, hepsi polis tarafından saptandı... Sen de kalkmış, masal diyorsun.

— Sana aksini kanıtlayabilirim, ama bunu yapmıyorsam nedeni bina sorumlusunun verdiği ifadeyi yeterli bulmamdandır. Verdiği ifadede bazı büroların kimi zaman kilitlenmeden bırakıldığından söz etmişti.

— Tamam, tamam... Diyelim ki benim masalı yutmadın, fakat kabullenmek zorunda olduğun bir gerçek var. O da, herif oradayken üstüne gelmiş olmam. Benim yerimde bir başkası olsaydı şimdi ölmüştü ve senin önünde de faili meçhul bir olayın dosyası bulunuyordu...

— Evet, sayende bu dosyadan kurtulduk!

— Eh, herhalde! O adamın kim olduğunu öğrenmek isterdim.

— Öğreneceksin. Üzerinde olduğun işle bir ilgisi bulunabilir mi?

Kalktım, şapkamı kafama geçirdim.

— Ben Greta Service'in peşindeyim ve onu bulmak istiyorum. Üzerinde olduğum başka iş yok.

— Sana bu konuda belki yardımcı olabilirim.

Masasının gözünü açtı, çıkardığı bir zarfı bana uzattı.

— Sevgili dostun Harry'yi görebilmen için bir izin kâğıdı. Yalnız, aranızdaki konuşma banta alınacak. Ha, aklımdayken söyleyeyim, yarın ifade vermen için savcı tarafından çağrılabilirsin. Kentten fazla uzak kalma...

— Sağol, moruk!

*

**

Kimi kişilere cezaevi yaşamı yarar. Harry Service de onlardan biri olmalıydı. Yüz ifadesi yumuşamış, mahkemedeki o düşmanca tavrı kaybolmuştu. Beni gördüğüne yürekten sevindiği her halinden belliydi. Bir an şaşırdı, fakat zeki herifti Harry. Konuşmamızın banta alınacağını ve sonradan üzerinde çalışılacağını hemen sezmişti. Onun için konuşmaya usturuplu bir biçimde başladık.

— Son zamanlarda kız kardeşini gördün mü?

— Hayır. Beni üzmekten zevk alıyor herhalde.

— Belki, ama kendini koruyacak yaştadır.

— Beni asıl düşündüren Greta'nın bana ablalık yapmaya kalkması. Buradan çıktığımda namusumla çalışacağımı kendisine daha önce de söylemiştim...

— Her neyse, dedim. Sana iyi haberler vermek isterdim, ama kız kardeşini henüz bulamadım. Son oturduğu yerden çıkmış. Arkadaşlarından biri kendisini bir kez görmüş. Başka da gören yok.

— Hayatta ondan başka kimsem yok, Mayk.

— Biliyorum. Şimdi, öğrenmek istediğim bir şey var... Son kez ziyaretine geldiğinde Greta'nın hali nasıldı?

Harry'nin kaşları çatıldı.

— Bir başka türlüydü.

— Ne demek bu?

— Bilmem ki! Hiçbir şey söylemedi bana. Yalnız, yakında her şeyin düzeleceğini ve eline çok para geçeceğini söyledi. Ama paranın nereden geleceğini belirtmedi. Sanki bir sırdı bu. Yüzünde hoşuma gitmeyen bir ifade vardı. Bu ifadeyi çocukken de görürdüm. Yapmaması gereken bir şeyi yaptığı zamanlar özellikle...

— Hiç eski arkadaşlarından söz etti mi?

— Etmedi, ama arkadaşlarıyla bir haltlar karıştırdığını sezdim. İşin garibi, Greta öyle kolay kolay arkadaşlık da kurmazdı. Arkadaşlarının çoğu hippi kılıklı kimselerdi. Zaten Greenwich Village'de oturmasının nedeni de buydu...

— Bu anlattıkların pek işime yaramayacak, dedim.

— Biliyorum. Konuşurken bir ara çantasını açmıştı. İçinde bir mektup gördüm. Üzerinde posta damgası vardı. (Sustu, eliyle önümüzdeki bankonun üzerine "Bradbury" yazdı.) Daha sonra Greta'ya o mektuptan söz ettiğimde, önemli bir şey olmadığını söyleyerek üzerinde durmadı. Fakat, yalan söylediği her halinden belliydi.

— Şu, adalardaki yer mi orası? dedim.

— Evet. Bir şey daha var. Zarf açık yeşil tondaydı. Hani bazı ticarethanelerin kullandığı türden bir şeydi.

Saatime baktım. Ziyaret zamanı bitmek üzereydi.

— Tamam Harry, dedim. Elimden geleni yapacağım.

*

**

Büroya girdiğimde Velda ile Hy Gardner karşılıklı oturmuşlar, kahve içiyorlardı. Hy, purosunu ağzından çekerek:

— Yine ne haltlar karıştırmışsın, Mayk! dedi. Bu kez ne oldu?

Velda ferahlamış bir ifadeyle:

— Hiç değilse nerede olduğunu bildirebilirdin, diye sitem etti.

— Niye herkes benim için bu kadar üzülüyor? diye sordum.

— Mayk...

Hy kahvesini bitirerek fincanını masanın üzerine bıraktı.

— Pat senin şu son işle çok ilgileniyor, dedi. Sen bizi hiçbir şey bilmiyor mu sanıyorsun? Polise anlattığın o martaval gerçekten çok ilginçti, oğlum. Fakat, biz bu işin böyle olmadığını biliyoruz...

Velda söze karıştı:

— Mayk, savcı telefon etti. Seni pazartesi günü bekliyor. Bu kez sanırım dedektiflik ruhsatını elinden alacak.

— Başka ne haber var?

Velda sırıtarak bir fincan kahve koydu. Hy:

— Neyi kurcalasan altından bir şey çıkıyor, dedi. Arşiv bölümündeki ihtiyar Biff, Al Casey'i çağırarak Mitch'in karıştırdığı kısmı elden geçirmişler. Mitch'in incelemiş olduğu fotoğrafların bir listesini çıkarmışlar. Aralarında ünlü beyzbolculardan politikacılara kadar kimler yok ki! Al Casey şimdi senin anlattıklarından çok daha fazlasını biliyormuş. Mitch'in aramakta olduğu şeyleri çıkarmış. Onları bir de senin görmeni istiyor.

— Biff, Mitch'in dosyalardan hiç fotoğraf almadığını söylemişti.

— Boş versene, Mayk! Eğer ilgilendiyse kimseye çaktırmadan cebine atmış olabilir.

— Ama niçin? Herhangi birinin kimliği ya da geçmişi

hakkında bir şeyler öğrenmek istiyorsa, bunu hemen oracıkta halledebilirdi.

Hy dikkatle yüzüme baktı.

— Mitch ne arıyordu, biliyor musun?

— Hayır.

— Öyleyse biri seni niçin öldürmeye kalktı?

— Orasını bilemem.

Hy birkaç saniye sustu, sonra purosunu ağzına tıkarak ayağa kalktı.

— Pekâlâ, şimdilik sana inandım diyelim.

Cebinden bir zarf çıkarıp masanın üzerine attı.

— Greta Service'in fotoğrafları. Dediğin gibi çoğaltıp arkadaşlara dağıttık. Herkes araştırma yapacak.

— Sağol, Hy!

Pardösüsünü giyip kapıya doğru ilerlerken birden durdu.

— Mayk, hani sırf merak ettiğim için soruyorum. Cevabın da bende sır olarak kalacak. Şu vurduğun herif... Olay, polislere anlattığın gibi değil, öyle değil mi?

Sırıtarak başımı salladım:

— Haklısın.

Hy:

— Vay canına! diyerek çıkıp gitti.

Kapının kapanmasıyla Velda bana döndü:

— İşler kızışıyor, değil mi?

— Eh, iş yapıyoruz, Velda. Henüz ortada elle tutulur bir şey yok, ama birinin bu yaptığımız araştırmalardan hoşlanmadığı besbelli.

Ona Harry Service ile yaptığım son konuşmayı aktardım ve beni pusuya düşürmeye kalkan hergeleyi nasıl temizlediğimi anlattım. Ben anlattıkça yüzünün ifadesi de değişiyordu. Sonunda:

— Ben de Helen Poston'un oturduğu semtte biraz araştırma yaptım, dedi. Yakın arkadaşı olarak tarif ettikleri kızın eşkâli Greta'nınkine uyuyor. Yaşlı bir kadın, Helen Poston'un Greta ile tanışana kadar çok dertli ve sıkıntıda olduğunu anlattı. Greta ile tanıştıktan sonraysa, şık giyinmeye ve hafta sonlarını evinden uzakta geçirmeye başlamış. Hatta kadının bir arabası bile varmış. Yaşlı cadı arabanın markasını ve modelini hatırlamıyor tabii. Helen cuma geceleri valizini alıp çıkar, ta pazartesi günü dönermiş... Bir pazartesi dönmemiş, sonradan da cesedi bulundu zaten...

— Bu araba hikâyesini ilk kez duyuyorum, dedim.

— Kullandığı araba kiralık olmalıydı. Bir çocuktan arabanın siyah renkte olduğunu ve derli toplu bir görünümü bulunduğunu öğrendim. Araba kiralayan firmaları dolaşıp soruşturma yapmamı ister misin?

— Evet... Helen'ın kiralamış olduğu arabayı bulursan, kilometre kayıtlarına ait rakamları da al. Peki, Helen'ın ölümünden sonra ortalıkta görünen olmuş mu? Greta ya da başka biri olabilir bu.

— Hiç kimsenin görünmediği kesin. Polis soruşturma açmış. Kızın annesiyle babası gelip ona ait elbiseleri almışlar. Üç gün sonra da oturduğu oda bir başkasına kiralanmış.

— Helen'ın ölümünden sonra oralarda dolaşıp kızın ölümüyle ilgili sorular soran biri görülmemiş mi?

— Bildiğim kadarıyla, hayır... Dikkati çekmemek için bu soruşturmayı gizlice yaptım.

— Bu günden itibaren bir süre bürodan uzak kalacağız, dedim. Carter Leyland Oteli'nde kendine bir oda tut. Yanındaki odayı da bana ayırt.

*
**

Pat, beni öldürmeye kalkan hergelenin kim

olduğunu bulmuştu. Bir bara girip bankonun ucuna iliştik, sandviçle bira ısmarladık. Pat önüme adamla ilgili raporu koydu.

İnterpol, Paris bürosu aracılığıyla adamın fotoğraflarıyla parmak izlerini çıkarmış ve telefotoyla göndermişti. Adı, Orslo Bucher idi. Cezayir tabiyetinde görünüyordu ve üç kez mahkûmiyet yemişti. Asker kaçağıydı. Üç yıl önce askeri cezaevinden kaçmış ve o zamandan beri kendisinden bir haber alınmamıştı. Raporda, İnterpol'e bağlı hiçbir ülkeden pasaport almadığı belirtiliyordu.

— Yani, Amerika'ya gizlice girmiş, öyle mi? dedim.

— Her yıl birkaç yüz kişi böyle girer, dedi Pat. Aramızda binlerce kaçak var.

— Peki, neden buraya geliyorlar?

— Washington bürosuna bakarsak, hepsinin düşmanları var ve hepsi de sabıkalı. Bu nedenle normal yollara başvurmuyorlar.

— Peki, bu hergele nasıl gelmiş?

— Bilmiyorum. Herifin izini kovaladık ve en son bir buçuk yıl öncesine kadar gidebildik. Bronx'ta oturduğu odayı bulduk. Ne iş bulursa onu yaparmış. Yani karnını doyuracak türde işler. Hiçbir zaman öyle şatafatlı bir yaşamı olmamış. Çevre barlardan birinde içki içermiş. Birkaç ayyaş arkadaşından başka dostu olmamış. On beş günde bir, bir kadınla olurmuş, ama orada da ağzını açıp bir şey konuşmazmış. Kadının hatırlayabildiği tek şey, en son gidişinde her zamanki gibi bozukluk değil de bütün bir elli dolarlık vermesi.

— Banknot yeni miymiş?

Pat ne demek istediğimi anlamıştı.

— Adamda başka elli dolarlıklar varsa da bizim elimize geçmedi. Ama, gerçekten seni öldürmeye geldiyse, üzerinde para olması gerekirdi. Bu nedenle

adamın senin oralarda soygun için dolaştığına inanır gibiyim hâlâ...

Ona sırıttım.

— Herifin orduda yıllandığı belliydi, dedim. Ayrıca, yanındaki silahın oyuncak tabancaya benzer bir yanı da yoktu.

— Orası belli, dedi Pat. Sahi odasını aradığımızda son soygunda kullandığı aletlerle çaldıklarının bir kısmını da bulduk.

Gözlerimi Pat'a diktim. Adamın büroya beni ya da Velda'yı öldürmeye değil de, bir şeyler bulurum umuduyla soyguna geldiğine inandırmaya çalışıyordu.

— Öyleyse dosyası da kapanmıştır, dedim.

Birasını yudumlayıp bana baktı.

— Kapandı mı dersin? diye tekrarladı.

— Beni tahrik etme, Pat.

— Dün gece bir mezar kazıp içinden bir ceset çıkardık, Mayk. Bundan dört ay önce trafik kazasında öldüğü varsayılan bir genç kızın cesediydi. Tanınmayacak derecede yanmıştı. Fakat dişleri üzerinde yapılan incelemeden hayli bilgi edindik. Polis raporunda kızın son derece içkili olduğu bildiriliyordu. O derece alkol almış birinin araba kullanmaması gerekiyordu. Yine de kızın buna aldırmayarak araba kullandığını kabul edip kazada öldüğüne inanmıştık. Kendisini son kez, Greenwich Village'de bir birahanede görmüşler. Bir partiye gittiğini söylemiş, ama nereye gittiğini belirtmemiş. Arkadaşları kaza sırasında başka yerlerde bulunduklarını ispatladılar ve kızın içkili araba kullanmasının yeni bir şey olmadığını söylediler. Bu haltı sık sık yaparmış. Kız partiden çıktıktan sonra arabasına atlamış gitmiş. Sonra da yanmış cesedini bulduk.

— Peki ne demek istiyorsun sen?

— Daha ayrıntılı bir otopsi yapıldı ve vücudundaki izlerin normal bir araba kazasında olmayacak türden şeyler olduğu anlaşıldı. Cesedin durumu, yangınla bile açıklanamayacak kadar kötüydü...

— Yine de şu ana kadar bir şey açıklamış değilsin, diyerek elindeki fotoğrafı aldım.

Sevimli, güzel vücutlu bir kızdı. Yirmi beş, yirmi altı yaşlarında görünüyordu. Üzerinde ipekli bir giysi vardı. Yapma bir sütunun önünde gülümseyerek poz vermişti.

— Peki, ne olmuş bu kıza?

— Poliste kızın kaydı var. Gece kulüplerinde konsomatris olarak çalışırmış. Kazada ölen kız buydu. Güzel olmasına rağmen sesinin çirkinliğinden şarkıcı olarak tutunamamış. Menajeri ona birkaç barda konsomatrislik işi bulmuş. O da çalıştığı yere gelen erkeklerden hayli para sızdırmış. Savaşta sakat kalmış bir kardeşi varmış. Hayli iş yapan bir dükkân işletiyormuş. Zaten kızın gömülme masraflarını da o göndermişti... Şimdi iyi dinle. Bu olayı da diğerlerine bağlarsak, çıkardığın sonuç nedir?

— Ortalıkta güzel vücutlu genç kızlardan hoşlanan bir manyak dolaşıyor, dedim.

— Bir şey daha var. Bu kız Greta Service'i çok iyi tanıyormuş. Aynı moda ajansında çalışmışlar. Aynı elbiselerle poz vermişler. Phil Silvester'ın çektiği fotoğraflarla yine her ikisi de aynı broşürde yer almışlar.

— Kız hakkında geniş bir araştırmaya giriştiniz mi?

— Evet. Beş eyalette soruşturma açtık. Senin araştırma yaptığın yerleri de dolaştık, fakat çevreden pek yardım görmedik. Senin işler ne durumda?

— Bir şey elde edemedim.

— Harry Service'in konuşmasından da bir ipucu bulunamamış. Konuşmasında bir mektuptan söz etmiş,

ama üzerindeki damganın nereye ait olduğunu söylememiş. Buna bantta rastlayamadık.

— Bir isim vermedi ki, dedim.

— Bak Mayk, polisten kanıt saklamak suçtur, bunu bilirsin...

— Hangi kanıttan söz ediyorsun sen. Eğer bir bilgi aldıysam bu sadece beni ilgilendirir. Harry'nin benim müşterim olduğunu unutma.

Pat'ın yüz hatları gerildi.

— Saçmalama Mayk, seni zorlayacak değilim. Sadece fikrini öğrenmek istedim. Söylesene, bu kadınları birbirine bağlayan ne olabilir?

— Bak Pat, karşımızda aynı işte çalışmış üç kız var. Bu üç kızın birbirini tanıması akla yakın bir olasılık. Çünkü mankenlik denen çok dar bir ortamda çalışıyorlar. Herhalde iş nedeniyle tanıştılar. Şu an, kızlardan ikisi öldü, biri de kayıp...

— Dördüncüyü unuttun, dedi Pat. Peki, sence Greta da ölmüş olabilir mi?

— Sanmam. Çünkü bir süre önce bir arkadaşı ona rastlamış.

— Mayk, bunlar gece kulüplerinde sürten kızlar. Aileleriyle olan bağlarını çoktan koparmışlar. Ayrıca, üçüncü, dördüncü sınıf işlerde çalışıyorlar. Bu tiplerin hangisi olsa, orospuluk eder...

— İkimiz de bu tipleri tanırız. Anladığım kadarıyla sen, bunları Karındeşen Jack gibi bir manyağın öldürdüğünü tahmin ediyorsun, öyle değil mi?

— Olabilir. Bu işte tuhaf bir yan var. Bu kızlara öldürülmeden önce tecavüzde bulunulmamış.

— Karşımızdaki katil son derece iyi çalışıyor. Yalnız aklımın almadığı bir şey var. Açıklarsan iyi olur. Bu herif Helen Poston gibi birini ne diye ender bulunur bir zehirle temizlemeye kalksın? Sonra, bu zehiri nasıl

bulabilir? Bu durum biraz sırıtıyor işte...

— Bence o kadar sırıtmıyor, dedi Pat.

— O açıdan bakarsan, düşüncende haklısın, derim.

Pat olduğu yerde döndükten sonra bana baktı:

— Şu anda aklımı kurcalayan tek şey var. Bana doğruyu söyle. Şu Orslo Bucher'in ölümü, gerçekten dediğin gibi mi oldu?

— Çok tuhaf, dedim. Aynı soruyu Hy de sordu bana.

Pat yediklerinin parasını tezgâha attıktan sonra:

— Bildiğin yolda yürü sen, dedi. Yalnız şunu unutma. Tek başına çalışanlar fazla yaşamazlar. Seninle bugüne kadar birlikte çok iş becerdik. Ne düşündüğünü ne şekilde düşündüğünü iyi bilirim. Şimdi senden son bir bilgi istiyorum. Bu da sırf merakımı gidermek için. Cevabın bende kalacak, tamam mı? Şu Orslo Bucher, dediğin gibi mi öldü?..

— Hayır, diye başımı salladım.

— İçimden ne geçiyor, biliyor musun?

— Hem de nasıl! dedim gülerek.

*

**

Orslo Burcher'in oturduğu mahalle yabancısı olmadığım bir yerdi. Burası, belediyenin yoksullara sağladığı yardımla ayakta duran bir semtti. Buna rağmen, barları her zaman tıklım tıklım doluydu. Yaya kaldırımları terkedilmiş bozuk arabalarla geçit vermez olmuştu.

İki yıl önce bu semtte bir şebeke ele geçirmiştik. On beş kişinin ölümüne yol açan zehirli içki imalatıyla ilgili bir şebeke. Aradığım kimseler hakkında para karşılığı bilgi verecek bir hayli hergele olmalıydı çevrede. Aslında, zoru görünce polise de bilgi verirlerdi, ama benim yeşil dolarlar ve resmi polis olmayışım bir

avantajdı. Her zaman daha fazla bilgi toplamam işten bile değildi.

Max Hugahs Seville Bar'da geceleri çalışan bir barmendi. Bardan içeri girdiğimde, Max gece vardiyasını yeni devralmıştı. Tezgâhın üstünü pis bir paçavrayla sildikten sonra bana göz ucuyla şöyle bir baktı. Siparişimi almak sıkıntısına katlanmadan önüme bir bira sürdü, sonra verdiğim yirmi banknotu bozdu.

— Orslo Bucher hakkında bilgi istiyorum, dedim yekten.

Sözümü bitirir bitirmez de tezgâhın üzerine bir onluk attım. Para bir saniyede toz oldu.

Dirseklerini tezgâhın üzerine dayayarak:

— Onu sen mi nalladın? dedi.

— Tam üstüne bastın.

— Emindim bundan, dedi. Belasını arıyordu zaten.

— Neden?

— Ufak işler peşindeydi. Aralıksız bir haltlar karıştırıyordu.

— Yalnız mı çalışırdı?

— Daima. Çünkü kimse onunla iş yapmaya yanaşmazdı. Kaba herifin tekiydi.

— Bu civarlarda voli vurduğu olur muydu?

— Hayır. Fakat, geçenlerde Arnie'nin dükkânını onun soyduğundan eminim.

— Onu tanıyan var mıdır Max?

— Dedim ya, onu kimse tanımaz. Tanımak da istemezdi. Ya odasına kapanır, ya da barlardan birine çöreklenip içerdi. Yalnız, bir kez onu Lenox Caddesi'nde gıcır gıcır bir arabaya binerken görmüştüm. Arabanın arka tarafına binmişti. Direksiyonda üniformalı bir şoför vardı. Arabanın içindeki herifi göremedim, ama melon şapka giydiğini farkettim. Adamın Bucher'i tanıdığı da belliydi...

— Arabaya binenin Bucher olduğundan emin misin?

— Adım gibi hem de. Bak, şimdi hatırladım, onu ihtiyar Greenie de görmüş. Yine o pahalı arabaya biniyormuş. Greenie bunu anlattığında ona inanmamıştım, çünkü ihtiyarın ayık olduğu görülmemiştir ki!" Son derece lüks bir arabaya binerken gördüm onu" der dururdu...

— Greenie ile bir konuşsam nasıl olur?

Max homurdandı.

— İşte, bu imkânsız. İki ay önce ihtiyara bir kamyon çarptı ve Bellevue Hastanesi'nde öldü...

Telaşa kapılırsam hiçbir şey elde edemeyeceğimi biliyordum. Kafamdaki soruların cevabını Max'tan alamazsam, kimselerden alamazdım.

— Peki, şu Bucher'in gittiği yosmadan da bir şey öğrenemez miyim?

— Rosie'den mi? Aslına bakarsan o da son demlerinde. Bir şişe biraya ya da bir dolara yattığı oluyor. Tabii, onu da bulabilirse. Başka kadınların yüz vermediği sokak serserileriyle düşüp kalkar oldu.

— Sağol dostum. Bana bu kadarı da yeter.

— Kusura bakma, Mayk. Bütün bildiğim bu kadardı. Eğer bir şeyler duyarsam ne yapayım?

Bir kart çıkarıp üzerine kalacağım otelin adresini yazdım.

— Önemli bir şey duyarsan beni bu otelden ara... Çekini hemen gönderirim.

*

**

Telefona çıktığında, Hy bürosunu terketmek üzereydi. Yarım saattir o da beni bulmak için çırpınıyormuş. En kısa zamanda benimle Teddy'nin barında buluşmak istediğini söyledi. Bir blok yürüyüp bir taksiye atladım, şoföre barın adresini verdim.

Hy beni barın özel bölmelerinden birinde bekliyordu. Yalnız değildi. Yanındaki uzun boylu zayıf adamı işaret ederek:

— Al Casey'i tanır mısın? dedi.

— Görmüşlüğüm var, dedim. Biff'ten gazete arşivinde dosyaları elden geçirdiğini duydum, dedim. Bir şeyler bulabildin mi bari?

— Biz de seninle bu konuyu konuşacaktık, dedi Hy.

Bir iskemle çekip oturdum. Hy, başıyla Al'a işaret etti.

— Haydi, anlat!

Al arkasına yaslanarak kahvesinden bir yudum aldı.

— Sanırım, Mitch Temple'ın en son temas ettiği kişiyi bulduk. Mitch son olarak Broadway'de kadın çamaşırları satan bir mağazaya gitmiş ve o yere batasıca gecelikleri sormuş. Sonunda da bir tane satın almış. Tezgâhtar kıza paketi göndermesi için bürosunun adresini bırakmış ve yirmi dolar ödeyerek gitmiş. Paranın üstünü bile almamış. Kız Mitch'in bu hareketine şaşmış. Çünkü Broadway'de on iki dolarlık bir eşyaya kimse yirmi dolar bırakmaz. Bu nedenle kız Mitch'i hatırladı. Kızın hatırladığı ikinci husus da, Mitch'in mağazadayken sürekli olarak birisine bakmasıymış. Hazır elbise kısmındaki bir adama bakıyormuş. Kız daha sonra o adamın da Mitch ile birlikte gözden kaybolduğunu farketmiş...

— Mitch mağazadan ne satın almış?

— Siyah renkte kısa bir gecelik. Tezgâhtar kız bu modellerin çok iç gıcıklayıcı olduğunu söyledi. Bana kalırsa, Mitch o adamı tanıdı ve izlemek için paranın üstünü bile almadan çıkıp gitti. Satış pusulasının üzerindeki tarih ve Mitch'in arşivde arama yaptığı gün uyuşuyor.

— Öbür adamı tanıyan kimse çıktı mı?

— Hayır. Adamla başka biri ilgilenmiştir, diye düşünüp araştırma yaptık, ama adam hiçbir şey satın almamış. Kız, Mitch'in izlediği adamı şöyle böyle hatırlıyor. İşin tuhaf yanı o adam da daha önce geceliklerle ilgilenmiş. Hatta adam "bütün renkleriniz bu kadar mı?" diye sormuş. Oysa, mağazada bütün renkler mevcutmuş. Çünkü gecelikler daha o sabah mağazaya gelmiş.

— Bir renk eksikti, dedim Al'ın sözünü keserek. Beyaz yoktu.

Hy ile Al bakıştılar. Al'ın gözlerinde bir ışık yandı.

— Evet, bu doğru Mitch'in satın aldığı geceliklerin arasında bir tek beyaz renk eksikti. Peki ama bunu nasıl anladın?

— Mitch'in son hareketinden, dedim. Ölürken ceketinin cebindeki beyaz mendile uzanıyordu. Sırf bunu anlatmak için...

— Pek anlayamadım bunu, dedi Hy.

— Buna ilk dikkat eden Velda oldu, dedim. Kızıl saçlılar yeşil, sarışınlar siyah gecelik giyer. Peki, beyaz rengi kim kullanır?

— Esmerler, dedi Hy.

— Yani, Greta Service gibiler, diye ekledim.

VI. BÖLÜM

Yavaş yavaş durum aydınlanmaya başlıyordu. Polis dosyaları çarpık arzularını tatmin için her haltı yemeğe hazır sapık tiplerle doluydu. Bu tipler yılan kadar kıvrak, izlenmesi de yılandan daha güç kimselerdi. Yavaş yavaş belirmeye başlayan tablo pek içaçıcı değildi, ama yine de umut vericiydi.

— Bu meseleyi daha ne kadar kendinize saklamaya niyetlisiniz? dedim.

Al:

— Soruşturmada polisi bir adım geçene kadar, dedi. Norm Harrison Washington'dan henüz bugün döndü. Mitch'in kendisine bir mektup falan yollamış olup olmadığını anlamak için yokluğunda gelen bütün mektupları, pusulaları karıştıracak, gözden geçirecek. Mitch'in apartmanında, kapıcıya yollanmak için mektup atmaya yarar özel bir boşluk vardı. Öldürülmeden önce Norm'a bir mektup yazıp postaya verilmesi için oradan atmış olabilir.

Hy purosunu yaktı, sonra duman bulutu içinden üfleyerek kibriti söndürdü.

— Kendisini bu gece gidip göreceğim. Birleşmiş Milletler'e yeni kabul edilen bir devlet şerefine bir parti

tertipliyor. Afrika'nın yeni devletlerinden biri. Gelmek ister misin?

— Neden davet ediyorsun beni?

— Sen de bu işin içindesin de ondan. Çok iyi biliyorsun bunu. Bu soruşturmayı seninle birlikte yürüteceksek, en ufak bir ihtimali bile düşünmek zorundayız.

— Sağol dostum, diye sırıttım. (Al Casey'e baktım.) Ya siz ne yapacaksınız?

— Tekrar arşivdeki dosyaların başına döneceğim. Mitch'in o dosyaları karıştırırken kullandığı sistemi kavradım sanıyorum. Karıştırdığı son dosyayı bulacak olursam, neyi aramakta olduğunu anlamış olacağız. Mitch, sezdirmeden dosyalardan bir şey almışsa, o zaman negatiflerle karşılaştırarak aldığı şeyi belirleriz.

İskemlemi iterek kalktım.

— Pekâlâ, dostum, dedim. Bu işte sizinle beraberim.

*

**

Gerald Ute'nin evi, Central Park'ın karşısında Beşinci Cadde'ye açılan bir sokakta, yeni restore edilmiş üç katlı bir binaydı. Benim Ute hakkındaki bilgim şurada burada okuduğum gazete haberlerinden ve yolda Hy'ın kısaca vermiş olduğu bilgiden ibaretti. Ute hızla gelişen ve 1950'den bu yana milyarlık şirketler sınıfına giren birçok kuruluşun sahibiydi; fakat Ute sosyeteye ancak karısının onu New York'a taşınmaya ikna etmesinden sonra girmişti. New York'a taşınmalarından bir yıl sonra karısı ölmüş ve Ute de sosyete çevrelerinin lüks hayatından zevk almaya başlamıştı. Artık acayip güzel sanat kollarının hamiliğinden, Amerika'yı ziyarete gelen yabancı devlet adamlarını ağırlamaya kadar her tarakta bezi bulunuyordu.

Bir uşak şapkalarımızı aldı. Misafirler ufak gruplar

halinde toplanmışlar, garsonlar şampanya kadehleri dolu tepsilerle ortalıkta dolaşıyorlardı. Davetliler arasında pek resmiyet yoktu: Erkeklerden bazıları smokinle gelmiş, kadınlar ise elmaslarla bezenmiş orijinal Paris elbiselerine bürünmüşlerdi.

Davetliler arasında Washington ve New York'un en kalburüstü gazetecilerini, Richie Salisbury'yi, Paul Gregory'yi, Jean Singleon'u gördüm. İçeri girdiğimizde Ute, Norm Harrison ile konuşuyordu. Sonra, konuşmasına ara vererek yanımıza geldi. Hy'ı selamladı, benimle tanıştırıldı.

Ute yaşına rağmen hâlâ yakışıklı bir erkekti. Ayaktakımıyla açık saçık şakalara gülmeye hazır olduğu kadar, en ciddi konuların ağırbaşlılığına da yatkındı. Bakışları üzerime dikildiği zaman beni bir elektronik beyin gibi okudu.

— Bay Hammer ha? Evet, son zamanlarda hayli gazeteye konu oldunuz...

— Kazara, dedim.

— Fakat iş bakımından reklam olur. (Elimi bırakıp gülümsedi.)

— Bazen.

Hy ona beni göstererek:

— Şu adam hakkında bildiklerimin yarısını bile yazamıyorum, çok kötü, dedi.

— Neden yazamıyorsunuz?

Bir kahkaha attı Hy.

— Ya o da kendi hayat hikâyesini yazmaya kalkar da benden bahsederse, diye korkuyorum. Parti nasıl gidiyor?

— Mükemmel. Afrika heyeti şerefine basit bir hoş geldin partisi... Sizi gezdirip davetlilerle tanıştırsam nasıl olur?

Hy elini sallayarak uzaklaştırdı onu.

— Üzme kendini. Ben nasıl olsa herkesi tanıyorum. Tanımadığım varsa da, tanırım.

— Ya siz, Bay Hammer?

Ben cevap vermeden Hy atıldı.

— Onun için üzülme, Gerald. Bu herifin kimleri tanıdığını kimse bilemez.

— Öyleyse size bu gece için partinin sahibesini tanıtayım.

En yakın çifte yürüdü. Kadın, siyah askısız bir gece elbisesi giymişti. Gerald Ute:

— Güzelim... dedi. Müsaade edersen...

Kadın saçları bir hale gibi parlayarak arkasına döndü, gözleri ışıl ışıldı. Hazla irileşmiş gözlerle bana baktı. Karşımdaki Dulcie Melnnes idi.

— Vay Mayk, ne güzel tesadüf seni burada görmek.

Hy dirseğiyle Gerald Ute'yi dürttü.

— Şimdi anladın mı demek istediğimi? diye fısıldadı.

— Moda yaratıcılığından ev sahibeliğine ha? dedim.

— Bize reklam verenler böyle faaliyetlerimizi beğeniyorlar.

Koluma girdi, sağda solda dostlarını başıyla selamlayarak ve arada bir beni bazı kimselerle tanıştırarak kalabalık içinde yürüdü. Bir ara Hy'ın bir kenarda sessiz sessiz Norm Harrison ile konuştuğunu gördüm, fakat kulak kabarttımsa da neler konuştuklarını duyamadım.

Salonun içinde dört ayrı yerde erkekler sıkışık gruplar halinde toplanmış, zaman zaman gülüyor ve konuşuyorlardı.

— Proctor Grubu'nun kızlarıyla tanışmak isterdim, dedim.

Dulcie parmak ucuyla dürttü beni.

— Öyle mi? Onlar yalnız göz boyamak içindir. Hem sonra, sana göre çok küçüktür yaşları.

Elimle kızların etrafını almış erkekleri gösterdim. Hepsi de ellisini geçmişti.

— Peki ya şunlara ne dersin?

Dulcie onlara bakarak bir kahkaha attı.

— Sen nasıl oldu da Gerald'ın hanımıymış gibi ev sahibesi rolünü oynuyorsun? diye sordum.

— Ben böyle bir hayat için doğmuşum. Ailem Batı'nın asalete çok değer veren bir ailesiydi. Beni en iyi okullara gönderdiler, hayata atılınca ciddi dostlar edindim. Bu sebeple, böyle bir hayat ve böyle bir çevre için ev sahibeliği benim için gayet normal bir şey. Şurada gördüğün Proctor kızlarının her biri tanınmış ailelerin kızlarıdır. Biri, bir kongre üyesiyle, bir diğeri zengin bir sanayicinin oğluyla nişanlıdır ve diğer ikisi de birkaç güne kadar Hollywood ile kontrat imzalayacaklar... Hatırıma gelmişken sorayım... Aradığınız kızı buldunuz mu?

— Henüz bulamadım. Büyük bir şehir burası. İnsan kolayca bu şehirde kaybolabiliyor. Onu bulabilmek için biraz zaman gerek.

— Fotoğrafların bir faydası oldu mu?

Başımı salladım.

— Kimse görmemiş kendisini, ama öyle bir çehre de kolay kolay unutulmaz.

Dulcie döndü, gözlerinde düşünceli bakışlar vardı.

— Biliyor musun, hatırıma Teddy Gates geldi... aradığınız kızın fotoğraflarını çeken oydu. O bizden ayrı çalışır. Bazen bizim reddettiğimiz modellerle iş yapar. Aradığınız kız hakkında bilgi sahibi olabilir. Çünkü daha evvel de yaptı böyle şeyleri.

Bu ihtimalin gerçek olabilmesi düşüncesiyle boyun adalelerimin birden gerilmeye başladığını hissettim.

— Nerede bulabilirim kendisini?

— Aramanıza lüzum yok. Bizim binada bürosu var.

Anahtarları da bendedir. (Saatine baktı.) Şimdi sekiz. Gece yarısına doğru buradan dağılacağız. Kalmaya niyetiniz var mı burada?

— Hayır.

— Öyleyse... bizim binanın holünde buluşalım... saat tam yarımda. Teddy'nin bürosunu araştırırız.

— Bir mahzuru yok ya?

— Hayır. Şimdi müsaade edin de gidip ev sahibeliği rolüne devam edeyim. Keyfinize bakın.

Onun uzaklaşmasını seyrettim. Son derece mağrur, o derece de dişi bir havası vardı.

*

**

Norm Harrison ne bürosunda ne de evinde Mitch Temple'den gelmiş hiçbir mektup bulamamıştı. Mitch ona bir not bile olsun bırakmamıştı. Bürosunda çalışan genç, Mitch'in onunla telefonla temasa geçmeye çalışmış olduğunu hatırlamıştı, fakat Mitch'in çok telaşlı olduğunu ve bürosuna döner dönmez hemen kendisini araması için Harrison'a haber bırakmış olduğunu söylüyordu. Başka bir şey hatırlamıyordu genç.

Hepimiz kitaplıkta bir araya toplanmış, Mitch'in Norm'u ne maksatla aramış olabileceğini tahmine çalışıyorduk. Norm ise onun kendisini ne diye aramış olacağını bir türlü bilemiyordu. Hatırladığı tek şey, birlikte bir partide bulundukları sırada, Mitch'in kendisine Mafya hakkında yazdığı bir seri yazının ne gibi siyasi yankıları olabileceğini sormasıydı. Norm'un işinin Mitch'in faaliyet sahasıyla bir ilgisi yoktu.

Hizmetçi kadınlardan biri Hy'a telefondan istendiğini bildirdi. O telefonla konuşurken bizler bekledik. Geri döndüğünde yüzünde heyecanlı bir ifade vardı.

— Al Casey Mitch'in son defa bindiği taksiyi bulmuş

galiba, dedi. Mitch taksiye bindikten sonra adamı takip ettirmiş. Takip ettikleri taksinin içindeki müşteri Yirmibirinci Cadde'deki bir mağazaya girmiş. Mitch taksi şoförüyle birlikte on beş dakika kadar dışarda beklemiş sonra takip ettikleri adam kolunun altında bir paketle mağazadan çıkmış, o blokun nihayetine yürümüş. Orada herhalde telefonla çağırtmış olduğu hususi bir arabaya binmiş. Arabayı bir süre takip etmişler, fakat araba rüzgâr gibi gidiyormuş. Sonunda takip ettikleri arabayı kaybetmişler. Bunun üzerine, Mitch taksiyi geri döndürtmüş ve apartmanına yakın bir yerde inmiş.

— Al Casey o taksiye binenin Mitch olduğundan emin mi?

— Taksi şoförü resimden tanımış Mitch'i. Dolgun bir bahşiş aldığı için şoför onu çok iyi hatırlamış.

— Fakat öbür arabanın plakasını alamamışlar mı? diye sordum.

— Arabaya hiçbir zaman fazla yaklaşamamışlar ki. Ortalık kararıyormuş, trafik çok yoğunmuş, şoför arabanın ya koyu lacivert, ya da siyah büyük bir hususi olduğunu söylemiş. Markasını hatırlamıyor?

— Peki, ya mağazadakiler?

— Tezgâhtarlardan hiçbiri o günkü müşterilerini hatırlamıyor, fakat içlerinden biri o gün beyaz bir gecelik satmış. Al satış pusulalarını incelemiş. Geceliği alan isim ve adres bildirmemiş. Parasını peşin ödeyerek almış.

Dalgın dalgın Hy'a baktım. Bir şey zihnimi kurcalayıp duruyordu, fakat ne olduğunu bir türlü çıkaramıyordum.

— Bunu hemen Pat'a bildirsek iyi ederiz, dedim.

Hy:

— Öğrenmiş bile, dedi. Fakat aradığımız şahsın kim

olduğunu bilmedikten sonra ne faydası var bütün bunların?

— Mitch adamı teşhis etmiş ama.

— Mitch binlerce insan tanırdı.

— Ama neden o adama takıldı? diye ısrar ettim. Sevgilisi için çamaşır alan binlerce insanın içinden bir tek insan nasıl olmuş da dikkatini çekebilmiş?..

Norman,

— Belki daha önce de yapmıştı bu işi... dedi.

Hy:

— Orasını öğrenebiliriz, dedi. Pat muhakkak daha önce de bu şekilde işlenmiş suçların dosyalarını karıştırıyordu. Ona yardım ederiz. Benimle geliyor musun, Mayk?

— Hayır, siz gidin. Ben başka bir yönden takip edeceğim bu işi. Sonra telefonla ararım seni. Bambaşka bir şey geldi aklıma.

Gerald Ute gitmemize üzülmüş gibiydi, fakat kalmamız için de ısrar etmedi. Diğer birkaç kişiye daha veda ettik, sonra Dulcie Melnnes bizimle birlikte kapıya kadar geldi, kendisine çıktığını söyledim, sonra tasarladığımız gibi Proctor Building'e gelip kendisiyle buluşacağımı ilave ettim.

Dışarı çıktığımızda Hy bir taksi çevirdi. Beni News binasının tam karşısında tek soru sormadan bıraktı, sonra çekip gitti. Gazete binasının yakınında bir bar vardı. İki baskı arasında burası dolardı. Tim Rilev yine her zamanki taburesinde, her zamanki martini kadehinin başında, barmenle beyzbol üzerine çene yarıştırıyordu. Tim şimdi redaksiyonda çalışan eski bir spor muhabiriydi. Fakat bir türlü beyzbol maçlarını kafasından çıkaramıyordu.

Yanıbaşındaki tabureye çöktüğümde bana baktı, ağzı kulaklarına vararak sırıttı. Fakat maç konusu açmasına

meydan vermedim.

— Seninle Mitch Temple hakkında konuşmak istiyorum Tim, dedim.

Kadehini bıraktı, yüzü ciddileşti.

— Ne istersen sor.

— Mitch yazılarının kopyalarını biriktirir miydi?

Tim'in suratı buruştu, başıyla olumlu bir işaret yaptı.

— Tabii, sonradan referans olur diye yazılarının birer kopyalarını saklardı.

— Görmek isterdim onları.

— Arşive inip eski koleksiyonlarda bulabilirsin yazdığı yazıları... ve...

— O iş çok vakit alır. Bir an evvel ondaki kopyaları görmek istiyorum.

Tim bir yudumda içkisini bitirdi, bankonun üzerinden bir banknot ileri sürdü, sonra taburesinden indi.

— Gel benimle, dedi.

Mitch Temple'in küçücük bürosu kullanılmamaktan ötürü havasızdı. Kapının ardındaki bir askıda hâlâ eski bir trençkot asılı duruyordu. Masanın üzerinde ağzına kadar eski izmaritlerle dolu bir kül tablası vardı. Biri çekmecelerini araştırmış ve içlerinden çıkan evrakları bir yığın halinde masasının üzerine yığmıştı. Bir tarafta iki çelik dosya dolabı duruyordu; çekmecelerin ikisi yarım kapalıydı. İçlerinde, basılmış makalelerin orijinallerine tutturulmuş kopyaları bulunduğu için onları iyice aramaya gerek görmemişlerdi. Her dosyada Mitch'in o ayki yazılarının daktilo ile yazılmış kopyalarıyla gazeteden kesilmiş makalelerin asılları bulunuyordu ve bu dosyalar iki sene öncesine kadar da gidiyordu. Bazı dosyaların üzerine iğnelenmiş kartlar vardı. Bu kartlara doğruluğu anlaşılmış dedikoduların, notları yazılmıştı.

Mitch'in döner koltuğunu kendime doğru çektim, oturdum.

Tim:

— Sana bir yardımım olabilir mi? diye sordu.

— Ne aradığımı kendim de bilmiyorum ki.

— Eh, sen işine bak öyleyse. Burada seni kimse rahatsız etmez. Hem, Mayk... bir şey bulacak olursan... avazın çıktığı kadar bağır, olmaz mı?

— Sen merak etme, Tim. Sağol.

Mitch Temple alelade bir dedikodu yazarı olmaktan çok daha fazla bir şeydi. Zaman zaman orada burada duyduğu ufak tefek haberlerin sonradan buz gibi ciddi haberler halini aldığını hatırlıyordum. Ana konu olarak Broadway'i işleyerek kenti tarayıp durmuş, eline bir şey geçirdiği zaman büyük kampanyalar açarak daha başka sahalara yayılmıştı. Mafya hakkında kaleme aldığı yazı serisiyle birçok kimseler hüküm giymişti. Mitch iki defa politikaya el atmış ve iki seferinde de şehirde çok kimsenin canına okumuştu.

Dulcie Melnnes ile Gerald Ute'nin de adı arada bir Mitch'in sütunlarına geçmişti.

Gerald Ute'yi biraz daha yakından incelemişti Mitch. Ute daima çok uzak projeleri finanse eden veya izcilikten dış politikaya kadar çeşitli konularda fikirler ileri süren bir adamdı. İki kez tanınmış sosyete hanımlarıyla aşk macerası olmuş, fakat hiçbiri sonuç vermemişti.

Oradan ayrılmaya mecbur olana kadar on dakika daha vaktim vardı, onun için çekmecedeki dosyaların sonucunu çıkardım. Enteresan şeylerdi bu makaleler. Belar Ris'in adı birkaç defa geçti. Birinde bir meyhanede bir hovarda tarafından bir yumrukta yere serilmiş, bir seferinde de İtalyan Hükümeti kendisini çok fahiş fiyatlarla ilaç karaborsası yapan bir grupla işbirliği

yapmakla itham etmişti.

Mitch'in makalelerinde ele aldığı konuların üçte biri bilinen şeylerdi ve bunlarla meşgul olmak zaman kaybından başka bir şey değildi. Öldürülmesinin nedeni bu yazdıklarından çok daha fazla bir şeydi. Aklı başında biri bir konuyu ele aldı diye kimse bütün bir gazetenin kadrosunu temize havale etmeye kalkışmazdı. Yine cinayet geliyordu ön plana... Ama ya cinayeti işleyen aklı başında biri değil de... düpedüz bir manyaksa?..

Gece yarısını tam yarım saat geçe Proctor Grubu binasının holünde gece bekçisinin bakışlarına hedef oluyordum. Beş dakika sonra Dulcie ikimizi de selamlayarak içeri girdi. Bekçi onu görünce ferahladı. Dulcie ayağına bir eteklik, sırtına bir bluz geçirmiş, omuzlarına da bir ceket atmıştı. Bu haliyle geç saatte randevuya gelen bir genç kızdan hiç farkı yoktu.

— Çok bekledin mi?

— Beş dakika. Parti güzel geçti mi?

— Harikaydı.

Özel bir asansörün anahtarı vardı Dulcie'de. O asansör bir nefeste bizi onuncu kata çıkardı. Burası tamamen fotoğrafçılara tahsis edilmişti. Dulcie katın düğmesini bulup elektrikleri yaktı, sonra bir koridordan, büyük bir film laboratuvarının, ekzotik dekorların önünden geçtik. Nihayet, büroların bulunduğu bölgede, kapısında Teddy Gates yazılı kapının önüne geldik.

— İşte burası.

Dulcie kapıyı itip açtı, içeri girdi, masa lambasının düğmesine bastı, sonra duvar önündeki dolaplara yürüdü.

— Service'ti kızın adı, değil mi?

— Evet. Greta Service.

Çekmeceyi çekti, birkaç zarfı karıştırdı ve üzerinde

Greta'nın adı yazılı olanı çekip çıkardı. Zarfın içinde ana dosyadaki fotoğrafların reprodüksiyonlarından birer adet ile,Greta'nın hayat biyografisi vardı. Greta'ya ait olarak yazılı adres ise Greenwich Village'deki adresti.

— İş yok, dedim. Bundan sonraki adresine ihtiyacımız var.

Dulcie dosyayı yerine koyup çekmeceyi kapattı. Masanın üzerinde döner adres fişleri vardı, Dulcie onları çevirdi, sonra durdu:

— Acaba bu mu? dedi.

Adrese baktım. Fişte Greta'nın ismi yazılıydı, fakat ismin altındaki Greenwich adresinin üzeri çizilmiş, altına Sekizinci Bulvar üstünde dördüncü sınıf bir yer olan Sandelor Oteli'nin adresi yazılmıştı. Fişin en altındaki bir seri sembolik işaretler belki Teddy Gates için bir şey ifade ediyordu, ama ben onlardan hiçbir anlam çıkaramadım. En alttaki köşede de bir diğer isim vardı: Howell.

— Elimizdeki yegâne ipucu bu. O adrese gideceğim.

— Önce bir telefon etsen olmaz mı? Belki...

— Hayır... Korkutmak istemiyorum onu. Sağol yavrum. Çok memnun ettin beni.

Masum bir ifade belirdi gözlerinde.

— Acaba çok ileri gitmiş olur muyum?.. Biliyorsun; meraklıyım... seninle beraber gelebilir miyim yani?

Koluna girdim.

— Tabii, neden gelmeyesin?

*

**

Taksiden Sandelor Oteli'nin önünde indik, hole girdik. Burası gelip geçici taşralıların bir geceliğine veya çok fakir düşmüş şehirlilerin devamlı kaldıkları cinsten bir yerdi. Havada yıllardan beri toplanmış bayat tütün

kokusuyla gizli bir küf kokusu vardı. Yayları göçmüş eski koltukların önlerindeki halılar aşınmış, iplikleri çıkmıştı. Asansörün üzerinde "BOZUKTUR" diye bir levha asılıydı.

Resepsiyon memuru da bir başka antikaydı. Yanıbaşında üç boş bira şişesi, uyukluyordu. Yanına yürüdüm.

— Burada Greta Service adında biri kalıyor mu? dedim.

Adam yarı aralık gözlerinin arasından bana baktı.

— Hayır, diye başını salladı. O isimde kimse yok.

Sonra Teddy Gates'in masasının üzerinde Greta Service'e ait fişin alt köşesindeki ismi hatırladım.

— Ya Howell diye bir kadın?

Adam yarım arkasına döndü, duvara iğnelenmiş bir listeye baktı, sonra başını salladı.

— Evet. İkinci katta, 209 numara. (Telefona uzandı.)

— Çek elini oradan, dedim.

Bir saniye irkilir gibi oldu, sonra omuzlarını silkerek tekrar koltuğuna kuruldu. Dulcie'nin koluna girdim, onu merdivene doğru götürdüm.

209 numaranın kapısını iki defa vurduktan sonra içerden boğuk bir ses geldi. Kapıyı tekrar çaldığımda uykulu ses:

— Anladık, anladık, kapıyı yıkacaksın, dedi.

İçerde bir iskemle tekmelendi, biri hafif tertip bir küfür savurdu, sonra kapının altında incecik bir ışık belirdi. Zincir alındı, kapı ardına kadar açıldı.

— Merhaba Greta, dedim.

Oydu karşımdaki. Fotoğraflarda gördüğüm Greta değil, ama yine de oydu. Yüzündeki güzelliğin bir kısmı kaybolmuştu, fakat cildi ve gözleri hâlâ aynı güzellikteydi. Önü açılmasın diye sırtındaki adi

sabahlığın iki yakasını sıkı sıkı tutarken siyah saçları darmadağın omuzlarına dökülüyordu.

Onu içeri ittim, Dulcie'yi yanıma çekip kapıyı kapadım. Greta adamakıllı düşmüştü. Oda hemen hemen bomboştu. Bir dolapta sadece üç, beş takım elbise görünüyordu. Karyolanın yanıbaşındaki gece masasının üzerinde boş bir cin şişesi, yerde ise kırık bir bardak vardı.

Bir Dulcie'ye,bir bana baktı.

— Ne istiyorsunuz?

— Seni Greta, dedim.

— Ama niçin? Ne demek oluyor böyle odama paldır küldür ..? (Durdu, bana biraz daha dikkatle baktı, sonra ekledi:) Sen yabancı değilsin bana?

— Tabii, Mayk Hammer,derler bana.

O zaman tanıdı beni:

— İt oğlu it seni! diye tısladı.

— Ağır ol bakalım. Ağabeyinin başına gelenler benim eserim değil. Aksine, seni arayıp bulmamı o istedi.

Greta hafifçe sendeleyerek geri geri gitti.

— Peki, buldun işte. Defol git şimdi buradan!

— Nedir bu halin senin böyle? diye sordum.

Başı kalktı, dudakları gerildi.

— Rahat bırak beni.

— Ağabeyin seni görmek istiyor.

Olduğu yerde döndü, pencerenin kirli camlarına donuk bakışlarla baktı.

— Bu halde mi? Kendisine söyle, hazır olduğum zaman ziyaretine gideceğim.

— Ne oldu sana böyle, Greta?

—Başaramadım, o kadar işte. Kafamda parlak fikirler vardı, fakat hiçbiri gerçekleşemedi.

— Peki, ne diyeyim şimdi ben Harry'ye?

— Çalışıyorum. Arada bir, üç beş kuruş çıkarıyorum. Benim de sıram gelecek.

Ben cevap vermeyince olduğu yerde fırıldak gibi döndü, elleri kalçalarına gitti. Gözleri ateş saçarak karşımda durduğu sırada, üzerindeki sabahlığın önü açıldı, geceliğinin altında vücudunun dolgun hatları bütün çıplaklığıyla belirdi.

— Sadece ben toparlanana kadar yük olmasın bana, öyle söyle ağabeyime, anlaşıldı mı? Sonra benim peşimi kovalamayı da bırak. Canım ne istiyorsa onu yapacağım. Kimsenin yardımına ihtiyacım yok. Harry de başarılı olamadı hayatta, öyle değil mi? Hiç olmazsa ben elimi kolumu sallayarak hür dolaşıyorum. Şimdi rahat bırak beni artık, defol git buradan!

— Greta... Helen Poston hakkında konuşmak istemiyor musun benimle?

Kılı bile kıpırdamadı.

— Helen öldü. İntihar etti.

— Neden ama?

— Ne bileyim ben? Bir müddettir bir erkek yüzünden düşünüp duruyordu. Bir erkek için kendini öldürecek kadar aptalsa, bu ölümü hak etmiş demektir.

— Belki de intihar etmedi, Helen, dedim.

— Bir kere öldün mü hapı yuttun demektir. Ondan sonrası ne farkeder?

— Onun için farketmez. Başkası için eder. Şimdi ondan söz etmek istiyor musun artık?

Greta öfkeyle döndü, gardıroba yürüdü, elbiselerini askılardan çıkarıp yerdeki bir valizin içine attı.

— Allah kahretsin! diye mırıldanıyordu. Bu kez kimsenin beni bulamayacağı bir yere gideceğim. Ne duruyorsunuz, defolun buradan!

Dulcie:

— Faydasız, dedi. Haydi, gidelim Mayk!

Caddeye çıktığımızda köşede bekleyen iki taksi vardı. Dulcie'yi taksilerin ilkine bindirip ona, bir saniye beklemesini söyledim. Sonra öbür taksiye yürüdüm. Kartvizitimin etrafına bir beş dolarlık sardım, şoföre uzatım. Çekinerek aldı.

Birkaç dakikaya kadar şu otelden bir kadın çıkabilir, dedim. Bir taksi isterse sen al onu. Nereye gittiğini öğrenip bana bildir, zahmetini karşılıksız bırakmam.

Şoför kartviziti kadran tablasının ışığının altına tuttu, tekrar başını kaldırdığında ağzı kulaklarına varıyordu.

— Merak etme, Mayk, dedi. Onu kaçırmam.

*

**

Dulcie Melnnes ancak çok zenginlerin sahip olduğu cinsten sessiz sedasız, fakat çok muhteşem bir binada oturuyordu. Dulcie'nin bu kadar pahalı bir yerde oturabilmesi gerçekten şaşırtmıştı beni. Yüzümdeki ifadeyi görünce:

— O kadar şaşma, Mayk, dedi. Proctor Grubu idare müdürü ısrar etti burada oturmam için. Firmanın reklamı için. Çünkü binanın sahibi de Proctor. Ben de onların bu ısrarından çok memnunum tabii.

— Güzel. Böyle bir iş sahibi olmak isterdim.

— Gel öyleyse, orada bu gecenin tadını birlikte çıkaralım... korkuyor musun yoksa?

Hafif bir kahkaha attım, sonra onun peşinden asansöre yürüdüm. Asansör yıldırım gibi çıkardı bizi yukarıya. Görünmeyen asansör makinesi mırıldanır gibiydi. Hafif sesler, diye düşündüm. Bir şeyler söylüyordu bu sesler bana, fakat duyulamayacak kadar uzaktan geliyorlardı. Eski günler çok gerilerde kalmıştı cidden. Çok daha seri düşünebilirdim o zamanlar. Ufak tefek şeyler kaçmazdı benden. Tıpkı bu gece Sandelor

Oteli'nde olduğu gibi... Her şey yolundaydı. Harry'ye böyle diyebilirdim. Benden istediği şeyi yapmıştım. Greta hayattaydı ve Harry'yi görmek istemiyorsa elimden bir şey gelmezdi. Ölen iki kızı da Greta tanıyor olabilirdi. Fakat bunda da bir anormallik yoktu. Greta hayattaydı. Böyle olmasını da o istemişti. Peki, öyleyse bu acayiplik neydi?

New York'a hakim muhteşem oturma odasına girdik.

Dulcie:

— İçki mi, yoksa kahve mi içersin? dedi.

Kahve, dedim. Dostların burada bulunmama itiraz etmezler ya?

Dulcie güldü yine.

— Kıymeti yok dostların. Ben kahveyi hazırlarken sen otur.

Evin iç taraflarında bir yerde kayboldu. Onun o günlerde moda olan bir şarkıyı mırıldandığını bir taraftan da tıkırtılar yaptığını duyuyordum. Pikabı çalıştırdım, üstüne Wagner'den birkaç plak koydum, sonra pikabın sesini hafifçe kıstım.

Biraz sonra Dulcie kahveyle birlikte geldi, tepsiyi divanın önündeki mermer sehpanın üzerine koydu, sonra yanıbaşıma gelip oturdu.

— Son derece düşünceli bir halin var. Seni dertlendiriyor muyum yoksa?

Kahve fincanını alıp yüzünün ifadesine baktım. Göğüsleri bluzunun altında kabarıyor, kalçaları aklımı başımdan alıyordu. Bacaklarını zarif bir şekilde birbirinin üstüne atmıştı.

— Hayır, dedim.

— Greta Service'i düşünüyorsun, değil mi?

— Biraz.

— Tatmin olmadın mı?

— Aslına bakarsan hayır. Sebebini bilebilsem...

Dulcie fincanını masaya bıraktı, sonra düşünceli düşünceli arkasına yaslandı:

— Ne yazık ki, bu halleri daha evvel de gördüm. Bu kızlardan bazıları dünyayı hiçbir zaman anlamazlar. Binlerce güzel çehre, güzel vücut var etrafımızda. Hepsi de şöhret peşindeler ve arzuladıkları olmayınca da niye olmadığını bir türlü anlayamazlar.

— Mesele o değil. Bu kız daha evvel de hayatın sillesini yemiş. Çok daha azimli bir tip zannediyordum ben onu.

— Ümitsizlik çok feci neticeler doğurabilir, dedi. Ne yapabilirsin ki?

— Hiç. İşi oluruna bırakacağım. Ağabeyinin de bu duruma boyun eğmesi lazım.

— Ve sen de bir daha benim günlük hayatımı altüst etmek için bir bahane bulamayacaksın, dedi Dulcie.

— Belki bulabilirim.

Bana baktığı zaman gözlerinde ışıklar çaktı. Göz bebekleri, uzun kıvrık kirpiklerinin altında minicik siyah göller gibiydi. Dili dudaklarının arasından uzandı, dudaklarını yalayıp ıslattı, sonra uzanıp başımızın üzerindeki ışığı söndürdü.

Dulcie,zarif, hoş bir çiçekti. Elleri bileklerimi kavramış, hareketlerimi idare ediyor, haz almak için onları vücudunda istediği yerlere bastırıyordu...

Şafağın ilk ışıkları şehre yayıldığında, binadan çıktım, bir taksiye atlayarak Carter Leyland Oteli'ne geldim. Odama çıktığımda anahtarımı çıkardım, sessizce içeri girdim. Bitişik yatak odasının kapısı kapalıydı, onun için yatağın üzerine uzandım, ellerimi başımın altına koyarak tavanı seyre başladım.

Düşünebildiğim tek şey vardı: Bu iş bitmiş miydi, yoksa yeni mi başlıyordu?

VII. BÖLÜM

Ne zaman daldığımın farkında bile değilim. Yağmur tanelerinin cama vuran tıkırtılarıyla gözümü açtım. Saatim dördü gösteriyordu. Buncâ zamanı uykuda geçirdiğim için kendi kendime küfrettim.

Doğrulup kalktığımda göğsümden yere bir kâğıt düştü. Aldım, okudum, "Saat altıda, Mavi Kurdele' de, Tanrının cezası herif" yazıyordu ve altında da imza olarak Velda'nın o kıvrak "V" harfi vardı. Hemen bir duş alıp giyindim. 45'liği kontrol ettikten sonra kılıfına koydum, ceketimi ve yağmurluğumu giydim.

Gece hayli hareketli geçmişti. Telefonu açıp Dulcie'nin bürosunu çevirdim. Karşıma huysuz sekreteri Bayan Tabor çıktı ve Dulcie'nin on uçağıyla Washington'a gitmiş olduğunu, birkaç günden önce de dönmeyeceğini söyledi. Ahizeyi yerine koyduğumda zil çaldı. Tekrar kaldırdım.

— Alo?

— Mayk Hammer ile mi görüşüyorum?

— Ta kendisi.

— Ben Ray Tucker, Mayk. Şu, dün gece kızı takip etmemi istediğin şoför. Hatırladın mı?..

Neredeyse unutmuştum onu.

— Hatırlamaz olur muyum Ray, dedim. Ne haber? Kız nereye gitti?

— Söylemesi biraz güç, Mayk. Otelden çıktıktan sonra bana bir işaret çaktı. Onu alıp Kırksekizinci Cadde ile Kırkaltıncı Cadde'nin köşesinde beş katlı otoparkta bıraktım. Kadın parka girdi. Arabayı bir köşeye çekip bekledim. Biraz sonra parktan bir araba çıktı. Direksiyonda o vardı. Onu takip edecektim, ama tam o sırada arabama bir müşteri atladı. Kadını Yedinci Cadde'ye kadar izledim yine de. Orada Batı Yakası Karakolu'na giden Güney Tüneli'ne saptı ve gözden kayboldu.

— Araba ne markaydı?

— Açık mavi bir Chevrolet. Gıcır gıcır bir arabaydı. Plakasını okuyamadım. Şey... Yalnız, dikkatimi çeken arabanın sağ arka çamurluğunun ezik oluşuydu.

— Sağol Ray. Adresini bildir, sana zahmetinin karşılığını yollayayım.

— Boş ver Mayk. Ben böyle işlere bayılırım. Bu işin neşesi yeter.

Telefonu kapadı.

Yine acayip bir olay. Sandelor gibi rezil bir otelde kalan birinin böylesine yeni bir arabası olamazdı. Parktan çıkan arabanın direksiyonundaki gerçekten Greta mıydı? Ray bundan yüzde yüz emin değildi. Greta, peşinde olabilecek herhangi birini atlatmak için parka girmiş olabilirdi. Bildik bir numaraydı bu.

Şapkamı kaptığım gibi aşağı indim. Kapıcıya bana bir haber olup olmadığını sordum ve sokağa çıkıp bir taksiye atladım. Sandelor Oteli'nin adresini verdikten sonra arkama yaslandım. Beni kimseler turiste benzetmez. Şoför de benzetmedi. Bu nedenle de dikiz aynasından bir göz attıktan sonra:

— Size oradaki karıları tavsiye eden olduysa, bu işten

vazgeçin, dedi. Size yarayacak tip yoktur orada.

— İşe yarar kadın yok mudur orada? diye sordum.

— Git, bardan birini kaldır daha iyidir, diye karşılık verdi. Sandelor'daki karılarda hayat yoktur.

Yüzüm gerildi:

— Öyle mi?

— Öyle ya? Oraya daha çok tayfa kılıklı tipler gider. Bana kalsa, ben o karıların yanından bile geçmem.

— Ben o tür bir iş peşinde değilim, dedim. Orada bulunması mümkün bir dostumu arayacağım...

Otelin resepsiyonunda bu kez başka biri vardı. Uzun boylu, soluk benizli bir tipti. Önünden geçerken sevimsiz gözlerini bana çevirerek:

— Hop , bir dakika! dedi.

Bir süre hareketsiz durup gözlerinin içine baktım. Yanlış kapı çaldığının farkına varmış olmalı ki:

— Şey... Size bir yardımım dokunabilir mi? dedi.

— Evet, dedim. Olduğun yerde kal ve çeneni de açma.

Gözlerini kısıp omuz silkti. Merdivenden çıkıp koridora girdim.

Bu kez odanın ışığı yanıyordu. İçerde kaba bir erkek sesi küfrediyordu. Kız da aynı tarzda karşılık verdi adama. Ardından bir tokat sesi geldi. Kapıyı itip içeri daldım.

Kız duvarın dibine serilmiş yatıyordu. Vaktinden önce yaşlanmış bir sarışındı. Herif ise tam bir yarmaydı. Burnunun yassı biçiminden bir zamanlar boks yaptığı belliydi. Kulak memesinden dudağının kenarına kadar bir yara izi uzanıyordu. Dudaklarını sırtlan gibi gererek:

— Yanlış odaya girdin, dostum! dedi.

— Yanlış girmedim, diye karşılık verdim.

Herifin yüzündeki şaşkınlık yerini alaycı bir tebessüme bıraktı.

— Haydi yaylan buradan, diye hırladı. Anlaşılan kalın bir kafan var.

Olduğum yerde durdum. Yarma o boksörlere has kısa adımlı yürüyüşüyle yaklaştı. Aklınca beni gafil avlayıp yumruğu çeneme yerleştirecek. Bu fırsatı vermedim ona. Ağzının ortası budur diye bir direkt çıkardım, ardından solumu midesine gömdüm. Neye uğradığını anlayamadan tekrar çenesini gördüm. Bacakları gevşedi, sendeledi. Herifin toparlanmasına meydan vermeden suratına bir tane daha gömdüm. Kafası, yandaki tuvalet masasına çarptı, üzerindeki lambayı devirdi.

Kız kendine gelmiş şaşkınlıkla bana bakıyordu.

— Niye... Niye yaptın bunu? diye kekeledi.

— Sen keyfine bak kızım, dedim. Bu herif sana tokat atmadı mı?

Kız ayağa kalkmaya çalıştı. Onu kolundan tutup karyolaya oturttum. Yüzünü bir öfke ifade kaplamıştı.

— Ne... Ne oluyor böyle? Biz onunla birlikte çalışırız. Ne halt yedin sen? Şimdi bunun acısını benden çıkaracaktır. Defolup gitsene sen.

Cebimden hüviyetimi çıkarıp burnuna dayadım. Madeni armayı görünce sesi soluğu kesildi, yumuşadı.

— Adınız nedir? diye sordum. Önce onu öğrenelim.

— Bakın bayım... diye başlayacak oldu, sesini kestim.

— Uzatma, adını ver. Kimsin sen?

Bakışlarını yere çevirerek:

— Adım, Virginia Howell, dedi.

— Greta Service nerede?

Alnı kırıştı, sonra bana bakarak:

— Ben o isimde birini tanımıyorum, dedi.

Yalan söyleyen yosmaları bir bakışta tanırım. Ama bu kız yalan söylemiyordu. Yine başladığım noktaya

dönmüştüm.

— Tekrar başlayalım Virginia, dedim. Dün gece neredeydin?

— Bir... Bir işteydim. Kırkdokuzuncu Cadde'de bir oteldeydim. Taşralı bir erkekle. Sanırım, bir denizciydi. Bana yüz papel verdi. Geceyi onunla geçirdim.

— Nereden kafesledin herifi?

— Ben kafeslemedim onu. (Yerdeki yarmayı işaret etti.) Adamı her zamanki gibi o buldu. Benim müşteri aramamdan hoşlanmaz. Zaten aldığım paranın tamamı onda bu kez. Kendisine kafa tuttum diye bugün hakkımı vermedi.

— Sen burada yokken, odanı kimseye verdin mi?

— Bu domuz ininde kim kalmak ister ki?

Yerdeki yarmanın üzerinden atlayarak gardırobu açtım. Dün geceki elbiselerle valiz hâlâ oradaydı.

— Bir an önce gitseniz, iyi olur, dedi Virginia. Benimki aynasızlardan hiç hoşlanmaz.

— Kim bu yarma?

— Eski boksörlerden Lorenzo Jones. Bu işin peşini bırakmaz. Peşine düşüp mutlaka intikamını alacaktır.

Eğilip Lorenzo'nun cebinden cüzdanını aldım. İçinde beş yüz dolardan fazla vardı. Ehliyetinde adres olarak bu otel gösterilmişti.

— Odası nerede bu yarmanın?

— Nereden bileyim? Emrinde altı kız çalıştırır. Geceleri kim boşsa onun odasında kalır. Bir kuruş para ödemez. Ama, sorana burada oturduğunu söyler. Aslında, bu işe başlamadan önce otururmuş burada...

Cüzdanı yatağın üzerine attım, sonra yarmayı omuzlarından tutup kaldırmak üzereyim, arkamdan bir ses:

— Öyle kal, dedi. Sakın kıpırdayayım deme.

Kapının ağzında iki kişi vardı. Önde bulunan,

elindeki copu hafif hafif avucuna vuruyordu. İşi gücü sokak kavgası olan iki serseriydi karşımdakiler. Otuz yaşlarında görünüyorlardı ve tehlikeli oldukları belliydi. Çünkü bu gibiler yaptıkları işten müthiş zevk alırlar.

Öndeki ne yapacağımı sezmiş olmalı ki, copu kaldırarak atıldı. Ben 45'liğe davranana kadar cop yarım daire çizerek üzerime geldi. Son anda kafamı kurtardım, ama sert kauçuk olanca hızıyla omuzuma indi. Bir anda kolumun uyuştuğunu hissettim. Elindeki silahı tekrar kaldırdığında bacaklarının arasına bir diz geçirdim, inleyerek iki kat oldu. Ama, öyle bir diz darbesiyle pes edecek tiplerden değildi. Hemen toparlandı ve tekrar saldırmaya hazırlandı. Bu arada diğeri de harekete geçmişti. Kaburgalarıma gömdüğü yumruğun etkisiyle yatağa savruldum, Virginia'ya çarpmamla birlikte kız yere yuvarlandı. Yatağa düşmemle ayağa kalkmam bir olmuştu. Karşımdakiler ellerimi kullanmamı bekliyorlardı. Bekledikleri çıkmadı tabii. Benim de bu yollarda dolaştığımı anlamaları gerekirdi. Silahsız olanın suratına bir tekme savurdum, suratı darmadağın oldu. Sonra bir adım gerileyip coplu olanın saldırmasını bekledim. Copu indirecek gibi yapıp bir yumruk attı. Yana kaçınca boşa gitti. Aynı hızla midesine bir yumruk çıkardım ve koltuk altından kayarak arkasına geçip kolumu boynuna dolayıp sıkmaya başladım. Bir, iki debelendi, sonra gevşeyip bayıldı. Diğeri emekleyerek doğrulmaya çalışıyordu. Bir tekme daha savurdum suratının ortasına. Koca bir bebek gibi sırtüstü devrildi, hareketsiz kaldı.

Virginia Howell köşeye büzülmüş, irileşmiş gözleriyle kavgayı seyrediyordu. Yüzü bembeyaz kesilmişti. Artık ondan tek kelime alamayacağımı biliyordum. Şapkamı kafama geçirip etrafa baktım.

Lorenzo Jones toz olmuştu.

Aşağı indim. Resepsiyondaki kılkuyruk beni dipdiri görünce bembeyaz kesildi. Gömleğinin yakasını kavrayıp peşpeşe üç tokat çaktım. Gıkı bile çıkmadı hergelenin. Sonra, önündeki telefonu açıp Pat'ı aradım, olanları anlattım. Ne bahaneyle olursa olsun, polisin Greta Service'i bulup yakalaması gerekiyordu. Pat polisi beklememi söyledi, ama benim bekleyecek zamanım yoktu. Polis ben olmadan da işini görebilirdi. Zaten yukarıdaki hergeleler polis gelene kadar ayılamazlardı.

On beş dakika sonra Velda ile buluşmam gerekiyordu. Dışarı çıkıp iki blok boyunca yağmur altında yürüdüm, sonra bir taksi çevirip atladım. Adres olarak da Proctor Building'i verdim.

*

**

Holdeki memur nöbeti yeni devralmıştı. Bana memurların paydos yaparak az önce çıktıklarını söyledi. Bu, dün geceki memurdu ve beni tanımıştı. Kendisine Dulcie'nin benden Gates'in bürosunu çıkmamı ve gerekli bir belgeyi almamı istediğini söyledim. Bu işi yapmadığım takdirde de doğabilecek aksiliklerin birçok kişiyi işinden edebileceğini söylediğini ekledim. Umduğum gibi herif yemi yuttu. Hemen yardımcısını çağırarak beni bizzat yukarı çıkardı.

Gates'in bürosuna girer girmez doğruca adres dolabına gittim. "G" harfini açtım. Greta Service'in fişine işlenmiş olan o sembolik işaretlerin ne olduğunu sökmeye çalışacaktım. Önce, Greta'nın fişini atladığımı sandım, sonra daha dikkatlice karıştırdım.

Greta Service'in fişi kaybolmuştu.

Yanımdaki adam dikkatle beni izliyordu.

— Aradığınız şeyi bulabildiniz mi, bayım? diye sordu.

Cevap vermedim. Sonra:

— Bu katın sorumlusu kimdir? diye sordum.

— Bayan Weld adında bir hanım, dedi.

— Onun ev telefonunu versene bana.

— Şuradaki masada bir telefon rehberi olacak, diyerek çekmecelerden birini açtı ve rehberi karıştırdı.

Numarayı aldıktan sonra telefonu açtım.

— Bayan Weld, dedim. Teddy Gates'i arıyorum. Bugün büroya geldi mi acaba?

— Evet, saat ona doğru geldi ve tüm randevularını iptal ederek gitti.

— Kendisini nerede bulabilirim?

— Evinden aradınız mı?

— Hayır.

— Evinde yoksa, nerede bulunabileceğini bilmiyorum. Yarına kadar beklemeniz gerekecek.

Kıza teşekkür edip telefonu kapadım. Rehberden Teddy Gates'in ev numarasını bulup çevirdim. Zil uzun uzun çaldı, telefon açılmadı. Tekrar rehberi açıp Gates'in ev adresini aldım.

— İşinizi bitirdiniz mi, bayım?

— Evet, şimdilik bitti.

*

**

Gates, Ellinci Cadde'de stüdyoyu andıran bir dairede oturuyordu. Binada ondan başka iki fotoğrafçının daha atölyesi vardı. Adamların o anda çalıştıkları zemin kattaki ışıklardan belliydi. Merdivenlerden ikinci kata çıktım ve zile bastım.

Cevap veren olmadı.

Cebimden çıkardığım maymuncukla kilidi bir süre kurcaladım. Nihayet kapı açıldı. 45'lik elimde olduğu halde duvarda elektrik düğmesini aradım. Bir anda ışığa boğulan odanın sağa sola yayılmış fotoğraf ve film

malzemeleriyle tımarhaneden farkı yoktu. Ev boştu. Emin olmak için odaları tek tek gözden geçirdim. Teddy Gates yoktu. Gardırobu elbiselerle doluydu. Çekmeceler de öyle. Kısacası, giderken yanına bir şey alıp almadığı belli olmuyordu.

Odanın bir köşesinde çalışma masası, onun karşısında da bir adres dolabı vardı. Dolabı açıp fişleri karıştırdım. Greta Srevice'in fişi bunların arasında da yoktu. Fişleri karıştırırken gözüme başka bir şey çarptı.

Helen Poston'un adı.

Fişi çekince, onunla birlikte birkaç fotoğraf geldi elime. Vay canına! Teddy Gates'in çektiği pozlar adamın aklını başından almaya yeterdi. Üzerindeki şeffaf giysi kızın tüm hatlarını cömertçe ortaya koyuyordu. Helen, Proctor kızlarından değildi. Ama, aslına bakarsanız Greta da değildi. Oysa, bu ikisinin yanında Proctor'un kızları hastalıklı gibi kalıyorlardı. Fotoğrafları yerine koyduktan sonra, bu kez şansımı "D" harfinde denedim. Evet, Maxie Delaney'in de fotoğrafları vardı. O da moda dergilerinin aradığı o sıska kızlardan değildi. Dolgun kalçaları ve göğüsleri hemen dikkat çekiyordu.

Fotoğraflara rağmen, ne Helen'in ne de Maxie'nin dosyası vardı çekmecelerde. Aslında, olmaması da normaldi. Çünkü her ikisi de ölmüştü. Fotoğrafların fişlerden çıkarılması da genel bir temizliği bekliyor olmalıydı. Greta Service'in de burada fotoğrafları bulunduğundan emindim, ama şimdi yoktu. Tuhaf!

Etrafta bırakmış olabileceğim parmak izlerini sildim. Merdivenlerden inip dışarı çıktım ve bir taksi çağırıp Mavi Kurdele'nin adresini verdim.

*

**

Velda neredeyse benden umudu kesmek üzereydi. İçeri girdiğimde son kahvesini içiyordu. Masaya

yaklaştığımda Velda'nın gözlerindeki ifadeyi farkettim. O an elinin altında şöyle ağırca bir şey olsa, mutlaka kafama fırlatırdı. Fakat yüzüme bakıp da Sandelor Oteli'ndeki heriflerin suratımda bıraktığı izleri görünce yelkenler suya indi, şefkatle elimi tuttu.

Önüme konan sandviçleri tıkınmaya başladığımda olup biteni anlattım Velda'ya. Kafamın içi karmakarışıktı. Enine boyuna düşünmem ve değerlendirmem gereken bir yığın düşünce vardı.

Velda bu arada beni Hy ile Pat'ın aradığını söyledi. Pat'ın haberine göre otelde üzerime saldıran herifleri tutuklatmıştı. Kendilerini beni temizlemek için resepsiyon memurunun tuttuğunu söylemişlerdi. Polis Lorenzo Jones'u da arıyordu, ama New York gibi bir kentte onun gibi birini bulmak biraz zordu. Virginia Howell, Lorenzo'nun çalıştırdığı diğer kadınların da adlarını vermişti.

Hy ise, beni bir an önce görmek istiyordu. Al Casey'in bulmuş olduğu bir şeyi benim de görmemi diliyordu. Saat onda bürosunda olmamı söylemişti.

Velda bütün bunları aktardıktan sonra:

— Bu iş hakkında ne düşünüyorsun? diye sordu.

— Pis bir iş bu, dedim. Eğer her şey gitgide bu kadar karışıyorsa bunun altında mutlaka berbat sebepler yatıyordur...

— Greta Service'in kullandığı kiralık arabayı buldum, dedi Velda. Araba iki kez kullanılmış. Her iki seferde de acenteye kendi adını vermiş. Acentenin kilometre tespit fişinden ne kadar yol yaptığına baktım. Birincisinde 220 kilometre, ikincisinde de 230 kilometre yapmış...

Velda çantasını açıp içinden New York Jersey ve Long Island'ı alan bir harita çıkardı.

— Kızın bu mesafeyi gidiş geliş için yaptığını kabul

edersek, gittiği yer aşağı yukarı 100, 110 kilometre yarıçaplı bir daire içinde...

— Bu son derece geniş bir alan, diye karşı çıktım.

— Bizi bu dairenin içi değil, kenar çizgisi ilgilendiriyor, dedi Velda.

— Tabii, direkt olarak 110 kilometre uzaklıktaki bir yere gittiyse, dedim.

— Bazı varsayımları baştan kabullenmek zorundayız Mayk. Yalnız bir gerçek var: Kadınlar araba kullanırlarken gidecekleri yere fazla dolambaçlı yollardan gitmezler.

Velda'nın harita üzerine çizdiği çemberi parmağımla izledim. Çizginin üzerinden geçtiği kent adedi hiç de kabarık değildi. Çemberin tam üzerinden geçtiği bir kasaba dikkatimi çekti. Long Island'da Bradbury adlı kasabaydı bu. Kurşunkalemimle kasabanın çevresini çizdim.

— Aramaya buradan başlayacağız.

Velda masanın karşısından gözlerimin içine baktı.

— Greta'nın çantasındaki mektubun üzerinde de Bradbury damgası vardı, değil mi? dedi.

— Harry o mektuptan söz ettiği zaman kız kardeşinin konuyu hemen kapattığını söylemişti. Bunun bir anlamı olabilir.

— Ben o bölgeyi iyi bilirim Mayk. Çocukluğumda oraları zengin ailelere mahsus bir yerdi. Sonradan Bradbury avamlaştı. Fakat yine de hayli zengin oturur orada.

— Greta'nın orada tanıdığı kim olabilir?

— Güzel ve genç bir kadının kimleri tanıdığı bilinmez, dedi Velda. Yine de bu bir ipucudur. Oralarda bir otele yerleşip biraz soruşturma yapsam, nasıl olur? Kendime bir otel bulunca telefonla haber veririm sana.

— Ayağını denk at, dedim. Sen de kolay bulunmaz

bir fıstıksın.

— Demek farkına varıyorsun artık, diye gülümsedi. Benim kadar kolay ve iyi bir evlilik yapacak kız azdır dünyada. Peki, ben ne yaptım? Hiç! Karşıma bir çıktın her şey altüst oldu. Neden?..

— Çünkü biz birbirimiz için yaratılmışız da ondan, dedim. Haydi, gidiyoruz...

*

**

Pat'ın suratından canı sıkıldığı belliydi. Beni buz gibi bakışlarla izleyerek homurdandı.

— Greta Service'i bulmuşken ne diye yakalamadın onu? diye sordu.

— Ne nedenle tutacaktım?

— Hiçbir şey yapamasan bile bana bir telefon etmen yeterliydi.

— Bunu yapabilirdim tabii, ama bu iş sandığından daha beter bir bela. Eğer Greta da bu işin içindeyse, nasıl olsa tek laf etmezdi.

— Bırak bu palavraları, Mayk. Biz birbirimizi tanırız.

— Ne yani, aleyhime soruşturma mı açacaksın? Aç da avukatım bu sudan sebeplerle beni lekelemenin acısını senden çıkarıversin. Bu bir oyun, moruk. Ben de oyunumu bildiğim gibi oynarım, tamam mı? Şu Lorenzo yarması ile Teddy Gates'ten bir haber var mı?..

— Hiçbir şey yok. Jones bir deliğe girmiş olmalı. Gates hakkında ise, dişe dokunur tek bilgiyi asansörcüden aldık. Gates saat onu biraz geçe çıkmış gitmiş. Elinde valiz filan yokmuş, ama çok aceleci bir hali varmış. Gates'in atölyesini temizleyen kadının ifadesine bakılırsa, atölyede her şey yerli yerindeymiş. Yalnız, kadın bir şey söyledi. Gates'in bir yerde bir kadın arkadaşı varmış ve zaman zaman elbiselerini orada değiştirirmiş.

Araştırmayı sürdürüyoruz. Sandelor Oteli'nin resepsiyon memuruna gelince, herif Virginia Howell'i tanıyormuş, ama Greta'yı hatırlayamadı. Adam zaten günün her saati zilzurna sarhoş. Ayrıca, gözleri de iyi görmüyor. Kendisini biraz sıkıştırdık, ama dediğim gibi hiçbir sonuç alamadık...

— Ya Dulcie Melnnes?

— Bugün öğleden sonra Washington'da bir televizyon programındaydı. Bir kadın derneği yararına yapılan bir defilenin taktimciliğini üstlendi. Washington'da ülkenin en nüfuzlu zenginlerinden birinin karısının misafiri olarak kalıyor. Gates'i bulmamıza yarayacak hiçbir bilgi vermedi bize. Teddy'nin kendi hesabına iş yapmaya gitmiş olabileceğini söyledi, o kadar. Tabii, bizim oğlanlar aynı kanıda değil. Çünkü dışarda kullanabileceği tüm fotoğraf cihazı ve malzemeleri atölyesinde duruyor. Çalışmaya giden adam, onları da alırdı.

Ellerimi enseme kenetleyip arkama yaslandım.

— Gazetelerde Mitch Temple hakkında fazla bir haber göremedim, dedim.

— Biz öyle istedik, dedi Pat. Gazeteler de bizimle işbirliği yapıyor. Adli tıp Helen Poston'un ölümüne yol açan zehirin türü hakkında uzmanlardan beklediği haberi almış. Çok eskiden beri Doğulular tarafından kullanılan ve gerektiğinde başka maddelerden de elde edilen bir zehirmiş. Fakat, uzun yıllardır bu zehir kullanılmaz olmuş.

— Ne demek istediğini anlamıyorum, dedim.

— Anlaman gerekmez, diye kestirip attı. Maxie Delaney'in ölümünde kullanılan kırbaç araştırması da çıkmaza girdi.

— Ama, yine de soruşturmayı sürdüreceksin, değil mi? diye sordum.

Pat ters ters baktı.

— Mayk, bu olaylar tek adamın başı altında çıkmış olabilir. Kafadan üşütük birinin. Birtakım kadınları avlıyor ve onları değişik şekillerde temizliyor. Tam bir manyak işi... Ne susuyorsun? Sen de bir şeyler söylesene.

— Ortada tuhaf bir durum var. Bir bakıyorsun, olması gerekip de olmayan şeyler çıkıyor karşına. Sonra, en ummadığın zaman, olmaması gereken kişilerle karşılaşıyorsun. Bu tür cinayetler genellikle belirli kimselerle ilgilidir... Hayır, bu işlerin bir tek adam tarafından yapıldığına inanmıyorum ben. Bu, çok iyi tezgâhlanmış bir dümen. Cinayetlerin öyle ani bir öfkeyle işlendiğini gösterir hiçbir belirti yok.

— Yani?..

— Yanisi, Teddy Gates bu işin anahtarı olabilir. Kızların üçünü de tanıyordu. Dosyalarında kızların fotoğrafları var. Fişlerde Greta'nın adı vardı. Fakat, ikinci kez baktığımda yok olmuştu. Greta kendisini bulduğumu haber vermişse, Gates de onun fişini ortadan kaldırmış olabilir. Biraz kafasını yorsa, olabilecekleri tahmin ederdi. Greta'nın fişini yok edip ortalıktan toz oldu.

— Peki, neden ama?..

— İşin püf noktası da bu ya. Neden? Teddy ile Greta'nın ortaklaşa yürüttükleri bir dümen olabilir. O gece Virginia Howell'in odasını kullanmak için Lorenzo'ya para vermiş olabilir. Virginia onu tanımadığını söylediğinde samimi olduğu belliydi...

— Nasıl olsa o Lorenzo hergelesini enseleyeceğiz, dedi Pat.

— Ondan kuşkum yok, ama ne yararı olacak bunun? Herif aşağılık bir karı tellalı. Eğer ortada gerçekten çok önemli bir dümen varsa, kimse o hergelenin suratına bakmaz. Çünkü onun gibi tipler her zaman ağızlarından

bir şeyler kaçırır. Hayır, olsa olsa onu önemsiz basit işlerde kullanıyorlardı. Teddy Gates gibi birinin Lorenzo gibi bir ayıyla nasıl tanışmış olabileceğini düşünüyorum. Gates dışarda kendi hesabına birtakım işler çevirirdi. Bu sırada onunla tanışmış olabilir. Hatta, o serserinin müşterilerinden biri de olabilir. Neyse, gerçeği yakında anlayacağız...

Pat kalktı, pencerenin yanına gitti.

— Mitch Temple de bu işi bir bütün olarak ele almıştı, diye devam ettim. Cinayetler arasındaki benzerlikten hareket ederek izleri sürmeye başladı. Bu arada birini tanıdı ve tanıdığı için de öldürüldü... Bu kentteki tüm gazete muhabirleri Mitch cinayetini aydınlatmak için var güçleriyle çalışıyor...

— Ama unuttuğun bir şey var, dedi Pat. Bu işi yakın zamanda çözemezsek kabak onların değil, benim başımda patlayacak.

— Pat, dedim, Bradbury'de neler dönüyor?

— Bu da nereden çıktı şimdi?

— Soruşturma sırasında çıktı, dedim. Hatırlar mısın, cezaevinde Greta'nın çantasındaki mektuptan söz etmiştik. Zarfın üzerindeki damga Bardbury'ye aitti...

Pat bir süre düşündü, sonra:

— Bradbury zenginlerin oturduğu bir sahil kasabasıdır, dedi. Aşağı yukarı da beş yıldır gitmedim oralara...

— Kasaba hakkında başka bir diyeceğim yok mu?

— Kuşkulandığın bir şey mi var?

— Şimdilik bir ihtimal diyelim.

— Bardbury bugünlerde gitgide sanatçıların rağbet ettiği bir yer oldu. Kasaba halkı bu vurdumduymaz tiplerden şikâyetçi oldu, ama bir sonuç çıkmadı. Kasabanın o ciddi havasının kaybolmasından korkuyorlar. Hele birkaç elçiliğin oralarda arazi satın almasından

sonra...

— Hangi elçilikler bunlar?

— Bildiğim kadarıyla Fransızların var... Sonra demirperde ülkelerinden birinin de arazisi var.

Bir kahkaha attım.

— Ben de seni bu ülkede olup bitenlerden habersiz yaşar sanırdım.

— Bizim teşkilattan emekli olan birkaç arkadaş orada güvenlik işlerinde çalışıyor. Bu bilgileri onlardan dinlemiştim.

— Bu dediğin kişiler elçiliklerde çalışmıyor herhalde, değil mi?

— Elbette. Elçiliklerin kendi güvenlik personeli var. Ayrıca, Bradbury'de her yıl bir caz festivali düzenlenir. Bu nedenle kent halkı güvenliğine çok önem verir oldu. Çünkü, festival sırasında ipini koparan oraya gidiyor. Ute'nin başka sahalara para yatırmaması ne kadar kötü!

— Ute'nin mi? dedim.

— Evet, hani şu geçenlerde tanıştığın kişi.

— Bradbury'de onun da mı yeri var?

— Elbette. Hem, orada düzenlenen festivali o finanse eder. Evini, Birleşmiş Milletler kodamanları için bir sayfiye merkezi haline getirdi. Oradaki yerini şehir meclisi idare eder. Bu dümenle de vergiden kâr eder...

— Velda orada şu an, dedim.

— Kasabada bir sürü FBI ajanı da var. Birleşmiş Milletler'e mensup görevlileri koruyorlar sözüm ona.

Pat'ın suratımdaki o anki ifadeyi görmesini istemedim. Kafamdaki karışık düşüncelerden biri gün ışığına çıkmış gibiydi.

Ayağa kalktığımda Pat'a bir kâğıt uzattım.

— Bunu Harry'ye ulaştırabilir misin? Kız kardeşinin hayatta olduğuna dair bir haber.

VIII. BÖLÜM

İçeri girdiğimde büroda dört kişi vardı. Al Casey ile Hy masa başında, arşivde çalışan iki ihtiyar da dosyalardan çıkardıkları fotoğrafları incelemekle meşguldü.

Yağmurluğumla şapkamı bir iskemlenin üzerine attıktan sonra kendime bir fincan kahve doldurdum.

— Neler buldunuz?

Hy, Al Casey'i dürterek:

— Anlat şuna, dedi.

Al, önündeki fotoğrafları yelpaze gibi açarak:

— Mitch Temple arşivin üst gözlerinden bir kucak dosya çıkarmış, dedi. Dosyalar üzerindeki parmak izlerini inceledik. Yalnız şu iki dosyada çok sayıda parmak izi vardı. Yani, üzerinde durduğu ve incelediği bu iki dosyaydı...

— Şu fotoğraflar mı yani? diye sordum.

— Evet. Genel Siyaset Bölümü'ne ait altmış fotoğraf. İçlerinde Belediye Reisinden sendika toplantılarına kadar her konuda fotoğraf var. Resimlerin ön planda yer alan tiplerini saptadık. Önümüze üç yüz kişilik bir liste çıktı. Bunların yarısı birçok fotoğrafta da yer alıyor. Hepsi de tanınmış kişiler...

— Gazetede kaçı çıkmış bu fotoğrafların?

— Üçte biri. Kullanılmış fotoğrafların arkasına "kullanıldı" damgası vurulmuş.

— Ama, o fotoğrafları birbirine bağlayan ortaklaşa bir unsur var herhalde, değil mi?

Hy başıyla olumlu bir işaret yaparak:

— Evet, dedi. O noktanın hemen üzerinde durduk. Fotoğrafların hemen hepsi geçen yıl New York'ta çekilmiş. Haydi, becerebilirsen bir anlam ver buna.

Dipteki dosyanın üzerinde duran birkaç fotoğrafı aldım, inceledim. Fotoğraftaki tipleri daha önce gazetelerde gördüğümü hatırlıyordum. Aralarında tanıdıklarım da vardı, adlarını yeni duyduklarım da...

Bu tiplerin yaptıkları ile Mitch Temple'in ölümü arasında varolabilecek bir ilişkiyi buradan çıkarmak imkânsızdı. Yine de fotoğrafları uzun uzun inceledik.

Fotoğraflardan birinde Dulcie Melnnes'i göğsünde kurdele bulunan yabancı bir diplomatla dansederken görünce gülümsedim. Sonra, dikkatimi fotoğrafların arkasına daktilo ile yazılmış isimlerin üzerine yoğunlaştırdım.

Bunların arasında adı daha önce geçmiş tek kişi Belar Ris idi. Fotoğrafta, demirperde ülkelerinden birinin temsilcisini havaalanında karşılarken görülüyordu. Belar Ris'in suratında resmin çekilmesinden hoşlanmadığını yansıtan tuhaf bir ifade vardı. Uzun boylu ve iri yapılı birine benziyordu. Bütün dikkatimle resmi incelediğimi gören Al:

— Dikkatini çeken bir şey mi var? diye sordu.

Resmi onun önüne fırlattım.

— Mitch bu adamın hakkında bazı makaleler yazmıştı.

Al resmi inceledi.

— Onun hakkında yazı yazmamış kimse var mı ki?

dedi. Belar Ris. Birleşmiş Milletler'deki yabancı temsilcilerden biridir. Bugün akşam gazetelerinde yine onun resmi vardı. Birleşmiş Milletler Genel Kurul toplantısında ateşli bir nutuk atmış.

— Hakkında fazla bir bilgi var mı?

—Hayır, ama adı çevresinde gürültü koparılsın istemez. Birleşmiş Milletler'de onun gibi bir düzine temsilci vardır... Hepsi de üçkâğıtçıdır. Ülkelerinin çıkarı için yapmayacakları yoktur.

— Başka çareleri de yok, dedim.

Al, önündeki fotoğraflardan birini seçip bana uzattı.

— İşte, Ris'in başka bir resmi daha. Ortadoğu olaylarından hemen sonra çekilmiş. Fotoğrafta konuştuğu kişi de geçen hafta bir hükümet darbesiyle iktidardan uzaklaştırılarak öldürüldü.

O fotoğrafta başka biri daha vardı, fakat yüzü gölgede kaldığı için kim olduğu anlaşılmıyordu.

— Kim bu? diye sordum.

Al resmi alıp tekrar baktı.

— Tanımıyorum. İkinci sınıf delegelerden biri olmalı. Ris'in pek önemsemediği biri olduğu belli.

— Yine de yüzü yabancı değil.

— Olabilir. Belki yabancı ülkelerden birinin diplomatlarındandır. Ama, Ris'in ona pek aldırdığı yok.

Al'ın hakkı vardı. Adamın Ris ya da Ris'in konuştuğu adamla beraber olmadığı belliydi. Bekliyormuş gibi bir hali vardı. Fakat fotoğraf enstantane olduğu için adamın durduğunu ya da yürüdüğünü söylemek zordu. İşin tuhaf yanı adamı bir yerden hatırladığımdı. İnsanın görüp de hiçbir zaman unutamayacağı tiplerdendi. Kafamı zorlayarak onu nerede görmüş olabileceğimi düşündüm, fakat çıkaramadım.

Masada bir yirmi dakika kadar daha kaldıktan sonra kalkıp arşiv kısmına indim. İhtiyar Biff gazetesini okuyordu. Beni görünce eliyle selamladı.

— Dosyaları biraz karıştırabilir miyim?

— Elbette, dedi.

Dosya raflarının arasından geçip "R" harfine kadar yürüdüm ve "R" çekmecesini çektim. Belar Ris'in dosyasında hiç kullanılmamış üç fotoğraftan başka bir şey yoktu. Fotoğraflar hareket halindeyken çekildiğinden net de değildi. Çekmeceyi kapatıp yukarıya dönecektim ki:

Hy masaya dayanmış bana bakıyordu.

— Görünüşe bakılırsa bir şeyler buldun galiba, Mayk?

— Belar Ris, dedim. Dosyasında hemen hemen hiçbir şey yok gibi.

— Neden onun üstünde duruyorsun?

— Özel bir nedeni yok. Mitch'in hakkında yazı yazdıkları arasında bir tek onun fotoğrafı vardı burada...

— Bizi uyutmaya kalkma, Mayk. Senin kafan bir şeye takıldı. Nedir bu?

— Adam fotoğrafının çekilmesinden pek hoşlanmıyor.

— Bunların çoğu böyledir.

— Diplomatik heyetlere mensup olanlar mı? Onlar kendilerini göstermek için deliye dönerler, oğlum.

— Ris hakkında ne biliyorsun, Mayk?

— Sadece Mitch'in yazdıklarını.

— Ben sana daha fazlasını söyleyebilirim. Herifin karanlık bir geçmişi var. Bunu da gizliyor. Karaborsayla uğraşmış, silah alıp satmış, kirli işlere bulaşmış. Fakat bana soracak olursan, bugün önemli yerlerde bulunan onun gibi en az bir düzine adam tanıyorum derim...

Şimdi söyle bakalım, aklını kurcalayan nedir?

— Henüz bir şey yok, oğlum. Sadece bir his bu.

Sözümü bitirdiğimde Biff elindeki gazeteyi sallayarak:

— Bu adamdan mı söz ediyorsunuz? dedi.

Birinci sayfadaki resim Belar Ris'e aitti. Birleşmiş Milletler Kurulu'nda delegelerle konuşurken görülüyordu.

Hy:

— Fotoğrafının çekilmesinden hoşlanmayan adam bu mu? diye sordu alaycı bir ifadeyle. Bunda hiç de öyle bir hal yok.

Gerçekten de yoktu.

Biff sırıttı.

— Kendini aldatma Hy, dedi. O fotoğrafı Charlie Forbes çekti. O da normal kamera kullanmaz. Bu resmi gömleğinin altına sakladığı minyatür bir kamerayla çektiğine maaşına bahse girerim.

Hy'ın omuzuna vurdum.

— Ne demek istediğimi şimdi anladın mı?

Hy gazeteyi Biff'e uzattı.

— Tamam Mayk, dediğin gibi olsun. Biz de biraz deşeriz bu işi.

*

**

Binadan çıktığımda hayli geç olmuştu, ama yapmayı tasarladığım iş için gece yeni başlıyordu.

Lorenzo Jones'un kızları döküntü otellerde çalışan yorgun fahişelerdi. Hepsi de ufak tefek suçlardan üçer beşer kez tutuklanmıştı. Sonuçta, mesleklerini bırakacakları yerde çalışma sahalarını değiştirmişler, başka yerlere taşınmışlardı. Fuhuş uçurumuna düşen kızların çoğu gibi yapacak başka işleri yoktu. Lorenzo kızları katı bir tutumla yönetiyor, onlar da ona karşı çıkmayı

akıllarından bile geçirmiyorlardı. Şebeke daha çok rıhtım boyunda faaliyet gösteriyordu. Jones, kızlarına müşterileri rıhtım boyundaki batakhanelerden ve barlardan topluyordu.

Her nedense kızlardan üçü Jones'un saklandığı delikten çıkmasını dört gözle bekliyorlardı. Belki de tek başlarına bu işi yürütemeyeceklerinden korkuyorlardı. Çünkü Jones müşterilerden parayı peşin alıyor, müşteri de kendisine sunulan kadın güzel olsun olmasın, bunu kabullenmek zorunda kalıyordu.

Üç kızın hiçbiri konuşmaya hevesli değildi. Yıllar boyu Jones'tan ya da müşterilerden çok dayak yedikleri belli oluyordu.

Fakat dördüncüsü onlara hiç benzemiyordu. Adı Roberta Slade idi ve şebekeye en son katılmıştı. Onu "Billy'nin İni"denilen bir yerde martinisini yudumlarken buldum. Tezgâhın arkasındaki aynada kendisini inceliyordu.

Yanına çöreklendiğimde, gözleri aynadan gözlerime takıldı. İçkiden kalınlaşmış bir sesle:

— Tanışıyor muyuz? diye sordu.

Yüzünü çevirdiğinde bir zamanlar gerçekten çok güzel bir kız olduğunu anladım. Elimle barmene işaret edip bir bira söyledim ve parayı tezgâhın üzerine sürdüm.

— Hayır.

— Öyleyse yaylan. Bugün benim izin günüm.

— Daha iyi ya, dedim.

— Yaylan, dedi tekrar.

Cebimden yirmi dolar çıkarıp aramızdaki taburenin üzerine sıraladım.

— Şunların karşılığında biraz konuşabilir miyiz?

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

— Hiç de o manyak tiplere benzemiyorsun, dedi.

Para karşılığında hayat hikâyemi dinlemeye kalkan o hasta tiplere yani... Onları bir bakışta tanırım.

— Ben o tür bir sohbet için vermiyorum bu parayı, dedim.

Birden ciddileşti.

— Polis misin yoksa? Aslında polise de benziyorsun ya, ne var ki kimin polis, kimin eşkiya olduğunu biz de kestiremez olduk...

— Serbest iş yapan bir dedektifim.

— Çaktım işi! diye bir kahkaha attı. Bir kadının boşanması için kocasına tuzak hazırlıyorsun sen. Zina dümeni, anlarsın ya. (Güldü.) Yanlış kapı çaldın, dostum. Ben o tür pis işlere bulaşmam. Al yirmi dolarını, çek arabanı...

— Lorenzo Jones'u istiyorum.

Parmaklarının arasındaki kadehi neredeyse düşüyordu. Kadehin dibindeki içkiyi bir yudumda bitirdi. Suratıma bakmadan:

— Neden arıyorsun onu? diye sordu.

— Ağzının ortasına dostça bir yumruk indirmek için, dedim.

— Biri yapmış bile o işi.

— Biliyorum. Biliyorum da bir kere daha tekrarlamak istiyorum bunu.

Yüzü yavaşça benden yana döndü. Şimdi gülümsüyordu. Gözlerinde dost bulmuş da onu elden kaçırmamak için çabalayan bir kadının ifadesi vardı.

— Demek karşımda bir şampiyon var.

— Pek o kadar da değil.

— Ama onu yere serdin, değil mi? Böyle haberler çabuk duyulur. Virginia'nın odasındaki patırtıyı koparan sendin, değil mi?

— İşimin gereği, dedim.

Yüzündeki gülümseme daha da büyüdü. Barmene bir

içki daha söyledi.

— O sahneyi seyretmek isterdim, dedi. Namussuz hergele, kaç kez dövdü beni. Hem de öldüresiye... Bana çok bozulur. Hem de neden biliyor musun?

— Neden?

— Bir zamanlar onun pek sık geldiği bir barda vestiyerde çalışırdım. Tabii o zamanlar böyle değildim. Beni tavlamak için elinden geleni yaptı hergele. Namussuz! Sevişirken en çok neden zevk alırdı, bilir misin?.. Neyse, şimdi yeri değil... Başka bir zaman anlatırım.

İçkisi geldi, parasını ödedim. Barmenin bıraktığı kadehi alıp bir yudum içti.

— Şans biraz yardım etseydi, köşeyi dönüyordum, dedi. Sosyete erkekleriyle düşüp kalkıyordum. Sonra, benden hoşlanan çok zengin birinin oğluyla tanıştım. İyi tahsil görmüş, hoş bir çocuktu... O namussuz Jones her şeyi allak bullak etti. Bir müşteriyle yattığım sırada fotoğraflarımı çektirmiş, oğlana yolladı bunları. Tabii, her şey bitti. Perişan oldum. Fakat Lorenzo çabuk toparladı beni. Birkaç kez dövdürttü, sonra polislerin eline düşürdü. Sırf bir sabıka dosyam olsun diye. Ondan sonra da gidecek yerim olmadığı için eline düştüm. (Bir iç çekti.) Kimbilir, belki ben de böyle bir hayat için yaratılmışımdır?..

— Nerede Jones şimdi?

— Dilerim, bir yerde gebermiştir.

— Hayır, gebermedi.

Parmaklarını saçlarında gezdirdi.

— Polisler de arıyor onu, neden?

— İki kızın cesedi var. Belki bir şey biliyordur.

— Lorenzo yoktur o işte. Çünkü cesetlerden para kazanılamayacağını çok iyi bilir o hergele. Kız buldu mu dirisini tercih eder.

— Lorenzo bu cinayetlerde sadece bir ipucu. Onu bulmak istiyorum, Roberta.

— Bulursan ne yapacaksın?

— Belki de dayaktan leşini sereceğim.

— Söz mü?

Sırıttım ona. Hiç de şaka eder bir yanı yoktu.

— Söz, dedim.

— Leşini sererken bana da seyrettirecek misin?

— Niye olmasın!

Elindeki kadehi tezgâha bıraktı. Taburenin üzerindeki yirmi dolara el sürmemişti. Oturduğu yerden aşağı kayarak:

— Öyleyse, şimdi sıra bende, dedi.

Onun peşinden dışarı çıktım. Yağmur ince ince yağıyordu. Kaldırımlar kayganlaşmıştı. Bir taksi çağırmaya kalktım. Roberta "gereği yok" dedi. İki blok kadar yürüdük. Nihayet:

— Nereye gidiyoruz? dedim.

— Benim yerime.

— Lorenzo orada mı?

— Hayır.

Başka da bir şey söylemedi. Sessizce caddeyi geçtik, iki dükkân arasındaki bir kapı ağzına geldik. Roberta koluma girdi.

— Burası.

Çantasından çıkardığı anahtarla kilidi açtı, kapıyı itti. Peşinden merdiveni çıktım. İkinci kata geldiğimizde dairesinin kapısını açtı. Bu gibi salaş yerlere daha önceden de gelmişliğim vardı. Buraları iyi bilirdim. Fakat Roberta'nın dairesi hayli derli topluydu. Üç odalı küçük bir daireydi.

Çevreyi inceleyen gözlerimdeki ifadeyi farketmiş olmalı ki:

— Derli toplu bir evde yetiştirildim, dedi. O

alışkanlıktan daha kurtulamadım.

Dolabı açtı. İçinden aldığı bir tomar kâğıdın arasından bir bloknot çıkardı ve bana uzattı.

— Bunu bir gece Lorenzo cebinden düşürdü, dedi. Çalıştırdığı kızlarla ilgili bir hesap defteri. İçinde, birkaç yerden alınmış fatura ve makbuz bulacaksın. Lorenzo'nun gizli bir yeri olduğunu hep tahmin ediyorduk, ama nerede olduğunu bilmiyorduk. Fakat bu defteri bulduğum gece, onun yerini de öğrenmiş oldum. Lorenzo'yu o faturaların üzerinde yazılı olan adreste bulacaksın. Ama, izin ver de onu önce gidip ben bulayım.

Roberta diğer odanın kapısında kaybolurken ben de bloknotu açtım. Kızlar bu herife gerçekten çok para kazandırmışlardı, ama beni para ilgilendirmiyordu. Dikkatimi ilk çeken şey, üç küçük otelden alınmış faturalar oldu. Faturaların her biri üçer aylık dönemlere aitti. Her üç faturanın üzerindeki adres de aynıydı: "Midway Oteli, 614 Numara". Yani şu sırada Lorenzo olsa olsa, orada olurdu.

Tam bu sırada içeri Roberta girdi. Duş yapmış ve nefis bir koku sürünmüştü. Az önceki tiple hiç ilgisi yoktu. Sırtına bej bir yağmurluk geçirdi ve gülümsedi.

— Bazı zamanlar ben bile kendimden nefret ederim. Bu yollara düşmeseydim, sanırım böyle bir tip olurdum.

— Bu halin gerçekten güzel.

Ciddi olduğumu anlamıştı. Yine güldü.

— Ama bu görünüm para getirmiyor. Fakat, yine de deneyebilirim.

— Bence denemelisin.

— Bu sana bağlı. Sana ve o Lorenzo ayısına. Çalıştırdığı kızları unutmaz. Hafızası çok güçlüdür.

— Bakarsın, hafızasını zayıflatıveririz...

Gülüştük.

*

**

Midway Oteli, odalarını saatliğine ya da günlüğüne kiralayan yerlerdendi. Oda ücretleri diğer otellere nazaran biraz yüksekti, ama bu da normaldi. Sus payı olarak dışarıya para ödedikleri belliydi.

Otel defterine adlarımızı Toledo kentinden Bay ve Bayan Thompson olarak yazdım, parayı ödedim ve üzerinde 410 yazılı oda anahtarını aldım. Resepsiyon memuruna paranın üstünü bıraktığım için adam attığım imzaya bile bakmadı.

Asansöre binip dördüncü kata çıktık. Odanın kapısını açıp Roberta'nın geçmesi için yana çekildiğimde hafifçe gülümseyerek bana baktı ve omuz silkip içeri geçti.

Ben de sırıttım.

— Artık işimize bakabiliriz, dedim. Herifin odasına kapıyı kırıp giremem. Kapısını vursam herhalde açmaz.

— Ona ne şüphe, dedi.

Pencereye gidip kanadı açtım, kafamı uzatıp binanın arka tarafına baktım. Bu tip binalarda olduğu gibi bunun da bir yangın merdiveni vardı. Yağmurluğumu çıkardığım gibi Roberta'ya attım.

— Yukarıya çıkmam için on dakika kadar izin ver, sonra gelirsin.

— Şenliğe bensiz mi başlayacaksın?

— Sensiz başlar mıyım? Seni bekleyeceğim.

O sırada gök gürledi, bir an kent gözkamaştırıcı bir ışığa boğuldu. Yangın merdivenine çıkıp arkamdan pencereyi kapadım. Yağmur o saniyeyi beklemişti sanki. Birden sağanak halinde yağmaya başladı.

614 Numaralı oda iki kat yukarıdaydı ve pencere yağmur yüzünden kapalıydı. Perdelerin arasından ışık farkediliyordu.

45'liğin emniyet mandalını açıp tırmanmaya başladım. Yukarı ulaştığımda pencerenin alttan on santim kadar aralık olduğunu farkettim. İçerden radyo sesi geliyordu. Ayrıca, o dar aralıktan bir puro dumanının çıktığını gördüm. Biri öksürdü, sonra somyanın yayları gıcırdadı. Pencereyi açabilir miyim diye şöyle bir yokladım, fakat Tanrının cezası meret öyle bir sıkışmıştı ki, becerememdim.

Rüzgâr delice esiyor, yağmur iliklerime dek işliyordu. Pencerenin yan tarafına çekildim, elimi uzatıp cam aralığından storun ipini yakaladım ve hızla aşağı çekip bıraktım. Stor süratle açıldı. Yataktaki herif hemen doğruldu. Elinde, kısa namlulu bir tabanca vardı. Pencereye yaklaşarak perdeyi araladı. Tabancayı kemerine soktu ve storu kapatacağı sırada, camın ardından beni gördü. 45'liği göbeğine çevirerek:

— Aç pencereyi, dedim.

Bir an silahını alacak sandım, ama içinde bulunduğu tehlikeyi sezmişti. Yüzü bembeyaz oldu. Pencereye uzanan ellerinin titrediğini farkettim. Pencereyi zorlayarak açtı. Yüzü gözü korkudan ter içinde kalmıştı.

Bacağımı atıp odaya girdim, şimşek gibi bir hareketle belindeki tabancayı alıp çenesine indirdim. Geri geri giderek başını karyolanın demirine çarptı. Tam bu sırada kapı vuruldu. Gidip kapıyı açtım, Roberta'yı içeri aldım. Kırgın bir bakışla beni süzdü.

— Hani söz vermiştin? dedi.

— Sadece hafif bir giriş yaptım, yavrum, dedim. Asıl şenlik birazdan başlayacak.

Nihayet Lorenzo'nun sesi duyuldu.

— Bayım, diye inledi. Bakın ben hiçbir şey yapmadım... Ben...

— Kes sesini! diye tersledim teresi.

Sonra, kapıyı kilitledim ve radyonun sesini biraz

daha açtım.

Lorenzo neye hazırlandığımı pek iyi anlamıştı. Bir an yalvaran gözlerle Roberta'ya baktı, sonra öfkeli bir sesle bana döndü:

— Bakın bayım, bana bunu yapmanız için bu karı size kaç para verdi bilmiyorum, ama ben daha fazlasını veririm. Bu orospu...

— O bana para filan vermedi, Lorenzo.

— Öyleyse ne istiyorsunuz?

— Kes sesini de dinle. Üstelik iyi dinle, çünkü bir ikinci kez daha tekrarlamayacağım. Sana birkaç soru soracağım şimdi. Eğer sorularıma hemen cevap vermezsen, kurşunu bir taraflarına yersin, bilmiş ol! (Roberta'ya işaret ettim.) Bana bir yastık ver.

Roberta yataktan bir yastık çekip bana uzattı. Yastığı tabancanın namlusuna dayayarak Lorenzo'nun üstüne yürüdüm. Yarma yutkunmaya çabaladı, beceremedi.

— Virginia Howell'ın odasını kullanman için sana kim para verdi?

— Kız... O kız...

— Parayı kız filan vermedi sana...

— İnanın o verdi.

45'liğin namlusunu diz kapağına çevirdim. İnledi.

— Durun yapmayın, ne olur vurmayın beni. Size doğruyu söylüyorum. Parayı kız verdi. Zaten parayı onun vereceğini Ali de söylemişti. Zaten ilk defa olmuyor bu. Ali kendisi ve arkadaşları için bir yerde bir oda istiyordu. Virginia'yı odasından uzaklaştırmamı istedi. Ne zaman biri gelip de bir oda kullansa Ali para verirdi bana...

— Roberta, diye seslendim.

— Ali Virginia'nın odasını sık sık kullanırdı, diye devam etti Lorenzo. O ya da arkadaşları gibi kişiler

adlarının otel defterlerine geçmesini istemezler. Ali birkaç kez Virginia'nın odasında polisçe aranan kişileri de sakladı...

— Ali ne kadar kalacaktı orada, Lorenzo?

— Bil... bilmiyorum. Ali söylemedi bunu bana. Greta denen kadın Virginia'nın elbiselerini karmakarışık etmiş, onları bir valize tıkmış. Virginia da kızmış.

— Greta elbiseleri bilhassa valize tıktı, dedim. Bana rol yapıyordu. Orada oturduğuna inanmamı istiyordu. Greta daha önceden de gelmiş miydi oraya?

— Bilmiyorum. Ali'ye bu konuda hiç soru sormazdım ki. Belki geliyordu...

— Kimdir bu Ali dediğin herif?

— Bütün bildiğim adının Ali olduğu. Ali, o kadar işte.

— Bak Lorenzo, sen yine kaşınmaya başladın.

Tetiğin üzerinde gerilen parmağımı o da farketti. Soluk alması hızlanmıştı.

— Kim bu Ali? diye tekrarladım.

Dilini kuruyan dudaklarının üzerinde gezdirdi.

— Bir gemide... çalışıyor. Kamarot gibi bir şey...

— Biraz daha açıkla.

— Birtakım şeyler getirir gizli gizli, anlarsın ya...

— Ne mesela?

— Sanırım... eroin. Bu gibi şeylerden hiç söz etmez bana. Müşterileri de seçmedir. Kendi hesabına çalışır, hiçbir şebekeye dahil değil...

— Paralı biri öyleyse?

— Öyledir.

— Peki, senin gibi bir itle ne ilgisi var?

— Bir seferinde ona birkaç kadın temin etmiştim. Bu tür kadınlardan hoşlanır o... Bu konuda biraz sapıkça davranır. Kadınlara çılgınca şeyler yapardı, fakat iyi para verirdi.

— Neler yapardı mesela?

— Şey... Sigarayla yakardı vücutlarını... Onları ısırırdı... Bir seferinde...

O sırada Roberta geldi yanımıza.

— O kızlardan ikisini tanırdım, dedi. Yani, Ali'nin eziyet ettiği kızları. Bundan hiç söz etmemişlerdi, fakat vücutlarındaki yaraları gördüm. Sonunda, biri Bellevue'deki akıl hastalıkları kliniğini boyladı, diğeri de sarhoşken kendini metronun altına attı.

— Şu herifi bana tarif etsene, Lorenzo, dedim.

Lorenzo gözlerini yeniden elimdeki tabancaya dikti. Dudakları titriyordu.

— Ali pek iriyarı... sayılmaz, diye konuşmaya başladı. Konuşması tuhaftır. Onunla boy ölçüşmek için aleyhine biraz bilgi toplayayım, dedim fakat bir şey bulamadım. Çok dikkatli davranıyor. Birkaç kez onu Greenwich Village'de gördüm. Yanında acayip şapkalı biri vardı. Oraya sırf acayip yaradılışlı insanlardan zevk aldığı için gider. Bitniklerle dolaşır. Ben onu iyi tanımam. Manyağın tekidir, o kadar.

— Pekâlâ Lorenzo, sana şimdi bir fırsat vereceğim. Sakın kaçırayım deme bunu. Ali aleyhine bilgi edinmek istediğini söyledin. Demek onu takip ettin. Bir gemide çalıştığını biliyorsun. Söyle bakalım, hangi gemide çalışıyor?

Hiç tereddüt etmedi.

— Pinella'da.

— Peki, niye burada gizleniyorsun sen?

Ağzından gık çıkmadı. Başını önüne eğmişti.

— Belki de onun hakkında bir şeyler öğrendin. Belki de işine burnunu soktuğun ve başına dert açmaya kalktığın taktirde seni temizleyeceğini anladın, öyle değil mi?

— Evet. O kadınların halini gördüm. Onun gibi

başkalarını da görmüşümdür. Kendi bile söyledi bunu...

Roberta'ya döndüm.

— Sırası geldi mi, yavrum?

— Geldi ya!

Hiç aceleci davranmadım. Dayağı yedikçe çıkardığı ufak tefek inlemeler radyonun sesinde boğuldu gitti. Her yanı morardı. Her yumrukta, her tekmede hafif hafif konuştum. Roberta'ya ve diğer kızlara neler yaptığını, nasıl canlarına okuduğunu hatırlattım her vuruşta. Bu dayağın bir başlangıç olduğunu, bundan sonra yapacağı her ters harekette karşısında beni ya da benim gibi birini bulacağını anlattım ona. Anladığından emindim söylediklerimi.

Dayak sona erdiğinde cebinden cüzdanını çekip aldım. İçindeki üç bin doları Roberta'ya verdim. Bu parayı diğer kızlarla paylaşmasını ve yürekleri varsa bu çirkeften kurtulmalarını salık verdim. Hiç olmazsa, Roberta'nın kurtulacağını biliyordum.

Kısa namlulu tabancasını cebime soktum, 45'liği kılıfına koydum ve Roberta ile aşağıya indim. Yağmur bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Bir taksi çağırıp Roberta'yı bindirdim.

— Çok teşekkür ederim, dedi.

Bir göz kırptım.

— Adını bile bilmiyorum, diye ekledi.

— Önemi yok, dedim.

— Gerçekten de öyle, dedi. Ama ömrüm boyunca unutmayacağım seni, kaçık herif!

IX. BÖLÜM

Pinella hakkında bilgi toplamak hiç de güç olmadı. Yükle birlikte on yolcu kapasiteli ve Panama bandıralı bir şilepti. On bir gündür limandaydı. Lizbon'a fabrika makineleri yüklüyordu ve yükleme bitene kadar daha beş gün New York'ta kalacaktı. Gemi mürettebatı karışık milletlerdendi. Kaptan İspanyoldu. Şu sıra geminin mürettebatının çoğu karadaydı.

Fakat kamarot hakkında bilgi almak hemen hemen imkânsızdı. Herifin adı Ali Duval idi. Görevi, yolculara ve taşıdıkları makinelerle birlikte gelen mühendislere hizmet etmekti. Gemi mürettebatından kimseyle görüşmüyordu. Bir limana yanaştıklarında hemen sahile çıkıyor ve gemiye ancak hareket edecekleri sırada dönüyordu.

Öğle paydosunda rıhtımda dolaşarak gemi ve mürettebatı hakkında bilgi toplamaya çalıştım. Ama kimsenin bildiği bir şey yoktu. Bir dost aracılığıyla Pinella'nın birkaç şirketin ortak malı olduğunu öğrendim. Fakat bu şirketlerin ardında geminin asıl sahibi olarak kimlerin bulunduğunu saptamak aylar alacak bir işti.

Ufak bir lokantaya girip karnımı doyururken akşam

oluyordu. Yağmur dinmişti.

Bir taksiye atlayıp kente dönmeyi düşünürken karşı tarafta bir rıhtım gece nöbetçisinin görevi teslim aldığını farkettim ve şansımı bir kez daha denemeye karar verdim. Harekete geçmeden önce, gece nöbetçisinin New York Polis Teşkilatı'ndan emekli olduğunu öğrendim. Gerçekten de kısa zamanda aramızda bir dostluk kuruldu. On yıldır bu işte çalışıyordu. Ve bu gece sohbet edecek birini bulduğu için çok memnundu.

Adam, Ali Duval'i de tanıyordu. Hiç değilse kim olduğunu biliyordu. İlginç şeyler anlattı. Ali gemide üniforma giyiyordu, fakat dışarı çıkarken sivildi. İşin tuhaf yanı, birkaç kuruş maaş alan bir denizcinin son derece pahalı ve şık elbiseler giymesiydi. Bunu nasıl becerdiği sorulduğunda ise, gemicilerin yol boyunca para biriktirdiklerini ve paralarını istedikleri gibi harcadıklarını söylemişti. Gece nöbetçisinin dikkatini çeken bir şey daha vardı. Ali gemiden her çıkışında yanında kesekâğıdı büyüklüğünde bir paket götürüyordu. Sonra, Ali'nin gemiye son derece lüks bir arabayla dönmesi de nöbetçinin dikkatini çeken şeyler arasındaydı. Arabadan hep acayip şapkasıyla inerdi her seferinde.

— Kafasındaki o acayip şapka, fes miydi? diye sordum.

— Evet, festi. Kocaman da bir püskülü vardı. Ali elinde bir valizle gemiye binmişti son kez. Herhalde bir akrabasının filanı.

— Hiç Pinella'ya çıktığın oldu mu?

— Birkaç kez. Yemekleri nefistir.

— Gemiye konuk geldiği olur mu?

— Ben nöbetteyken hiç rastlamadım.

— Peki dostum, ben bu Ali'yi görecek olsam nasıl tanıyabilirim.

— Kafasında fes yoksa, tanıman zordur. Orta boylu,

yabancı tipli. İngilizceyi aksanlı konuşur. Eğer insanın yüz ifadesinden bir şeyler çıkarmaya alışıksanız, bu adamın yeri gelince çok kaba olabileceğini anlarsınız. Ne bileyim, garip bir insan işte...

— Ne demek istediğini anlıyorum. Peki, onu nasıl bulabilirim?

— Bilmiyorum. Bir kez gemi kaptanı onu aramaya çıktı, ama bulamadı. Gemi yanaştı mı, rıhtıma inip bir yerlere gidiyor ve izini kaybettiriyor. Bir kadın dümeni var galiba. Zaten denizciler başka şey düşünmezler ki! Bir defasında kaptan onu rıhtımda sıkıştırdı ve canına okudu, ama herif sanki onunla ilgili değilmiş gibi tek kelime etmedi, yürüdü gemiye çıktı. Gemi rıhtıma yanaştı mı, karşısına babası çıksa dinlemiyor. Diğer tayfalarla birlikte hiç gezmez. Diğerleri gemiden hiç uzaklaşmazlar. Bu hep tek başınadır. Ali ancak gemi kalkmak üzereyken gelir. Üzerinde de hep gıcır gıcır elbiseler vardır...

Yaşlı nöbetçi ile beş dakika kadar daha konuştum. Adamın anlatacağı başka bir şey kalmamıştı. Kendisine teşekkür edip karşı taraftaki bara girdim, arka taraftaki telefona yürüdüm. Birkaç numara çevirdikten sonra, Pat'ı nihayet evinde yakaladım. Kendisini ziyarete geleceğimi ve hemen kahveyi hazırlamasını söyledim.

*

**

Pat'ın bekâr dairesinin mutfağına kurulduk. Ona Midway Oteli ile Pinella olayını anlattım. Hiç ses çıkarmadan dinledi. Hikâyemi bitirdiğim zaman öfkeyle elindeki kaşığı duvara fırlattı.

— Tanrı cezanı versin be adam! Sen hiç akıllanmayacak mısın?

— Bana bak moruk, o Jones'u sen de sorgulasan tek kelime fazla öğrenemezdin.

— Bizim o gibileri konuşturmak için özel yöntemlerimiz vardır, bilmiyor musun?

— Bırak palavrayı! Çalıştırdığı kızlar hiçbir zaman konuşmazlar ki, onu ele geçirebilesin.

— Kızların konuşmasına gerek yok ki! Onun aleyhine şikâyette bulunacak birini bulamaz mıyız sanıyorsun?

— Bulsanız ne olur? Yargıcın biri bir ay hapis verir, o kadar. Jones da tekrar işinin başına döner. Tabii, yargıç o cezayı da tecil etmezse... Bırak bu lafları Pat, ben de seni akıllı biri sanırdım. Jones bu dayak olayından sonra bir daha bu kentte çalışmaz.

— Eğer bu olayı savcı duyarsa, sen de çalışamazsın ama!

— Peki, savcıya kim söyleyecek bunu? Kuşlar mı? Neyse, şu Ali Duval hakkında İnterpol'den bilgi istesene...

— Sonra ne olacak?

— Şimdi duruma şöyle bir göz atalım, bildiklerimizi bir araya getirelim, Pat. Ortada üç kadının cesedi var. Ölümleri arasında bir ilişki olabilir. Bu olaya bulaşmış bir dördüncü kadın daha var. O henüz canlı. Bu kızlardan en az üçünü tanıyan bir herif biliyoruz: Teddy Gates. Greta Service'i aramaya çıktığımda izler beni Proctor Grubu'na götürdü. Dulcie benim ziyaretimden sonra orada birçok konuşmalar olduğunu söyledi... Orayı gazetelerde hakkımda yapılan yayından hemen sonra ziyarete gitmiştim. Gates bunu duyunca pirelenmiş olabilir...

Pat başıyla onayladı. Devam ettim:

— Bunun üzerine Gates, Greta ile Virginia Howell'i aynı fişe işlemiş olduğunu gördü. Kendini tehlikede hissetti. Çünkü piyasada satılan açık saçık fotoğrafların çoğunun moda fotoğrafçıları tarafından çekildiğini

herkes bilir. Gates fişi yok edip ortalıktan kayboldu.

— Bu varsayımda bazı çürük yanlar var.

— Olabilir, ama hiç değilse bir başlangıç noktasıdır. Sonra karşımıza Mitch Temple çıkıyor. Maxie Delaney ile Helen Poston'un ölümleriyle o da ilgileniyordu. Soruşturmasını yürütürken beyaz gecelik alan birini tanıdı ve peşine düştü.

— Ama o konu kanıtlanmış değil, diyecek oldu.

— Kimin umurunda? dedim. Şimdi biraz daha ileri gidip elimizde ne var onu görelim. Ben iki ihtimal üzerinde duruyorum. Ya Mitch'in takip ettiği adam durumu farkedip Mitch'i tanıyarak onu ortadan kaldırdı, ya da Mitch ona aptalca bir oyun oynamaya kalktı. Onun Norm Harrison'a telefon ettiğini fakat bulamadığını biliyoruz. Ayrıca, gazete arşivinde dosyaları karıştırdığından da haberimiz var. Bence Mitch karşı tarafın gücünü küçümsemekle yanıldı. Belki de harekete geçmek için Harrison ile görüşmeyi bekliyordu. O gece, dairesinin kapısını açtığında bile onu beklemekte olduğu düşünülebilir...

— Peki, bütün bu anlattıklarından ne sonuç çıkıyor?

— Bu anlattıklarımın hemen hepsi birbirleriyle ilgili. Kızlardan Mitch'e, ondan Greta'ya, Gates'e, Jones'a, ondan da Ali Duval'e uzanan bir bağ var. Belki çok zayıf bir bağ bu, ama yine de bir bağ. Bütün bunları ortaya çıkaran o gecelikler oldu... Eğer bu ortak yan olmasaydı, cesetlerin üzerinde normal giysileri bulunsaydı bu noktaya bile gelememiştik.

— İyi ama dostum, dedi Pat. Şu anda da elimizde somut bir kanıt yok, bunun farkında mısın? Mesela şu dayak attığın herifi ele alalım...

— Onu ele aldın mı, olayın diğer kısımları da aydınlanıyor... O herif büyük lüks bir arabayla gezen birini tanıyordu. Ali dediğimiz adam da böyle bir

arâbayla görülüyor sık sık. Sonra Greta Service'in birlikte görüldüğü o acayip şapkalı adam. Jones, Ali'nin karışık işler çevirdiğini söyledi. Hani, işin içinde bir, iki Amerikalı kız olmasa aklıma uluslararası bir dümenin varlığı gelecek...

— Yine formundasın, dedi Pat. İşleri birbirine karıştırmadıkça için rahat etmez.

— Peki, öyleyse sen ne diye o kızlara yapılan eziyetlerle ilgileniyorsun? Hâlâ o kızların bir seks manyağı tarafından öldürüldüğüne mi inanıyorsun?

Pat yüzünü buruşturarak:

— Başka bir şey daha var, dedi. Bugün bir başka olasılık daha belirdi. Üç yıl önceki Corning olayını hatırlar mısın?

— Hayır.

— Neyse, üzerinde pek durulmamıştı. Corning üst-üste altı seks cinayeti işlemişti. Kurbanlarının hepsini de dilim dilim doğramıştı. Sonunda yakalandı ve bir akıl hastanesine kapatıldı. Hastanede geçirdiği iki buçuk yıl sonunda birdenbire aklı başına geldi ve oradan kaçtı. Corning'i polis bir evde kıstırdı, fakat adam ele geçmektense binayı ateşe verdi. Daha doğrusu polis öyle sandı. Enkaz arasında yapılan araştırmada bir ceset bulundu. Fakat tanınacak gibi değildi. Bugün, Corning'i gayet iyi tanıyan biri telefon etti. Kendisini bugün kentte görmüş. Eğer bu cinayetleri bir seks manyağının işlediğine inanıp inanmadığı mı sanıyorsan, cevabım belli: Mümkündür...

— Polis Gates'i hâlâ arıyor, değil mi?

— Evet. Aramaya da devam edecekler.

— Ya Helen Poston'un ölümüne yol açan zehir işi?

— Bizim doktor o işi kendine görev edindi. Zehirin Amerika'ya hangi yollardan girdiğini araştırıyor. İçinin rahat etmesi için İnterpol'den Ali Duval hakkında bilgi

isteyeceğim. Ayrıca, polise New York'ta fesli gördükleri herkesi yakalayıp getirmelerini söyleyeceğim...

Sırıtarak ayağa kalkıp şapkamı başıma geçirdim. İyi geceler dileyip dışarı çıktım.

*

**

Otele döndüğümde beni bekleyen dört mesaj vardı. Hepsinde de Bradbury'den Velda'yı aramam yazılıydı. Odama çıkıp yağmurluğumu çıkardım, santralden beni Velda'nın numarasına bağlamasını istedim. Velda'nın verdiği numara, kent dışında bir motele aitti. Aradığım telefon cevap vermedi. Bir saat kadar bekleyip tekrar aradım. Velda yine cevap vermedi. Yatağa uzanıp elektriği kapadım.

Velda beni aradığında saat iki buçuktu. İrkilerek uyandım.

— Mayk...

— Benim yavrum, seni dinliyorum.

— Anlatacaklarımdan bir anlam çıkarabilecek misin bilmem, dedi. Bu sabah otobüs durağında bir ilişki kurdum.

— Kiminle?

— Bir kızla. Otobüs terminalinin kadınlar tuvaletinde ağlıyordu. Nedenini öğrenmeye çalıştım. Sonunda yolunu şaşırarak bu kente kadar geldiğini ve New York'a dönemediğini söyledi.

— Eski bir enayi tavlama numarasıdır bu.

— Sus da beni dinle... Kızı bir kenara çektim, ona kahve ısmarlayıp karnını doyurdum. Kendisini bir gece önce bir barda kafayı bulmuşken bir adamın buraya getirdiğini söyledi. Onu buradaki son derece görkemli bir partiye götüreceğini söyleyerek kandırmış. Yolda adam Bradbury'daki yabancı bir elçilikle çalıştığını anlatmış... Bu arada kız ayılmış, kendine gelmiş. Ayık

kafayla adamın hiç de sandığı kadar sempatik olmadığını görmüş. Korkmaya başlamış. Adam yolda iki kez arabayı durdurup kızı okşamaya kalkmış, fakat ikisinde de başka arabalardan kuşkulanıp hareket etmiş. Kız ona karşı koymuş. Adam ise, patronunun onun gibi kızları yola getirmekte özel yöntemleri olduğunu anlatıp durmuş. Kızların canını yaktın mı onlara istediğini yaptırırsın diyormuş. Adam Bradbury'de bir benzinciye girmiş, fakat yakıt parasını ödeyecek parası yokmuş. Karşılığında saatini bırakmış ve bu gece gelip saati alacağını söylemiş. Kızın bildikleri bundan ibaret. Adam başka bir tarafa baktığı sırada arabadan atlayıp ortalıktan kaybolmuş. Kaçarken de çantası arabada kalmış. Kız geceyi kırda, çalıların arasında geçirmişti. Kendisine on beş dolar verdim. Onunla sonradan otobüs terminalinde tekrar buluşacaktık. Saatini almaya gelen adamı bana gösterecekti...

— Demek bekledin, bekledin ve kız randevuya gelmedi.

— Evet, gelmedi.

— Öyleyse senin on beş dolara güle güle.

— Ama kızın anlattığı benzin istasyonunu buldum. Adam gelip saatini almış. İstasyonda çalışan adam onu tanımıyordu,ama benzinini hep oradan alırmış. Adamın bir elçilikte çalıştığı doğru, çünkü iki kez de diplomatik plakalı bir arabayla gelmiş benzin almaya.

— Kız bir otobüse atlayıp gitmiştir, dedim.

— Araştırdım. Otobüse binmemiş.

— Belki otostop yapmıştır.

— Bu bölgede otostop yasak.

— Peki, kızın adını aldın mı?

— Elbette. Adı, Julie Pelham. Kızın evine telefon ettim. Eve henüz dönmediğini söylediler. Ev sahibesi kızı tarif etti. Karşılaştığım kıza uyuyor.

— Sen yine de motelleri araştır, dedim. Belki paranı geri alabilirsin.

— Bir mesele daha var, Mayk. Buradaki mağazaları dolaşarak elçilikler hakkında biraz bilgi topladım. Elçiliklerden biri bir parti vereceği zaman bunun dile düşmemesi için siparişleri değişik mağazalara vererek dikkati dağıtmak isterlermiş. Ama, yine de böyle bir şeyin kokusu hemen duyuluyor. Şu ara, böyle bir partinin hazırlığı yapılıyor.

— Hangi elçilik bu?

— Henüz bilmiyorum. O elçiliklere yaklaşmak hiç de kolay değil. Kendi güvenlik teşkilatlarının yanı sıra bir de normal polisler devriye geziyor...

— Onların arasında bizimkiler de var.

— Biliyorum. Ama işlerinden pek hoşlanmadıkları da muhakkak. Diplomatik dokunulmazlığı olan bir gruba karşı ne yapabilirler ki?

— Bir şey yapamazlar tabii. Bu nedenle o konuyu unut sen. Yarın seni ararım. Nerede olduğunu bildir bana. Beni bulamazsan Pat'ı, ya da Hy'ı ararsın.

— Peki, dedi Velda ve telefonu kapadı.

*

**

Masanın üzerindeki sabah gazetesini alıp sayfalarını şöyle bir çevirdim. Mitch Temple'in ölüm nedenini bulmak için polisin kurbana ait dosyaları incelemekte olduğuna dair kısa bir haber vardı. Bir diğer haberde de Maxie Delaney cinayetinin hâlâ çözülmemiş olduğu, fakat polisin bu iş üzerinde çalışmaya devam ettiği yazılıydı. Corning'in serbest olduğundan hiç haber yoktu. Demekki Pat, o herif yakalanana kadar haberi gizlemek istiyordu. Elinde bu iş için yeterince adam bulunmasına rağmen, halkı paniğe vermemek için çalışmalarını gizli tutacaktı.

Hy'ın sütununda Dulcie Melnnes'in Washington'dan başarılı çalışmalarının ardından kente döndüğü ve New York sosyetesinde gayri resmi ev sahibeliği görevine başladığı anlatılıyordu.

Gazeteyi yere atıp Hy'ı bürosundan aradım. Sekreteri bir saate kadar geleceğini söyledi. Telefonu kapatıp bu kez Al Casey'i aradım. Kendisini görmek istediğimi bildirince beklediğini söyledi.

Al Casey, Gerald Ute'nin Bradbury bölgesindeki arazilerini ve villalarını çeşitli yerlere ne maksatla bıraktığını öğrenmek isteğime bayağı meraklandı, ama hiç soru sormadı. Beni daha önce çıkmış gazete yazılarının saklandığı arşive götürdü. Orada, Ute ile ilgili yazıların saklandığı dosyayı bulup çıkardı.

Ute'nin kendisine ait yerleri çeşitli elçiliklere devretmesi konusunda hayli yazı çıkmıştı. Bunların bir kısmı lehte, bir kısmı da aleyhteydi. Fakat Ute'yi yere vuracak bir ayrıntıya rastlamadım. Reklam meraklısı olan Ute'ye hayli yararlı olmuştu bu yazılar.

— Al, dedim, sen hiç Bardbury'ye gittin mi?

— Ute malikânesinin açılışını yaptığında bir kez gitmiştim. Ondan sonra da birçok elçilik kapılarını bizlere kapadı. Yabancıları bilirsin, kendilerine ait sahalarda milletin dolaşmasından pek hoşlanmazlar. Bildiğim kadarıyla Bradburgy'de çevre çok sakindir. Yalnız caz festivali döneminde çok yaygara olur. O da sahil boyunda yapıldığından fazla rahatsız etmez halkı.

— Peki, kasabada herhangi bir dedikodu filan yok mu?

Ne demek istediğimi anlamaya çalışarak gözlerini kıstı.

— Ne demek istiyorsun?

— Bilmem.

— Hayır, dedikodu filan olmaz. Olsaydı duyardık.

— Al, dedim... Şu Belar Ris denen adam... Bradbury'deki elçiliklerden birinin temsilcisi değil mi?

— Bu heriften ikinci kezdir söz açıyorsun, Mayk. Nedenini sorabilir miyim?

— Mitch yazılarında ona çok yüklenmişti de ondan, dedim.

— Biliyorum. Herif modern bir korsan, ama ne var bunda? Yalnız o mu var? Onun durumunda olan herkes öyle. Mitch yazılarında onun gibilere çok saldırdı. Fakat Mitch bu işi bir yıldır sürdürüyordu. Eğer herif gerçekten Mitch'e bozulmuş olsaydı, gazeteyi bile satın alır, Mitch'i kovardı. Bana sorarsan, ben o herife metelik vermem. Ayrıca, herifin diplomatik dokunulmazlığı da var...

Al Casey dosyayı biraz daha karıştırdıktan sonra, içinden Ute'nin malikânesinin havadan çekilmiş bir fotoğrafını çıkardı.

— Belar Ris bu binalardan hangisinde kalıyor? diye sordum.

— Pek iyi hatırlamıyorum, ama şunda galiba.

Bir an suratıma baktı, sonra:

— Bir ipucu filan mı yakaladın yoksa?

— Bir fikir sadece.

— Eğer Mitch ile ilgiliyse, öğrenmek isterdim.

— Gerçekten onunla ilgiliyse, meraklanma öğrenirsin, dedim.

Al Casey'i orada bırakıp aşağı indim. Bir telefon bulup Proctor Grubu'nun numarasını çevirdim. Karşıma çıkan santralden Dulcie'yi istedim.

Dulcie Melnnes bir kahkahayla çıktı karşıma.

— Mayk, bu ne güzel sürpriz böyle? Ben de telefonunu bekliyordum.

— Sahi mi?

— Elbette ya. Nedendir bilmem, ama şu hareketsiz

hayatıma bir canlılık getiriyorsun... Mayk, şu gördüğümüz kız...

— Ağabeyine haber ilettim, dedim. Elimden gelecek başka bir şey yok. Ağabeyi onun hayatta olup olmadığını bilmek istiyordu, o kadar...

— Belki öyle, ama bu iş burada hayli karışıklığa yol açtı. Polis gelip Gates hakkında araştırma yaptı. Bundan haberin var mıydı?

— Ne yapmış ki?

— Bilmem. Burada Gates'in nerede olduğunu bilen yok. Evinde bulunamamış. İşe de gelmiyor... Neler dönüyor ortada, Mayk? Bildiğin bir şey varsa, bana söylemeni isterdim...

— Bir pisliğe bulaşmış olmalı, dedim. Yakalandığında sanırım hayli terleyecek.

Bir süre karşıdan hiç ses gelmedi. Derin derin soluk aldığını duyuyordum.

— Mayk, bu iş Proctor Grubu'na zarar verir mi? Yani, hakkımızda yazı filan yazarlar mı?

— Sanmam, dedim. Eğer Gates kendi hesabına birtakım işler çeviriyorsa, bunun size bir zararı olmaz.

— Mayk... Bizim idare heyeti sana yardım ettiğimi duyarsa, bundan hiç hoşlanmayacaktır... Pis bir işe adımız karışırsa ben de mahvolurum, dergi de...

— Bu işi gizli tutabiliriz, dedim. Baksana, seni tekrar görebilir miyim?..

— Elbette Mayk. Ne zaman?

— En kısa zamanda. Benim için bir iyilik yapmanı istiyorum: Beni Belar Ris ile tanıştırmanı.

Bir kahkaha attı.

— Sosyetede kendine yer yapmaya çalışıyorsun ha?

— Ben şaka yapmıyorum, yavrum. Bu işi ayarlayabilir misin?

— Smokinin var mı?

— Bulurum.

— Bu gece Flamingo Room'da delegasyonlardan biri şerefine bir kokteyl var. Bay Ris de orada olacak. Ben de davetliyim. Oraya seninle gitmekten mutlu olacağım.

Telefonu kapattıktan sonra birkaç saniye bekleyip Pat'ı aradım, yerindeydi. Bir yere gitmesi gerektiğini, kendisini bir saat sonra Mavi Kurdele'de bulmamı söyledi.

*

**

Pat tam zamanında geldi. Bir iskemle çekip tam karşıma oturdu. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altı morarmıştı.

Kahvesinin gelmesini bekledi, sonra:

— Corning işi çuvalladı, dedi.

— Ne oldu?

— İhbar sahibinin söz ettiği adamı yakaladık. Fakat adam Corning değildi. Onun tıpatıp bir benzeriydi. Üstelik de namuslu bir vatandaşmış. Washington'dan askerlik kayıtlarını çıkardık. On beş yıldır Wall Street'te namuslu bir işadamı olarak çalışıyormuş. Tam bir fiyasko!

— Aldırma moruk, olur böyle şeyler, dedim.

— Bir şey daha var. (Cebinden bir kâğıt çıkardı.) Bunu da bizim doktor hazırlamış.

— Nedir o?

— Sana şu sözünü ettiğim zehirin formülü. Bu zehir Amerika'da imal edilmiyormuş. Fransa'da bir şirket tarafından imal edilip çözümleme deneylerinde kullanılmak üzere bazı firmalara satılıyormuş. Bunun alıcılarından biri de Pericon Kimya Şirketi imiş.

— Hey! Mitch Temple'in dostu Ronald Miller o firmada çalışmıyor muydu?

— Evet, öyle. Bu sabah kendisini bulup görüştük. Bu

maddeyi kullandıklarını açıkladı. Adına, C-130 diyorlar... Bu maddenin yan etkilerinden de haberi var. Aslında bu maddenin konulduğu kutunun üstünde insanlara ne gibi zararı olacağı yazılı. Bir zamanlar bu maddeyi nasıl kullanacaklarını öğrenene kadar cilt yaralarından birçok insan ölmüş. Madde 1949'dan beri imal ediliyor ve nerelerde kullanılacağı resmi kayıtlarla belirleniyormuş...

Pat bir sigara yakıp devam etti:

— İşin asıl ilginç yanı şimdi başlıyor, iyi dinle. Bir yıl kadar önce Pericon Kimya'ya sevkedilen C-130 partisinin bir kısmı yolda çalınmış. Çalınan malın bir gramı bile bulunamamış. Bu maddeyi kullanan firmalardan bazısına telefonla mal teklifinde bulunulmuş. Fakat firmalar kabul etmemiş. Teklif telefonla yapıldığı için malın kimde olduğu bilinmiyor tabii. Olayın can alıcı noktası da şu. Kaybolan C-130 maddesi Marsilya'dan Tanca'ya Pinella gemisiyle sevkedilmiş.

— Ali Duval'in işi ha?

— Olabilir. Ali o tarihlerde o gemide kamarotmuş.

— Bu işte bir kelek var, Pat. Helen Poston'un nasıl öldüğünü Mitch bilmiyordu. Bu nedenle bu konuyu Miller'e sormuş olması mümkün değil.

Bir an düşündükten sonra:

— Ama yine de ondan öğrenmek istediği bir şey vardı, diye mırıldandım.

Pat başıyla onayladı.

— Peki, fiyatı nedir bu meretin?

— Yüz gramı elli bin papel.

— Vay canına! Eroinden de pahalı ha?

— Evet. Çalınan miktar da yarım litre.

X. BÖLÜM

Belar Ris duvarın köşesine yaslanmış duruyordu. Dünyayı umursamayan birine sadece tembel tembel sohbet ediyormuş gibi görünebilirdi, fakat aslında hiç de öyle değildi. Başı ve gözleri hareket etmiyor gibiydi, fakat bizi görmüş olduğunu biliyordum. Ensemdeki adaleler sertleşmeye başlamıştı, onun da aynı hisleri duyduğunu biliyordum.

Belar Ris tahminimden daha iri yapılıydı. Hareket ettiği zaman ormanlardaki yırtıcı bir hayvanın zerafetiyle yürüyordu. Fakat istese çok seri hareket edebilirdi.

Yaklaştığımızda, birden bizi henüz görmüş gibi davrandı. Elini uzatarak Dulcie'yi karşılamaya geldi.

Fakat baktığı kişi o değildi, beni gözetliyordu aslında. Kendi cinsinden biriydim çünkü. Numara yapabilmeme, başka birinin hüviyetini takınabilmeme imkân yoktu, sosyete kurallarına bağlı değildim. Yerimden onun kadar hızlı fırlayıp onun kadar kolaylıkla gebertebilirdim. Salondaki onca insan arasından tehlikeli olabilecek, yegâne kimsenin de ben olduğumu sezmişti. Neler hissettiğini çok iyi biliyordum, çünkü ben de aynı şeyi duyuyordum.

Akdeniz insanlarına has bir renkteydi teni. Kartal gagasını andırır bir burnu, kalın siyah kaşları vardı. Gözleri hemen hemen siyahtı. Briyantinli saçları kafasına bir kep gibi uymuştu. Dişleri parlak beyaz renkteydi.

Dulcie:

— Bay Ris, sizi görmek ne hoş, dedi. Size Bay Hammer'i takdim edebilir miyim?

İlk defa olarak Belar Ris bana baktı, elini uzattı. Ceketinden fırlayan bileğinin etrafında bir gömlek manşeti yoktu, yanılmamış olduğumu anladım. Smokin altına bile kısa kollu gömlek giyiyordu.

— Tanıştığımıza memnun oldum, Bay Hammer, dedi.

— Ben de öyle, Bay Ris. (El sıkışı kısa ve sertti).

— Siz de bizim Birleşmiş Milletler grubumuzun üyelerinden misiniz? Sizi görmüş olduğumu hatırlamıyorum...

Onunla oyun oynamaya niyetim yoktu.

— Yok canım, dedim. Serbest çalışan bir dedektifim.

Bir an gözlerinin ifadesi değişti, rol yapmaya ihtiyaç duymadığı için şaşırmıştı. Dulcie'nin hatırı için güldü ve:

— Fevkalade. Bayan Melnnes gibi sevimli bir hanımın şüphesiz bir muhafıza ihtiyacı vardır. Fakat güzelim, burada bir tehlike olacağını sanmıyorum...

Cümlesini kasten yarım bıraktı, sonra bana baktı.

— Buradaki insanların yarısı birkaç bin kilometre uzakta birbirlerini öldürüyorlar, dedim.

Belar Ris'in yüzündeki tebessüm dağılmadı.

— Ah, evet, fakat biz burada barış yapıyoruz. Öyle değil mi?

— Nerede o günler, dedim.

Yüzümdeki ifadenin nasıl olduğunu biliyordum.

Benim de yüzümde düşman karşısındaki bir sırtlanın sırıtışı vardı.

— Demek Birleşmiş Milletler'e güveni olmayanlardan birisiniz Bay Hammer. Çok fena bu. Halbuki öylesine bir müessese ki... (Kelime ararken durdu.) Dünyanın dirliğini sağlıyor.

— Bok sağlıyor!

— Mayk! (Dulcie'nin yüzü al al olmuştu, dirseğiyle dürttü beni.) Ne çirkin söz o öyle.

— Kore'de, Vietnam'da veya Stanleyville'de bulunmuş çocuklar ne diyecekler? Sorun bakalım...

Belar Ris başını geriye attı, güldü.

— Çok doğru söylediniz. Sözünüze kızmadım, Bay Hammer. Çünkü ikna edilmesi gerekli olan insanlar sizin gibilerdir, ondan sonra birleşmiş bir dünyanın en güçlü savunucularından olacaksınız. Fakat, dünyanın daha istenilen duruma gelebilmesi için çok münakaşalar, çok müzakereler, lazım gelecek. (Tekrar elini uzattı bana.) İyi geceler, Bay Hammer!

Elini bütün gücümle sıktım. Parmaklarımın gücünü hissetti, sonra bıraktı elimi.

Kendine güvenen bir insanın haliyle yürüyerek uzaklaştı. Dulcie bir an onun ardından baktı, sonra bana döndü.

— Bunun için mi geldin, Mayk? Buraya siyasi bir münakaşaya girişmek için geldiğini bilseydim... Şaşkına çevirdin adamcağızı.

— Acaba?

O zaman kahkahayı bastı, sonra eliyle ağzını kapadı.

— Çok komikti. Ama Mayk, neden onunla tanışmak istediğini söyler misin bana?

Koluna girip onu bara doğru yürüttüm.

— Söylesem de anlamazsın. Ama, o tanışmadan ve konuşmadan çok memnunum. Kafamdaki tabloda ona

da bir yer var.

— Bilmece gibi konuşuyorsun. Gel gidip içkimizi içelim, ondan sonra beni evime götürebilirsin. Bu hafta sonu işim çok yüklü, derginin yeni sayısının hazırlanması lazım. Dergi baskıya girmeden geç vakitlere kadar kalamam dışarda.

— Çok fena, dedim.

Kolumu kavrayan parmakları sertleşti.

— Biliyorum. Ama bol bol vaktimiz olacak daha sonra.

*

**

Dulcie'yi apartmanın önünde bıraktım, sonra taksi şoförüne beni otelime götürmesini söyledim. Otelde üst kata çıkınca smokinimi çıkardım, kendime bir içki hazırladım. Bir koltuğa kurulup ayaklarımı pencereye uzattım, geceyi seyretmeye başladım. Pek de uzak olmayan bir geçmişte bir noktaya varılmış ve bir köprü geçilmişti. Ortalık, köprünün dış hatları görülemeyecek kadar karanlıktı. Fakat onu hissedebiliyordum ve köprünün orada olduğunu biliyordum. O minicik şey beynimi hayli zamandır kemiriyordu. Tek bir kelime, tek bir olay, her şeyin rotasını değiştirebilirdi. Pat ile adamları ve gazetenin bütün personeli caddelere dökülmüş, o bir tek şey için şehri tarıyorlardı. Birinin bulması şarttı onu. İçkimi bitirdim, bir içki daha hazırladım. Telefonun zili çaldı. Açtım.

— Mayk Hammer ile mi görüşüyorum?

— Merhaba, Cleo.

— Hiç gelmedin bana. Hemen gelsen iyi edersin.

— Neden?

— Çünkü bilmeni istediğim bir şey öğrendim.

— Telefonda söyleyemez misin?

— Olmaz. Buraya geldiğin zaman söyleyeceğim.

Güldü, sonra kapadı telefonu. Kalkıp giyindim. Saat on bir buçuktu, berbat bir gece daha başlıyordu.

*

**

Greenwich Village'de bir şeyler olur bazen. Bir şeyler dönmektedir ortalıkta, bilirsiniz. Hiçbir zaman aydınlık görmediğiniz pencereler birdenbire aydınlanır; o güne kadar kapı ağızlarında birer gölge olarak kalmış insanlar ansızın canlanarak harekete geçerler. Taksiler vızır vızır insan taşır, barlar dolar boşalır.

İşte öyle bir geceydi Greenwich Village'deki o gece.

Yedinci Cadde'de taksiden indim. Hayat dolu insanları seyrederek yürüdüm. Herkes sokaklara boşalmıştı. Bense, onlardan bir parça değildim. Görünmez bir insandım. Ayrıydı dünyalarımız. Onlar başıboş gidiyorlardı. Benim ise bir tek rotam vardı. Greta Service'in bir zamanlar oturmuş olduğu evin yolunu tuttum. Binanın önüne geldiğimde Cleo'nun ziline bastım.

Kapının otomatik kilidi açıldı, içeri girdim. Kapı arkamdan kendiliğinden kapandı. Merdivenden en üst kata çıktım, orada durdum. Bir dakika bekledim, sonra kapı sessizce açıldı, sahanlığa bir aydınlık yayıldı. Cleo o şeffaf sabahlıklardan birini giymişti.

— Hoş geldin, Mayk!

İçeri girdim. Şapkamla pardösümü alıp astı. Masanın üzerinden benim için beklettiği içki bardağını aldım.

— Dalgın bir halin var bu akşam, öyle değil mi? dedi Cleo.

— Özür dilerim, dedim.

— Ne gerek var özür dilemene. Birazdan gevşersin.

— Bazı geceler böyle olur, dedim.

Yanımdan geçti, yere kadar inen şeffaf naylon

sabahlığı hışırtılar yapıyor, ikinci bir cilt gibi vücuduna yapışıyordu. Pikabı çalıştırdıktan sonra Cleo döndü.

— Tam havaya uygun bir müzik değil mi?

Ona baktım, sonra içkimi tattım. Tam kararında hazırlamıştı içkiyi.

— Bana söylemek istediğin şey neydi, Cleo?

Gülümsedi.

— Dışardakiler anlamsız hayatlarını yaşamaya devam ediyorlar, hayatın farkında değiller. Ama sen onlardan değilsin.

— Cleo...

Hiç aldırmadı bana. Yürüdü, bitirmiş olduğumun bile farkına varmadığım içkimin kadehini gayet kibarca parmaklarımın arasından aldı. Sonra bana bir içki daha hazırlamaya gitti.

— Geçen defa buraya geldiğin zaman sana ne demiştim. Hatırlıyor musun?

— Hayır.

— Resmini yapmak istediğimi söylemiştim.

— Bak...

— Onu şimdi istiyorum.

Acayip bir ilgiyle seyre daldı beni, ışıkta inceledi, sonra:

— Evet, dedi. Son defa buraya gelişinden sonra sana bir şeyler olmuş. Daha iyi şimdiki halin. Öyle olması lazımdı zaten. Hiç yumuşak tarafın kalmamış artık.

İçkimi sehpanın üzerine bıraktım, Cleo gayet kibarca salladı başını:

— Bildiğim şey senin bilmeyi istediğin bir şey, Mayk. Fakat önce senden isteyeceğim şeyi yapman lazım.

— Greta ise onu aradım, buldum, dedim.

— Güzel, dedi. Ama şimdi aradığın başka bir şey, öyle değil mi?

— Uzatma Cleo. Ne söylemek istiyorsan söyle bir an

önce.

Yürüyerek bana geldi, sırtını dönerek vücuduma yaslandı, sonra iki elimi tutarak onları beline doladı. Saçları yüzümü okşadı, çok hafif bir parfüm kokusu vardı.

— Ben de Proctor Grubu'nun hesabına çalışıyorum, unuttun mu? Dulcie Melnnes'i ziyarete gittiğini biliyordum.

— Evet, gittim.

Cleo kollarımın arasında döndü.

— Ne kadar kıskandım, bilemezsin. (Gülümsedi.) Seni önce ben gördüm. Seninle oynayabilir miyim?

— Ben insanları incitirim. Fazla güvenme bana.

— Proctor Building'de Teddy Gates hakkında bir sürü laflar söyleniyordu. Ve sen onu ziyarete gittikten sonra da kayboldu ortalıktan. Her kafadan bir ses çıkıyor, ama kimsenin bir şey bildiği yok gerçekte.

— Sen hariç herhalde? dedim.

— Evet. Greta Service'i aradın, buldun. Fakat o kadarla bitmedi iş, şu anda daha başka şeyler öğrenmek ümidiyle burada bulunuyorsun.

Parmaklarımı onun belkemiğinden aşağıya doğru indirdim, sonra vücudunun elimin altında bir yay gibi gerildiğini hissettim.

— Senin fiyatın nedir, Cleo?

— Sen, Mayk. Evvela senin yağlıboya bir resmini yapacağım. Canım istediği zaman sana bakabileyim, seni okşayabileyim, seninle konuşabileyim ve hiçbir zaman kaçıp kaybolmayacağını bileyim. (Dudakları hafifçe dokundu dudaklarıma.)

— Ben tuhaf bir kadınım, Mayk. Hem genç, hem yaşlı. Kısa zamanda çok şey gördüm, çok şey yaptım. Gerçekte istediğim şeye hiçbir zaman sahip olamam, fakat ne kadar şey elde edebileceksem o kadarını alırım.

— Anlıyorum ne demek istediğini.

— Burası Cleo'nun son kalesi. Çok ufak bir yer, fakat bir belde benim için. Buradan bakarak dünyanın öbür yarısını görebiliyorum. Kimse de kılıma dokunamaz. Burada sonsuza dek kalabilirim. Ben burada yaşıyorum, Mayk, dipdiriyim burada. Şimdi seni de o hayatın bir parçası haline getireceğim. Ve sana ait bu tabloyu da satmayacağım. Kimseye vermeyeceğim seni. Seni kendim için saklayacağım. Sen bugüne kadar kimsenin sana sahip olamadığı derecede benim olacaksın.

— Cleo...

— Aksi takdirde bilmek istediğin şeyi öğrenemeyeceksin benden.

İçkimi bıraktım masanın üzerine.

—Pekâlâ, sen kazandın, kızım. Kravatımı gevşetebilir miyim?

— Kravat ne kelime, anadan doğma soyun, Mayk.

*

**

O gece tablomu yaptı, Cleo. Umduğum gibi olmadı sonuç. Resimde bir erkek vardı, o erkek de bendim. Fakat bu resimdeki ben, bedenen olmaktan çok kafaca bana benziyordu. Benim öbür kısmım olan insan. Cleo bende bir şey görmüştü. Kendimi o tablonun üzerinde onun gözüyle görmem, düşmanımın yüzüne bakmaktan farksızdı. Bu yüzden ensemdeki saçlar birden dikildi. Bana bakınca Belar Ris'in ne görmüş olduğunu şimdi anlıyordum. 45'liğim de resme dahildi, fakat sanki ona ihtiyacım yokmuş gibi ellerimden uzaktaydı.

Resim esnasında Cleo sırtındaki o şeffaf sabahlığı çıkarmış, bütün dikkatini tabloya vererek serbestçe, çırılçıplak çalışmıştı. O benim resmimi yaparken ben de

onu dalgın dalgın seyredebilmiş, sonra derin sessizlik içinde zihnim bambaşka şeylere kaymıştı.

Cleo tabloya bir kerecik bakmama müsaade etti, sonra tamamlanmış tabloyu tersine çevirip duvara dayadı.

— Benimsin sen artık, dedi.

Parmağı bir elektrik düğmesine dokundu, ışıklar söndü. Şimdi odada yapayalnızdık, yeniden birer insan haline gelmiştik, ama görünmez iki insan. Gecenin karanlığı içinde iki siluet...

*

**

Yattığım divandan yuvarlanarak kalktım, elbiselerime uzandım. Giyindiğim sırada mutfaktan gelen mis gibi kahve kokusunu aldım. Cleo'ya seslendimse de cevap alamadım. Çabucak giyindim, mutfakta kendime alelacele bir fincan kahve doldurdum, ağzımı burnumu yakarak yuvarladım onu.

Sonra Cleo'nun bıraktığı o pusulayı gördüm.

"Mayk sevgilim... Greenwich Village'deki partide tanıştığın Sol Renner'ın Greta'yı son gören şahıs olduğunu herhalde hatırlayacaksın. Sol'un o gün Greta'nın yanında gördüğü adamın resmi alttaki gazetede. Her şeye teşekkür ederim. Beni artık hiçbir zaman terkedemezsin.

Hoşça kal. Cleo

Kartonun altındaki gazeteyi bir çekişte aldım. Biff'in geçen gece gazetenin arşivindeyken burnuma uzatmış olduğu sayıydı bu. Resimdeki adam da Belar Ris idi.

Ağ biraz daha gerilmişti şimdi, fakat örümceği hâlâ göremiyordum. Şapkamı başıma geçirdim, stüdyoyu geçtim. Her yerde hâlâ onun parfümünün kokusu vardı ve naylon sabahlık da bir iskemlenin arkalığı üzerine atılmıştı...

XI. BÖLÜM

Otelde durup bir duş yaptım, temiz bir elbise giydim. Telefonla arayan olmamıştı, Velda'nın numarasına telefon ettiğim zaman yine cevap alamadım. Bana mesaj da bırakmamıştı. Gelir gelmez beni araması için haber bıraktım, sonra Pat'ın numarasını çevirdim. Nöbetçi onun bir saat önce çıkmış olduğunu bildirdi. Pat da ona benim kendisini arayıp aramamış olduğumu sormuştu. Ona teşekkür ettim, ahizeyi yerine yavaşçacık bıraktım.

Hy'ın bürosuna telefon ettim, fakat cevap vermedi.

Dulcie'nin telefonundan da cevap alamadım, sonra günlerden cumartesi olduğunu hatırladım. Modern insan artık iki gün tatil yapıyordu. O kadar canım sıkılmıştı ki, aşağıya hole indim, oradan bir gazete aldım, sayfaları görmeden çevirmeye başladım. Orta sayfada durdum.

Bir resim vardı orada. Biri, Belar Ris ile konuştuğumuz sırada resmimizi çekmişti, fakat benim objektife sırtım dönüktü. Yalnız Dulcie ile Belar Ris görünüyordu, resmin havası da çok tatlı sohbet ediyormuşuz gibiydi.

Gazeteyi bir iskemlenin üzerine fırlattım, otelden çıkıp gitmek üzereyken resepsiyon memuru beni

durdurdu. Gösterdiği telefonu açtım.

— Evet? dedim.

— Mayk, sen misin? Ben Pat. Ne oldu?

— Dinle beni...

— Sen beni dinle. Saat altı buçukta Mavi Kurdele'de buluşalım. Hy'a telefon ettin mi?

— Ettim, ama bürosunda yoktu. Neden?

— Gates'i buldular, dedi Pat. Cesedi Belt Parkway Köprüsü'nün altında bulundu. Ağzına 22'lik tabanca sokarak intihar etmiş, ya da görünüşe bakarsan öyle. Adli tıpın yaptığı incelemeye göre Gates kaybolduğu gün ölmüş.

— Hy'ın ne ilgisi var bununla?

— Kendisine söyle, biz harekete geçene kadar bu işin bombasını patlatmaya kalkışmasın gazetesinde.

— Son defa böyle bir işe bulaştığım zaman Mitch öldürüldü.

— Mayk...

— Peki, peki. Ona haber bırakırım. Yalnız bir şey var... Gates'in üzerinde para bulundu mu?

— Evet, nakit olarak dokuz yüz dolar kadar.

— Peki, altı buçukta buluşuyoruz öyleyse.

Bu sefer de Gates'i temizlemişlerdi. Örümceğin ağı bir kere daha açılmıştı, ama örümcek hâlâ içerdeydi...

*

**

Pat geç kalmıştı. Bir saat kadar, George'un masama gönderdiği kahveyle oynayarak sıkıntıdan ter döktüm. Dışarda yağmur yine bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Pat nihayet şapkasını silkerek içeri girdi. Peşinde de savcılıktan genç bir hukukçu vardı. Pat onu bana Ed Walker diye tanıttı, sonra karşıma geçip oturdular. Walker bana hayvanat bahçesinde teşhir edilen ender

bir hayvanmışım gibi bakıyordu. İçimden suratının ortasına bir tane ekleştirmek geldi.

— Hy ile görüşebildin mi? dedi Pat.

— Haber bırakırım, demiştim. Elimden de başka bir şey gelmez.

— O da yeter.

— Neden?

— Çünkü yerel polis Gates'in ölümünün intihar olduğuna karar verdi. Biz ise emin değiliz.

— Pat, dedim, bu ölümün üzerinde fazla durup yönünü şaşırma. Cebinde bin doları olan adam kaçıp kurtulmayı denemeden tabancayı çekip kendini vurmaz.

— Benim de söylemek istediğim o, dedi Pat. Ölümün tertipleniş tarzına hangi yargıç baksa, intihar hükmü verir. Ölüm Gates'in kendi tabancasıyla olmuş, üzerinde parmak izleri var. Sonra, intihar etmesi için bir sebep de mevcut.

Kahve fincanımı ileri ittim, dudaklarımın arasına bir sigara kıstırdım.

— Konuya gel, Pat dedim.

Ed Walker çantasını açtı, içinden birçok kâğıt çıkardı, onları incelemeye başladı. Bir Pat'a bir bana baktı, sonra omuz silkti. Nihayet, kâğıtları masanın üzerine koydu.

— Çok acayip bir çalışma tarzınız var, dedi.

— Fakat Mayk, başından beri bu işin içinde.

— Ama ben değilim. Bir gün hepimizin başı derde girecek bu yüzden.

Pat öfkelenmişti.

— Uzatma, anlat, Ed dedi.

Walker başıyla bir işaret yaptı, sonra konuştu:

— Denizaşırı ülkelerde bazı kimseleri sıkıştırdım. Pericon Kimya Sanayi'nin malı çaldıran gemi aleyhine açtığı davanın detaylarını öğrendim. Dava sırasında

Pericon Kimya'nın idarecileri Pinella gemisinin hakiki sahiplerini bulmuşlar. Gemi hisselerinin yüzde ellisinden fazlası Belar Ris'e aitmiş.

— Yaaa? dedim. İşte, beklediğim buydu. Hiç şaşmadım.

— Bu kadarla kalsa yine iyi. İnterpol'den istediğim rapora cevap geldi. Ali Duval 1946 yılından beri Belar Ris ile çalışıyormuş. Belar Ris onu hizmetine almış, fedai olarak kullanmış. Duval'in dokuz ayrı yerde dokuz cinayet işlemiş ve Aden'de de bir siyasiye tecavüz etmiş olmasından şüphe ediliyor. Aleyhindeki o son itham sebebiyle kendisini burada tutabiliriz. Bir kere de polis onu içeri attı mı bülbül gibi konuştururlar. Çirkin bir çalışma tarzı tabii, fakat kendisini karşı tarafa teslim edeceğimiz tehdidiyle herhalde konuşturabiliriz.

— Demek o iti enseleyebileceğinize eminsiniz?

— Nasıl olsa Pinella'ya dönmeyecek mi?

— Nerede şimdi?

Pat:

— Bilen yok, dedi.

— Ya Ris?

— On iki saattir özel telefonunu dinliyoruz. Nerede olduğunu biliyoruz. (Pat güldü bana.) Bugün öğleden sonra senin o kibar arkadaşın Dulcie Melnnes'e telefon etti. Bu akşam Bradbury'de verilen bir ziyafet için belirli bir saatte gelip onu alacağını söyledi. Bu gece buluşacakları yeri saracağız. Duval gelecek olursa onu da enseleyeceğiz.

— Peki, ya Ris?

— O Tanrının cezası diplomatlar cinayet bile işleseler bir şey yapabilmemize imkân yok. Ancak yurtdışına çıkarılır. Tekrar bu ülkeye girmeye kalkışmazsa, tevkif edemeyiz kendisini.

Bu kadardı hikâye. Mitch Temple'in Belt Parkway'

de takip ettiği adamdı, Ris. Orslo Bucher ile temasa geçip beni temizlemesini emreden adamdı. Ali Duval'i gemisine kadar getirip bırakan siyah arabalı adam da oydu. İlk baştan beri gözlerimin önündeydi bu ihtimal. Kordiplomatik araba. İhtiyar Greenie ima bile etmişti arabanın bir diplomata ait olduğunu.

Hiçbir şey söylemeden kalktım, duvardaki telefona gittim, deliğine para attım. Velda'nın numarasını çevirdim. Motel müdürü onun odasına dönmemiş olduğunu söyledi. Fakat haber bırakmış, Bradbury'de olduğunu ve on beş dolarını geri almak için gerekli yere gireceğini not ettirmişti. G-14'te olacaktı, Velda. Bu mesaj hayli şaşırtmıştı adamı...

Trenkçkotumu almaya bile ihtiyaç duymadım. George'dan arabasının anahtarlarını aldım. Mavi Kurdele'den fırladım, arabayı garajdan çıkardım, rüzgâr gibi şehir dışına yollandım.

*

**

Cumartesileri, Bradbury'de başka türlü oluyordu. New York'tan iki saatlik bir mesafe onu bambaşka bir dünya yapmıştı. Kasabanın hemen dışındaki bir benzin istasyonunda durup depoyu ful doldurttum, sonra Gerald Ute'nin eski malikânesine nereden gidebileceğimi öğrendim. Yirmi dakika içinde adamın bana tarif ettiği bölgeye vardım. Burası yol üzerinde bir tepeydi ve aşağıda manzara nefisti.

Uzaklarda ağaçlar arasında göz kırpışan ışıklar vardı. Zaman zaman karşıdan gelen bir arabayla karşılaşıyordum, bir defasında, yaklaşan arabalardan biri tam önümde durdu. İçindeki adam gözlerini kırpıştırarak yüzümü inceledi, sonra bir yan yola saparak gitti.

Bizimkilerdendi herhalde. Bütün o bölge devamlı

kontrol altındaydı. FBI'ın arabaları kendi bölgelerinden çıkana kadar aralarında telsizle haberleşeceklerdi. George'un arabasında CD plakası yoktu. Bu alanın içlerine sokulduğumda kontrol daha da sıklaşacaktı.

Malikânenin etrafında bir tur attıktan sonra yine kasabanın dış mahallelerine geldim. Velda'nın nerede olduğunu anlayabilmeme imkân yoktu. Binalar, kule gibi yükselen bahçe duvarları içinde rasgele oraya buraya dağılmıştı. Bunları birer birer aramaya kalkıştığımda iş işten geçebilirdi.

Ama ne söylemişti telefondaki motel müdürü? Velda, "G-14'te olacağım", demişti. G-14'ü benim kavrayacağımı düşünüyordu. Yoksa öylesine bir hedefe tek başına ve yapayalnız çullanmaya kalkışmayacak kadar aklı başındaydı. Üstelik bu mesaj muhakkak kolayca çözülebilecek bir şey olmalıydı. Biraz kafa çalıştırmakla çözebileceğim bir şey.

Öyleydi. Ama hayli zaman aldı onu çözmek. Bir benzin istasyonu buldum. İçeri girip o bölgeye ait yol haritalarından birini aldım, haritanın yan tarafındaki yer tayin işaretlerine baktım. Yatay G çizgisinin dikey 14'ü kestiği yer halen bulunduğum yerden üç kilometre mesafedeydi. Benzin istasyonundaki adama teşekkür ettim. Direksiyon başına geçtim, arabayı çevirdim.

Binada dışardan görünen hiçbir ışık yoktu, fakat ön tarafa park edilmiş arabalar binanın ıssız olmadığını açıkça gösteriyordu. George'un arabasını duvarın dibindeki çalılar arasına çektim. Arabanın üzerine çıkarak bahçe duvarının üst kenarına tutundum, yukarı tırmandım. Duvarın üstüne çıkınca hemen yüzükoyun yattım, gözlerim karanlığa alışıncaya kadar bekledim. Sonra hafifçe dönüp duvardan aşağı atladım. Şimdi yağan yağmura şükrediyordum. Üzerine düştüğüm fundalık çatırdayacağı yerde, suyu çekmiş olduğundan

kıvrıldı. 45'lik elimde, emniyet mandalı açılmış, düştüğüm yerde bir süre bekledim.

Şaşılacak kadar bir sessizlik vardı etrafta. Hayatımı kurtaran da o sessizlik oldu. Çünkü yan tarafa sıçradığım anda müthiş bir hırlama duydum, korkunç bir ağız yanıbaşımda açılıp kapandı. Köpek havaya fırlayıp fundalığa düşmüştü. Şimdi onu görebiliyordum, kendisini dallardan kurtarmak için onları parçalıyordu. Karşımda insanı ses çıkarmadan çabucak öldürmek için yetiştirilmiş bir katil vardı.

45'liği hışımla canavarın kafasına indirdim. Olduğu yere çöktü, tekrar doğruldu. Namlu ikinci defa kafasına indiğinde tekrar yıkıldı. Etrafta bulunan köpekler herhalde bir tane değildi. Muhakkak başka azılı köpekler de olacaktı. Ötekiler kokumu henüz almamışlardı, ama aldıkları zaman -tıpkı tilki gibi sessizce kendilerini göstermeden gelecek, kaplan gibi üzerime atlayacaklardı.

Ağaçlara mümkün olduğu kadar yakın kalmaya çalışarak ilerledim, sonra yeşil sahayı koşarak geçtim, otoparka geldim. Evin önündeki bir düzine kadar arabanın arasında birkaç dakika kendimi kaybettim. Eve ne taraftan girebilirim diye düşünürken, şaşırmıştım. Binaya çok yaklaşmış olduğum için, artık pencerelerin karaltı halindeki çerçevelerini ve sıkıca kapatılmış perdelerin kenarlarından sızan ışıkları görebiliyordum.

Binanın asıl giriş kapısı solumdaydı, fakat kapıya yüklenmek istemiyordum. Çünkü giriş kapısını muhakkak iyi kolluyorlardı ve arkasında da muhakkak silahlı nöbetçiler vardı. Büyük salonlara açılan balkon pencerelerinden de hayır gelmezdi. Başımı nasıl bir belaya sokmakta olduğumdan haberim yoktu, onun için yolumu el yordamıyla bulmaya mecburdum.

Binayı görebiliyordum artık. Tuğladan muazzam bir kaleyi andırıyordu. Fakat bütün kalelerin zayıf tarafları vardır. Bununki de mimarisiydi. Binanın cephesini kaplayan girintili çıkıntılı kabartmalar, yukarı tırmanmak için ideal tutamaklar oluşturuyordu. 45'liği kılıfına soktum, binanın dibine iyice sokuldum. Çıkıntılara, girintilere tutunarak tırmanmaya başladım.

Yedi metre kadar tırmandığımda ikinci kat seviyesine gelmiştim. Aşağıda bir hırlama duydum. Sonra binanın ön kapısı açıldı, dışarı vuran ışık binanın ön kısmını aydınlattı. Dev gibi bir Doberman, bir an o ışığın içinde havayı koklayarak durdu, sonra bir ses:

— Nedir o? diye sordu.

Başka bir ses:

— Hiç, diye cevap verdi. Bu köpekler hep böyle hırlar dururlar.

Kapı kapandı, sonra karanlık her yeri kapladı. Köpek yeniden hırladı, fakat bu defa başka taraftan.

Pencereleri denemeye niyetim yoktu. Tehlikesi büyüktü. Alarm tesisatı bulunması muhtemeldi. Kıvrıla kıvrıla terasa tırmandım. Terasın üzerine uzanıp birkaç dakika hareketsiz kaldım, kimsenin beni görmemiş olduğuna inandıktan sonra, damın ortasındaki çatı çıkışına yürüdüm.

Çatı katı pis ve boştu. Oradan aşağıya inen merdiveni buldum, bir kibrit çakıp alevini avuçlarımın içinde gizleyerek merdivenin alt ucundaki kapıya indim. Üzerinde kocaman eski bir sürgü vardı. Kaldırdığım zaman hiç ses yapmadı. Kapıyı ittim.

Binanın üçüncü katında, dipteki bir merdivenden gelen ışıkla loş bir şekilde aydınlanmış bir koridordaydım şimdi. İki tarafta hole açılan odalar vardı. Karşılıklı dörder oda. Kapılardan ikisini açtım, içerde toz ve rutubet kokusundan başka bir şey yoktu. Daha ilk

anda, uzun zamandır kullanılmamış ve boş olduklarına şüphe yoktu.

Aşağıdan sesler geliyordu, holü izleyerek merdiven başına gidip oradan baktım. Hemen aşağıda bir sahanlık vardı. Başka da bir şey görünmüyordu. Bir gölge gibi çıt çıkarmadan ilk basamağa ayağımı attım. Aynı anda duvarın üzerinde bir gölge hareket etti. Ayağımı derhal geri çektim. Alt kat koridorunda nöbetçi vardı.

Neredeyse şansım dönüyordu. İskemlesini duvara dayayarak oturmuş olan nöbetçi, kata girdiğim anda yerinden kalkarak kemerindeki tabancaya el atmaya kalkıştı. Hareketi çok ani olmuştu. Bu yüzden iskemlesi altından kaydı, ama silahını çekecek kadar vakit buldu. Olduğu yerde döndü, tabancasını yukarı kaldırırken pabucumun burnu çenesinin altını buldu. Silahı elinden aldım, dolu olup olmadığını anlamak için topunu çevirdim, sonra adamı sürükleyerek merdiven altına çektim. İskemleyi tekrar oturmakta olduğu yere koydum. Biri yerinde olup olmadığını görmeye geldiği takdirde, yerinden sadece bir saniye için ayrılmış olduğunu düşünürdü.

Evin içinde bir yerlerden sesler geldi. Duvarların kalınlığıyla boğulan kahkahalardı bunlar. Bir kapının ağzına sığınmış olan gorili gözetliyordum. Adam gerindi, sonra dönüp benden tarafa doğru yürümeye başladı. Beş metre mesafede durdu, bir şeyler hisseder gibi oldu. Sonra omuzlarını silkti, tekrar eski yerine döndü.

Elimde alevi titreyen kibrit söndü, fakat ne tarafa gideceğimi tayin etmiştim. O tarafa yürüdüm.

Ve aradığımı buldum. Daha doğrusu, kısmen buldum. Odanın çift kanatlı kapıları kapalıydı, fakat birleştikleri yerde yarım santim kadar bir aralık

meydana gelmişti. İçeriyi görebilmek için gözümü o aralığa dayadım. İçerde ufak bir grup vardı. Bazıları iskemlede oturuyor, bazıları ayakta sigaralarını içiyor, odanın ortasındaki bir sahneyi seyrediyorlardı.

Salonun ortasına kocaman bir kafes konulmuştu. Kafesin parmak kalınlığındaki parmaklıkları içerden ince bir sinek teliyle kapatılmıştı. Genç kadın kafesin tam ortasında, ufak bir tahta sehpanın üzerindeydi. Kömür gibi siyah saçları, önden açılmış ve omuzlarının üzerinden arkaya atılmış beyaz gecelikle tam bir tezat teşkil ediyordu. Gördüklerinin zerresine inanamıyordu, yine de gözlerinde bir kararlılık okunuyordu. Vücudunda en ufak bir hareket yoktu. Bir an gözlerinden akseden pırıltıları gördüm. Bu gözler, kadının bacaklarından birkaç santim mesafede, kafesin zemininde kıvır kıvır kıvranan iki çıngıraklı yılana dikilmişti.

Bir kere daha bulmuştum Greta Service'i. Kafesin içinde, ayaklarının dibinde zehirli yılanlar oynaşan çıplak kadın, ondan başkası değildi.

Bir koltuğun arkasında bir vücut kımıldadı, o zaman Belar Ris'i gördüm. Bir saniye ışık yüzüne vurdu, keyifli keyifli gülüyordu. Koltuğun koluna oturdu, sonra kolunu orada oturanın omuzlarına doladı.

Yan taraftan bir ses:

— Ne kadar oldu, Belar? diye sordu.

Belar Ris, saatine baktı:

— Kırk dakika.

Sonra koltuktaki:

— Bu defa iddiayı kaybedeceksin, Belar, dedi. Bu kız elli bin dolarını alacak.

Birden tüylerim diken diken oldu. Çünkü bu ses, beynimi yakan bütün soruların cevabı olmuştu. Dulcie Melnnes'in sesiydi bu.

Belar Ris cevap verdi:

— Hayır, iddiayı kaybetmeyeceğim. Beklediğin o zevkli anı yaşayacaksın.

Ne zamandır bu işle meşgulsün, Dulcie?.. Ne zamandır, çarpık zevklerini tatmin için tehlikeli oyunlarına boyun eğecek kadınların peşindesin! Böyle şeyler için çok uygun yerdesin. Bu yüzden kimbilir kaç kişi öldü? Çarpık heyecanlar uğruna girişilen bu iddialar yüzünden, kimbilir kaç kişinin daha kanına girdin? Bundan kazancın ne Dulcie?.. Mevki mi? Kaç kişiyi çektin bu çemberin içine?

Derdin neydi, Dulcie? Para ve güç seni tatmin etmiyor muydu?..

Dulcie'nin bu kahredici oyunlar için seçtiği kadınlar, kimsenin üzerinde durmadığı kadınlardı. Ufak bir servet elde etmek pahasına her şeyi göze almaya hazır kadınlar...

Tek yanıldıkları Greta olmuştu. Greta'nın dünyada ağabeyinden başka kimsesi yoktu ve hüküm giydiği gün ağabeyine verdiği sözü tutmaya kararlıydı. Yüzü şimdi her zamankinden çok gerilmiş, ayakları dibinde kıvranan yılanların önünde kımıldamamak için son gücünü sarfediyordu.

Ne yazık ki, Mitch Temple, tesadüfen izini bulduğu şeyin bu son sahnesini göremiyordu. İki kızın ölümlerinde minicik bir izden, dekolte iki gecelikten koku almış ve katilin peşine düşmüştü. O iz peşinde sayısız mağazayı dolaşmış, nihayet bir mağazada Belar Ris'i bir gecelik alırken görmüştü. Gazetedeki makalesinde Belar Ris'e ait yazıları yayınladığı zaman bile onun iki kızın ölümündeki rolünü belirlemiş bulunuyordu... Belar Ris'i tanımıyordu, onunla karşılaşmış değildi. Fakat gazetenin arşivine inmiş, fotoğraflarını bulduğu zaman mağazada gecelik alırken görmüş olduğu şahsın o olduğunu tesbit etmişti.

Norm Harrison'a niçin telefon ettiği anlaşılıyordu. Kesin delil olmadıkça onu açıktan açığa itham edemezdi. Norm, Belar Ris'i tanıyordu, ama şehirde bulunmuyordu. Fakat Mitch'in bambaşka bir bilgi kaynağı vardı. Ronald Miller, bir paket C-130'un çalınması sebebiyle Belar Ris aleyhine açılan davadan bahsetmemişti ona. Ali Duval bulunduğu gemiyle sevkedilen C-130'u görmüş, onun Belar Ris'in işine yarayabileceğini düşünmüş, o maksatla bir parti malı çalıp gemiden karaya çıkarmış olabilirdi.

Mitch'in şansızlığı, Ronald Miller'ın Amerika'dan ayrılmış olması ve bu yüzden Mitch'in bizzat hadisenin kahramanına başvurmaktan başka çare bulamamış olmasıydı. Ris'e telefon etmiş, onunla alelade bir konu üzerinde görüşmek üzere bir randevu almış sonra da o randevuda onun maskesini indirmeye kalkmış olmalıydı. Mitch'in mizacına uygun bir hareketti bu. Yazdığı makalenin üst başında Mitch'in daima ufak bir fotoğrafı bulunurdu. Ris o resimdeki Mitch'i tanımış, bir anda her şeyi anlayarak çekip Mitch'i bıçaklayarak hikâyeye bir nokta koyuvermişti.

Ama gerçekte soruşturmaya nokta falan konulmamıştı. Ben Greta'yı aramaktaydım ve kendimi biraz zorladığım takdirde beni katillere götürebilirdi.

Ali Duval kimseyle ilişkisi olmayacak biriyle, Lorenzo Jones aracılığıyla Virginia Howell'ın odasını ayarlamıştı. Dulcie için Gates'teki fişi bulmama yardım etmek, sonra da o kartı dosyadan çıkarmak oldukça kolay olmuştu. Gates'i ıssız bir yere bir randevuya yollamışlardı. Gates de orada bekleyen biri tarafından temize havale edilerek işe intihar süsü verilmişti.

Hesapta olmayan, Lorenzo Jones'un bir gün gelip Ali'den kuşkulanmasıydı. Fakat Jones, Ali'nin peşine düşünce, bu işten başına bir dert gelebileceğini de

anlamış ve fena halde korkmuştu.

İçerden mırıltılar halinde sesler yükseldi, sonra buz gibi bir sessizlik çöktü. Tekrar aralıktan içeriye baktım. Greta tahta blok üzerinde sallanmış olmalı ki, yılanların ikisi de dikilmiş, keskin bir vızıltı çıkararak, dilleriyle durmadan hareket kaynağını arıyorlardı.

Ne olacaksa şimdi olacaktı.

Tabancaların ikisini de kemerimin altına soktum, kapılara gömme iki kanattaki tokmakları kavradım, ayaklarımı açarak sıkı sıkı yere bastım.

— Elimdeki kozlardan karşıdakilerin haberi yoktu. Gazeteler benim şöhretimden uzun uzadıya bahsetmişlerdi, bu yüzden karşımdakiler işi şansa bırakmamaya karar vermişlerdi.Orslo Bucher onlardan biriydi ve zaman zaman ufak tefek işleri gördürmek için onu çağırıyorlardı. Benimle meşgul olma işini de ona vermişlerdi. Bucher gelip büromu aramış, beni haklamaya çalışmış, o yüzden de ölmüştü.

Ben ise hâlâ Greta'yı aramaktaydım.

Kapının ilersinde duran adam beni aralıktan içeri girdikten sonra farkedebildi. Zemberek gibi boşanarak döndü, bir yumruk savurdu, 45'liğin namlusunu suratına olanca hızımla indirdim gık diyemeden oracığa yığıldı.

Birden karıştı ortalık. Hepsi birden kaçmaya çalıştılar, fakat kaçabilecekleri bir yer yoktu. Tahmin ettiğimden de kalabalıktılar. İlk düşünceleri odadan dışarı fırlamak oldu. Oraya sırf zevk için, heyecan için gelmişlerdi. Fakat şenlik panikle sona ermişti. Karşı kapıdaki adam benden tarafa iki kurşun yolladığı zaman ortalık ana baba gününe döndü. Loş ışıkta yüzler ve vücutlar bulanık lekelerden farksızdı.

Ama Greta öyle değildi. Bir milim bile kıpırdamamıştı ve kıpırdayamazdı da.

Greta olduğu yere yığılırken kafesin içine iki kurşun sıktım. Kafaları uçan yılanlar yerde kıvrım kıvrım debelenirken Greta onların üzerine yığıldı.

Goriller rüzgâr gibi her taraftan geldiler. Silah sesleri kaçmaya çalışanların çığlıkları ve boğuk feryatları içinde kayboldu. Birini göğsünden mıhladım, diğerini ayağından vurup devirdim. Fakat asıl istediklerim onlar değildi.

Hedefim Belar Ris idi. O ise karanlıklar içinde bir yerdeydi. Neredeyse varıyordum hedefime. Çıkış kapısını göğüsleyen herifi devirdim. Dışarıya iki el silah sıkarak etrafta devriye gezen ajanları hemen köşke çekebilirdim, onlar da işin geri kalan kısmını devralıp bu hikâyeyi kolayca sona erdirirlerdi. Ama şansım yarı yolda bıraktı beni. Ense köküme bir cop yedim, yüzükoyun devrildim. Kendimden geçtim.

Kafamın iki yana sallanmasıyla ayıldım. Elim ayağım çarpılmış gibiydi, kendimi toparlamaya çalıştım, fakat kımıldayamadım. Ayaklarımı ve ellerimi arkamdan kavuşturup bağlamışlardı. Kendimi zorlayarak gözlerimi açtım, Dulcie ile Belar Ris'i gördüm.

Yine karşılaşmıştı iki köpek! Belar Ris kendisine baktığımı gördü.

— Sen aptalın birisin, dedi.

Fakat cevap vermedim ona. Öbür köpeğe baktım, Dulcie'ye:

— Merhaba, yosma! dedim.

Bana cevap vermedi. Ayaklarımdan tutan herif durdu:

— Buraya mı, Belar? diye sordu.

— Evet, ötekilerin yanına, Ali.

Ali ayaklarımı bırakıp döndü, cebinden bir deste anahtar çıkardı. Bu defa dikkatle baktım ona. Daha evvel iki defa görmüştüm onu. Bir keresinde bir gazete

fotoğrafında Belar Ris'in yanıbaşında dururken. Fakat onu ilk sefer ben Dulcie'nin bürosundan ayrılırken asansörde görmüştüm.

Oluşturduğum tablonun artık hiç eksiği kalmamıştı. Ne varki, kimse göremeyecekti onu. Tıpkı Cleo'nun yaptığı portre gibi. Benden geriye kalan yegâne şey ondan ibaret olacaktı. Gözlerimi yumdum, başımın tekrar düştüğünü hissettim, fakat hâlâ duyabiliyordum.

Dulcie:

— Emin mi burası dersin? diye sordu.

Belar'ın sesi bir homurtudan farksızdı.

— Pencere parmaklıklı, kapı da üç sürgülü. Onları ortadan kaldırana kadar burası işimizi görür.

Döner kapının açıldığını duydum, sonra beni bir bohça gibi içeri attılar, kapı üstüme madeni bir şangırtı ile kapandı, sürgüler sürüldü. Kafamı kızgın bir demir gibi dağlayan acıyla eğerek yattığım yerde bekledim.

Sonra sert bir kibrit çakıldı, odanın köşesinde bir alev çiçeklendi, aşina olduğum bir ses:

— Mayk? dedi.

Hayretten aniden kendime geldim. Kibrit alevinin ışığında onun yüzünü gördüm; toz toprak içindeydi, ama gülümsüyordu.

— Merhaba, Velda, dedim. Gören olsa öğle yemeği için buluşmuşuz zanneder.

Ayağa kalkabilecek hale geldiğim zaman Velda arkamda bir şeyi işaret etti. Dönüp baktım. Greta, elleri ayakları bağlanmış, alnında mor bir şiş, yerde yatıyordu. Velda:

— Buraya önce onu getirdiler, dedi.

Velda eğildi, Greta'nın bağlarını çözdü, sonra yavaş yavaş masaj yaparak onu kendine getirdi. İşini bitirince onu kendime çektim.

— Anlat bakalım şimdi, dedim. Nasıl geldin buraya?

— Julie Pelham yüzünden. Adam onu arıyormuş nihayet bulup zorla otomobiline sokmuş. Bir ara önümden arabayla geçtiklerini gördüm, hemen arabanın numarasını aldım, kime ait olduğunu araştırdım. Araba bu binada oturan birininmiş. Arka taraftaki bir yoldan binaya girmeye kalktım. Köpeklerden biri kokumu alıp beni köşeye kıstırdı, sonra da fedailerden biri gelip beni yakaladı. O sırada davetliler gelmeye başladılar. Bunun üzerine adamlar görülmememem için beni bağlayarak buraya tıktılar. Bileklerimi ve ayaklarımı bağlayan iplerden kurtulmak bir saatimi aldı, fakat hiç olmazsa karanlıkta eli kolu bağlı bir mahpus olmaktan kurtuldum.

— Öbür kıza ne oldu peki?

Velda başparmağıyla büyük odanın en nihayetteki köşesini gösterdi.

— Orada.

İki ceset: Julie ile şoför bir yığın halinde kıvrılmış yatıyorlardı.

— İkisi de hata yaptılar, dedim. (Gözlerimi kısarak karanlığı taradım.) İyice gözden geçirdin mi burasını?

— Evet. Vaktiyle burası bir çamaşırhaneymiş. Şuradakiler çamaşır yalakları. Ayrıca bir de gaz sızdıran sobası var. Binanın arka tarafında bir yerdeyiz galiba. Penceredeki demir parmaklıklar ise betona tutturulmuş.

— Telaşlanma, kızım. Bir de ben bakayım şöyle etrafa, dedim.

Demir parmaklıkların gömülü bulunduğu beton zamanla rutubetten ve dışardan sızan sulardan çözülmüştü. Eski gaz sobasına ait ızgaralardan birini sobanın üzerinden çekip aldım, sonra köşesiyle vura vura parmaklıkların dibindeki betonu kırmaya başladım. Önceleri toz gibi oldu, sonra betonda çatlaklar belirdi. Çatlayan betondan iri parmaklıkları söküp

çıkardım.

Rafın üstünde yosun bağlamış bir havlu yığınının altında eski bir telefon vardı. Ahizeyi hafifçe tutarak kaldırdım, fakat telefonun öbür ucundaki şahıs her kimse aynı anda kapatmaktaydı. Telefonu bir an bıraktım, sonra dinledim, fakat öbür uçtan düdük sesi gelmedi.

Yine de... Onunla bir şeyler yapılabilirdi. Onunla dış dünyaya ulaşamazdık, ama onu ardımızda demir bir yumruk gibi bırakabilirdik. Sonra zilin çanını söktüm, tokmağına ayakkabı bağımla bir çivi bağladım. Bu şekilde minicik tokmak çok daha kuvvetle vurabilirdi. Sonra bu çılgınca mekanizmayı elektrik ampulüne bağladım. Telefon zili çaldığı anda ampul paramparça olacaktı.

Velda gözlerini benden ayırmıyordu. İşim tamam olunca pencereye gittim, çerçeveyi itip açtım, sonra Velda'nın tırmanıp oradan çıkmasına yardım ettim. Arkasından Greta'yı pencereden dışarı çıkardık. Onlar dışarda hazır olunca, gittim havagazı fırınının üzerindeki gözlerin bütün musluklarını sonuna kadar açtım. Havagazı şimdi musluklardan dışarı fışkırıyordu, sonra pencereye tırmanıp çıktım. Pencereyi tekrar itip kapattığım zaman yerden demir parmaklıkları aldım, birini Velda'ya verdim. Sonra:

— Haydi artık gidelim, dedim.

Ondan sonra şans yüzümüze güldü. Nöbetçiler hâlâ malikânenin etrafındaydılar, fakat endişeli oldukları için ortalıkta dolaşıyorlardı. Onlara görünmeden açıktan dolanarak ilerlemeyi başardık. Serin rüzgâr arkadan estiği için köpekler kokumuzu alamadılar. Nihayet duvarın dibine vardık, onu da elbirliğiyle aştık.

Araba hâlâ gizlemiş olduğum yerde duruyordu. Motoru çalıştırdım, toprak yola çıktık. Dört yüz metre

kadar ilerde hükümet ajanlarının arabaları yine devriye geziyor, içerde olanları dışardakilerden koruyorlardı.

Halbuki tam tersi gerekirdi bu işin.

Bradbury'den geçtik, açık bir benzin istasyonuna girip üstümüzü başımızı temizledik. Sonra saate baktım. Az sonra şafak sökecekti.

Benzin istasyonunun dışında parayla çalışan telefondan evvela Hy'a telefon ettim, Belar Ris grubunun Bardbury'de kalmakta olduğu binanın telefon numarasını istedim ve olanları daha sonra anlatacağımı söyledim.

Velda ile Greta Service de geldiler, arabaya bindiler. Telefona yeniden para atarken bir polis devriye arabası benzin istasyonuna girdi. Üniformalı bir polis arabadan indi, telefon etmek için yaklaşırken kulübede beni gördü. Ben numarayı çevirirken o dışarda sabırla beklemeye başladı.

Şimdi Bradbury'deki binanın o büyük bodrum odası tıkabasa havagazıyla dolmuş olmalıydı. Minicik bir kıvılcım o odayı infilak ettirerek binayı havaya uçurmaya yeterliydi.

Öbür uçta çalan telefonun zilini duydum bir an.

Aynı anda on kilometre uzakta birdenbire portakal rengi muazzam bir alev topu gecenin içinde çiçek gibi açıldı. Alev küre birkaç saniye yükseldi, sonra aynı hızla söndü. Birkaç saniye gecenin derin sessizliğiyle dolu geçti, sonra korkunç bir gök gürültüsünü andıran infilak gürültüsü geldi, şok dalgalarının tesiriyle arkamızdaki binaların camları sarsıldı.

Polisin ağzı bir karış açılmıştı, yüzü hayretten alabildiğine gerilmişti.

— Neydi o Tanrı aşkına öyle? dedi.

— Hiç, dedim. Yanlış numara çevirmişim.

Sonra arabama yürüdüm.